

ШЕСТА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Седми дан рада
21. децембар 2016. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Верољуб Арсић,
потпредседник Народне скупштине.)

*
*   *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Шесте седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2016. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 85 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 86 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Обавештавам вас да је спречен да присуствује седници народни посланик Милисав Петронијевић.

Прелазимо на 16. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О СТАНОВАЊУ И ОДРЖАВАЊУ ЗГРАДА (наставак претреса у појединостима).

На члан 50. амандман је поднела народни посланик Соња Павловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Члан 50. је један у низу оних који ће, изгледа, посађати комшије. Прочитаћу га, пошто смо синоћ завршили, још једном: „Управник успоставља и води евиденцију о власницима посебних делова, власницима самосталних делова и лицима којима су заједнички или посебни делови зграде издати у закуп, односно на коришћење по другом основу (за физичка лица име, презиме и ЈМБГ, а за правна лица пословно име, адреса седишта и матични број).“

Обавезу управљања и одржавања самосталних и посебних делова зграда имају само власници тих посебних и самосталних делова, као и закупци стана у јавној својини на неодређено време. Сматрамо да је довољно да управник води евиденцију о овим лицима, пошто не постоји одредбама овог закона установљена потреба да управник зграде води евиденцију о лицима која су закупци или други корисници станова, осим уколико се путем управника зграда не намерава вршити пореска контрола изнајмљивања станова. Уколико је намера предлагача овог закона да се путем управника зграда ипак врши пореска контрола, то би било потребно изричито законски регулисати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На члан 50. амандман је поднео народни посланик Звонимир Стевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 50. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: У овом амандману који прецизира која су права и обавезе управника предложио сам неке ствари које су од општег интереса, од општег јавног интереса, као и интереса станара који станују у тој згради.

Пошто знамо да отприлике пола стамбеног простора у Србији није укњижено, тј. није евидентирано у катастру, управник треба, када прави списак стамбених јединица које су у његовој згради, да провери у катастру која је од њих укњижена и да онда иницира укњижбу, пошто изгледа да се тим проблемом нико не бави.

Друга ствар коју сам у оквиру овог амандмана предложио у вези је с нелегалном градњом – када неко гради, надзиђује спрат, није важно, или проширује свој стамбени простор, пошто заузима, проширује се на јавни простор зграде, односно на заједнички простор, да управник буде тај који ће у општини проверити да ли постоји одговарајућа документација за овакву врсту радова и да онда обавештава грађевинског инспектора уколико види да за то не постоји одговарајућа правно ваљана документација. Мислим да је ово битно због тога што може да се деси да радови већ далеко поодмакну, а да то нико не пријави инспекцији.

У образложењу сте навели да то ради грађевинска инспекција. То је у реду, али ако нико не обавести грађевинску инспекцију, пошто инспекција не може да иде по свим зградама и контролише да ли неко надзиђује или не, онда настаје проблем. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, предлагач амандмана се управо удаљава. Дакле, када један професор на универзитету окрене једном пољопривреднику леђа, мислим да је то озбиљан разлог да се овакав амандман не прихвати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само да свима буде јасно шта у ствари од Владе тражи посланик ове посланичке групе. Он тражи да професионални управник прво проверава власнички статус станова. То је прва ствар коју тражи.

Друга ствар коју тражи јесте да управник врши инспекцијски надзор. Заиста, то никако не би било могуће, из два разлога: прво, зато што имамо инспекцију која мора да ради свој посао; друго, ако говоримо о примеру надзиђивања, нема надзиђивања уколико нема одлуке власника, па одлуке скупштине станара, па између осталог и рада инспекцијске службе. А да не говоримо о томе да практично задирете у власничке односе. Чини ми се да би то било заиста противуствано, под један, па надаље.

(Душан Павловић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само колегиница Соња Павловић има...

(Душан Павловић: Говорила је о нечему што сам ја говорио, погрешно сам протумачен.)

Знам, али није ништа увредљиво рекла.

Реч има колегиница Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Потпуно је погрешно протумачено ово што је колега рекао. Никаква инспекција се не очекује од управника и да он пријављује или не пријављује нешто што није легално.

Не дешава се да грађевинска инспекција излази тако брзо на терен. Дешава се да се нелегални објекти раде и без свих потребних дозвола, зато се и зову нелегални, па се накнадно легализују.

Оно што је битно за ово, то је да би управник требало да скупља податке на основу података из регистра непокретности и на основу тог регистра непокретности би требало да успоставља и води евиденцију о власницима посебних делова, власницима самосталних делова и закупцима стана на одређено време.

То што регистар непокретности није потпуно комплетан, то је највећи проблем у Србији. Колега се, између осталог, на то фокусирао на почетку свог излагања. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Знате шта, не знам стварно шта ко мисли, знам шта ко каже и шта је ко написао у свом предлогу амандмана. Значи написали сте овако: „Управник има обавезу да приликом сваке нове надоградње или проширења провери правну ваљаност грађевинских радова.

Уколико примети да грађевински радови немају одговарајућу дозволу, пријављује случај грађевинској инспекцији..." итд. То је једна ствар коју сте рекли. Значи, врши посао грађевинског инспектора. „Проверава да ли је стамбена јединица укњижена.“

Значи, проверава да ли је стамбена јединица укњижена. Молим вас, ово је професионални управник. Мешате се у послове, апсолутно не умете да разграничите докле може да се иде, а где једноставно постоји приватна својина.

Да даље не објашњавам пошто је очито беспредметно, ви сматрате да сте у праву.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Народни посланик Душан Павловић поднео је амандман којим предлаже да се после члана 50. дода нови члан 50а.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Душан Павловић. Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Не знам, госпођо министарка, да ли сте некада чули да се у Србији гради, надзиђује без дозволе? Ако сте чули, добро је.

На овај члан поднео сам амандман који се тиче обавештавања станара о финансијском стању на њиховом рачуну, пошто ће управници водити рачуна о финансијама скупштине станара, а не постоји никаква конкретна санкција уколико управник то не уради у одговарајућем року. Постоје одредбе које га обавезују да извештава станаре о томе какво је стање на рачуну зграде, међутим, не постоји никаква санкција уколико то не уради.

Хтео сам да овде унесем једну одредбу која каже да управник који не поднесе финансијски извештај дуже од шест месеци скупштини станара аутоматски подноси оставку. Дакле, хтео сам да нагласим да је ово обавеза која има и санкцију уколико се не испуни. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, господине председавајући, на ову гимнастичку вежбу да ми одбијете време, јер ме увелико ови гимнастичари ометају окрећући леђа итд.

Ево да сачекамо и старијег, овог господина „Еврољуба“, пошто њему треба мало времена.

Мислим да овај амандман не треба прихватити, јер предлагач тражи оно што није тражио од стечајног управника, а то је да се пречесто подносе финансијски извештаји. Да је њихов вођа, стечајни управник подносио такве извештаје, не би радници остали без посла, а повериоци без имовине. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На одељак два, назив изнад члана 51. и члан 51. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Наш предлог амандмана за члан 50. је – тачка б) брише се.

У тачки б), пошто члан 50. дефинише права и обавезе управника, каже се – успоставља и води евиденцију о власницима посебних делова, власницима самосталних делова и лицима којима су заједнички или посебни делови зграде издати у закуп, односно на коришћење по другом основу (за физичка лица име, презиме и јединствени матични број грађана, а за правна лица пословно име, адреса седишта и матични број).

Дакле, наш амандман је на овакав начин предложен због тога што сматрамо да подаци које управник прибавља од физичких лица нису у складу са Законом о приступу јавним информацијама.

Мислимо да је она процена, коју нажалост нисмо чули у јучерашњој расправи од госпође министарке, колики је број стамбених заједница и колики се број стамбених заједница очекује у Србији, колики број управника, професионалних управника... Питамо се на који начин ће се селектовати ти људи и на који начин ће се безбедносно проверавати, јер се, у најави, тим новим структурама поверавају велике количине података, врло поверљивих, и мислимо да оне могу да буду злоупотребљене. На крају, да ли ће се и безбедносно проверавати ти људи, јер могу да прате и кретање станара, могу да имају пуно информација о томе шта се дешава у самој згради?

Мислимо да сви ови подаци не треба на овакав начин да буду расположиви људима који не могу да буду у потпуности контролисани. Дакле, велики број људи, без дефинисаних процедура унапред.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Нисте били ту јуче када сам говорила баш о тим важним подацима које сада помињете, али, ево, да поновим: овај закон је добио апсолутно сва позитивна мишљења од 27 институција, од којих је једна врло важна за нас, институција Повереника. Повереник је добио закон, дао своје мишљење о закону; Министарство и Влада Србије су прихватиле све, али заиста све, од почетка до краја, сугестије Повереника; потом смо поново послали закон Поверенику и он је, што имамо писано, рекао да нема никаквих примедба на Нацрт закона о становању и одржавању зграда који смо након тога послали.

Када говорите о професионалним управницима и о томе да ли ће се проверавати – хоће. Прихваћен је амандман где се посебно тражи

управо провера да ли су у кривичној евиденцији, да ли су покренути поступци, све оно што је, по мени, нормално да се тражи. Пре тога, мораће да прођу обуку, мораће да полагају испите. Биће јавно доступне информације о њима, ко су ти професионални управници. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив члана и члан 51. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Овим амандманом предлажемо брисање организације за професионално управљање.

Поштована госпођо министарка, ви сте јуче, у недостатку аргументације, стално помињали некакве кугле. Ово вам је једна од тих кугли у које треба да погледате па да видите каква је намера да организујете систем за партијско запошљавање.

Шта ће вам правно лице као организатор професионалног управљања? Или предузетник као организатор професионалног управљања? То је, прво, економски трошак за грађане. Зашто не би грађани, односно стамбене заједнице биле директно у комуникацији о закључивању уговора са професионалним управником, шта ће им неки посредник у томе? То подиже трошкове – један део средстава за организатора и један део за професионалног управника.

Друга ствар јесте да преко тога хоћете да остварите монопол, јер углавном ће организатори професионалног управљања, због везе коју имају у општини, добијати све принудне управе у зградама. Самим тим, биће у повлашћеном положају на тржишту и угасиће и удавиће све индивидуалне професионалне управнике.

Није споран професионални управник ако неко жели са њим да закључи уговор; ми то поздрављамо, ако стамбена заједница жели. Ми се противимо наметању професионалног управљања и организатору професионалног управљања зато што се ту крије кључ партијског запошљавања и монопола.

Где још можемо да погледамо? Чули смо пример јавних предузећа, чули смо неке друге примере. Погледајте пример у окружењу: понављам, у Македонији постоји сличан закон, и у Македонији је власт слично злоупотребила овај институт. Чиме су се они послужили? Ти њихови професионални управници су ишли и пописивали, управо оно што ви желите, станове у којима нико не живи и у којима нико не борави и онда пред изборе пријављивали велики број лица фиктивно на те адресе и тако манипулисали на изборима. Нешто што, вероватно, СНС планира на следећим, је л' тако?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срето Перић.

СРЕТО ПЕРИЋ: Даме и господо народни посланици, госпођо министар, Српска радикална странка принципијелно се противи професионалном управљању зградама.

Госпођо министар, не сумњамо у ваше добре намере, предложио бих вам да скинете некада те ружичасте наочаре, није у Србији баш све тако као што ви желите да представите бранећи овај закон и образлажући због чега не треба прихватити амандмане.

Предлажете да се уведе привредно друштво или лице које ће професионално да управља одржавањем зграда. Могло би то у оним случајевима где власници станова то желе, али требао је много више да покушате да учините кроз предлог овог закона да сами власници станова настоје да одржавају своје станове.

Да ли знате да у Србији постоји велики број индивидуалних стамбених објеката који нису покривени, да постоји велики број приватних кућа које немају фасаду? Ако мислите да оне немају фасаду или нису покривене зато што то неко не жели, грдно се варате; то је зато што не може због материјалног стања. Многи власници станова су се задужили да би купили те станове и узели кредите у швајцарским францима, па што су више плаћали, све више су дуговали.

На све то ви ћете сада да уведете професионално управљање тим зградама. Није могуће, није реално. Постоји потреба за сређивањем области становања. Закон о становању је донет 1992. године, многе ствари су превазиђене, Закон о одржавању стамбених зграда је из 1995. године, Закон о социјалном становању је из 2009. године. Превазиђене су многе ствари, постојала је потреба да се то мења.

Толико нестручно сте ово урадили, чули смо и јуче – обична већина, обична мањина... Заиста, овај закон садржи неке одредбе где би се иоле пристојно обавештен, правнички писмен човек постидео овог што сте донели пред народне посланике и желите да то прође и заживи. Није реално, није могуће.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да смо слушали вас претходних петнаест, двадесет година, вероватно не бисмо ни живели у Србији. Ко зна колико би нам се простирала Србија.

Врло је реално. Као што је реално да имамо електронску грађевинску дозволу, тако је реално и ово.

Али, да грађани Србије знају – не постоји обавеза ангажовања професионалног управника, него могућност. Било би најбоље, било би одлично када би стамбене зграде, стамбене заједнице могле да међу својим комшијама изаберу људе, тзв. председнике кућног савета, који могу да воде рачуна о одржавању зграде. То би било идеално, али то нам се не дешава већ петнаест, двадесет година. Дакле, постоји и ова могућност. У неким

другим државама, то је обавеза. Ми смо кроз овај закон само створили могућност за тако нешто.

Зашто говоримо о привредним друштвима? Зато што не желимо да сузимо могућност да професионални управници буду, рецимо, само предузетници, дајемо могућност да то буде неки шири круг људи. Све је до танчина објашњено.

Као економиста, а не правник... Та обична већина коју сада помињете јесте појам који се налази апсолутно у сваком закону ове државе, у Закону о привредним друштвима итд. Обична или проста већина је 50 плус један. Ја сам економиста, али, ето, толико знам. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срето Перић, по амандману.

СРЕТО ПЕРИЋ: Слушати вас значи слушати Млађана Динкића. Грађани Србије су веровали – нису слушали, али су веровали – у нека његова празна обећања, па сте видели где су се нашли. Онда су неосновано, вероватно рачунајући да су дошли неки бољи, указали поверење вама поново, што је велика грешка, они то и сами виде и вероватно се сада кају због тога.

Постоји, госпођо министре, квалификована већина, обична не постоји.

Јуче су вам моје колеге народни посланици указали – приликом предаје писменог обавештења, сви наши правни прописи познају, сматрају и третирају писмено обавештење или поднесак предат на пошти, препоручено, оног момента када је предато у пошту, а не оног момента када је стигло у надлежни државни орган.

Ви заиста и овај пут покушавате да обманете грађане Србије.

(Председавајући: Колега Перићу, по амандману, молим вас.)

То је по амандману. Госпођа министар је рекла – да је она слушала нас двадесет година, не би се ништа дешавало. Ми слушамо грађане Србије, ми не слушамо ни вас ни било кога другог.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Квалификована већина је двотрећинска већина, а обична или проста већина је 50 плус један.

Што се тиче Млађана Динкића, нисам била неки његов фан иако смо били у истој странци. Као што знате, била сам више фан Лабуса, којег такође не подносите. Али се као грађанка ове земље врло добро сећам, и многи други се сећају, и ратова, и проблема, и кантица за бензин и немања ничега у овој земљи. Не беше то ни од Српске напредне странке, ни од Динкића, него управо од вас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Срето Перић.

СРЕТО ПЕРИЋ: Госпођо министар, не смете да кажете вашем председнику странке и председнику Владе то што сте сада мени рекли, али ваљда је он разуман човек и разумео је да се сада обраћате њему, а не мени као члану Српске радикалне странке. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 52. и члан 52. амандмане у истоветном тексту поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Реч има народна посланица Наташа Вучковић.

НАТАША ВУЧКОВИЋ: Господине председавајући, поднели смо амандман на члан 52. са предлогом да се назив члана и члан 52. бришу. Главна критика наше посланичке групе на овај предлог закона тиче се управо идеје професионалног управљања.

Ми разумемо добру намеру Министарства и Владе да уреди област становања и да се то питање модернизује, међутим, нама се чини да се овим уводи једна велика промена, која захтева пре свега једну велику пробу. Било би врло добро да се принцип професионалног управљања прво испроба, као нека врста пилот-пројекта, што чине велике развијене земље када уводе овако велике, реформске промене у једну област.

Нама се чини да ће се професионалним управљањем значајно угрозити индивидуална права и право на приватност због тога што се даје професионалним управницима право, овлашћење да у значајној мери улазе у начин живота и одвијање живота у једној стамбеној заједници.

Због тога смо поднели овај амандман и мислимо да би требало да га Влада прихвати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Па не можемо да радимо тако да смо стално... Живот није на проби.

Да поновим још једном, професионални управник није обавеза, он је могућност. Дајемо могућност власницима станова да ангажују професионалног управника, који ће им пружити одређену услугу која им је потребна. Они то могу да ураде, и не морају да ураде. Дакле, на власницима станова је како ће се организовати да одржавају зграду и управљају њом. Из тог разлога не можемо да прихватимо ваш амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 52. амандман је поднела народна посланица Александра Чабраја.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 52. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Реч има народни посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: У члану 52. утврђује се начин стицања звања професионалног управника. Тачка 3) става 1. каже да се он уписује у регистар који води Привредна комора Србије.

Да ли можемо да добијемо неко образложење какве квалификације или који је био разлог који је Министарство навео да Привредној комори да ово овлашћење, тј. због чега би Привредна комора требало то да ради? Колико знам, Привредна комора није позната по томе како води регистре, већ је то приватно удружење предузетника које би требало да подстиче предузетнички развој, предузетнички дух, предузетништво уопште.

Предложио сам да уместо Привредне коморе тај регистар води министарство надлежно за питања становања. С обзиром на то да још увек немамо никакву... У нормалним околностима, вероватно би овај регистар требало да води некакво струковно удружење, међутим, пошто га ми немамо, очигледно тражимо некакву замену. Дакле, између Привредне коморе Србије и министарства које је надлежно за ова питања ја бих ипак, док се не успостави некаква струковна организација професионалаца, ово право дао министарству, уместо Привредној комори. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На члан 52. амандман, са исправком, заједно су поднели народни посланици др Милорад Мијатовић, проф. др Владимир Маринковић, др Иван Бауер и Милена Бићанин.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Иван Бауер.

ИВАН БАУЕР: Захваљујем, председавајући. Поштована потпредседнице, колеге и колегинице народни посланици, поднели смо амандман на овај члан 52. који се тиче квалификација и услова на основу којих неко може да се бави професионалним управљањем. У ставу 1. дефинисане су квалификације, а ми смо тражили да се након става 3. дода, и усвојено нам је, став 4.

Прво да прочитам став 3, због тога да би било потпуно јасно шта желимо овим да постигнемо. Дакле, у ставу 3. се каже: „Упис у регистар професионалних управника врши се на захтев лица које испуњава услове предвиђене законом“. Дакле, то пише у постојећем ставу 3.

Ми смо додали и став 4. јер смо сматрали да је то врло важно, и хвала што је то усвојено. Дакле, тражили смо да се у регистар професионалних управника из става 3. овог члана не може уписати лице које је осуђивано правоснажном одлуком на казну затвора за кривично дело које га чини недостојним или неподобним за обављање послова професионалног управника.

Дакле, није довољно да он испуњава услове прописане законом за избор на ово место; то мора да буде лице које је достојно да обавља овакву функцију, односно не може да буде нико ко је био осуђиван за кривично дело које је на било који начин повезано са обављањем ове функције. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 52. амандман је поднела народни посланик Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 52. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, добро је да је Влада прихватила овај амандман.

Када се већ уводи професионални управник, ми смо овим амандманом прецизирали да тај професионални управник, који професионално треба да обавља своје обавезе, уколико нанесе штету власницима станова и стамбеној заједници, мора да одговара, а та одговорност се састоји у томе да плати штету. Да би могао да плати штету, врло је важно да буде осигуран, тако да је овим амандманом прецизирана професионална одговорност, односно одговорност за штету коју причини професионални управник, у смислу постојања осигурања.

Мислим да је на исти начин као што сте прихватили овај амандман могао да буде прихваћен и амандман да се стамбена заједница осигура за евентуалну штету која се причини грађанима због немарности стамбене заједнице и власника станова.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 53. и члан 53. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 53. амандман је поднела народни посланик Соња Павловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Пуно је неких дилема и непознаница у овом закону који би требало да доведе до реда, а ми заправо не знамо, доста ствари није дефинисано... Између осталог, у овом члану 53, за који смо предвидели да се брише у целини, посебно се набрајају надлежности професионалног управника.

Зашто је потребно, ако професионални управник обавља исти посао као и обичан управник, да се посебно набрајају његове надлежности? Мислим, то су неке неусаглашености које наводе на то да професионални управник ипак неће обављати само посао обичног управника, већ да ће имати и неке друге надлежности које су ван реалних потреба стамбених заједница. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Па баш зато што је професионални управник, дакле, има додатне послове, додатне задатке, плаћен је за тако нешто; треба више да ради у односу на обичног управника и самим тим треба да обезбеди боље услове за станаре и власнике. Зато стоји шта су све послови професионалног управника.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 53. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 53. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани председавајући, поштоване колеге народни посланици, поштовани грађани, помаже Бог свима. Желео бих да у оквиру серије амандмана који следе, а тичу се заправо онога што министарка све време негира и што је, наравно, основна интенција овог закона – то је принудно управљање свим зградама и стамбеним заједницама, како их ви називате, у Србији...

Дакле, тачно је да ви остављате могућност да стамбена заједница сама изабере управника из својих редова. Ако то не уради, може да изабере и професионалног управника, кога ви лиценцирате и одређујете. Али ако ни то не уради, добиће принудног професионалног управника, кога

ће одређивати локална самоуправа. Да ли је тачно? Да, то је тачно. Дакле, ви ћете увести принудно управљање нашим зградама. Шта то у наставку значи? То значи да ће локалне самоуправе, којим ви напредњаци сада командујете, лиценцирати, наравно уз помоћ ваше Привредне коморе Србије, ваше страначке послушнике, да то буду нови простори за ваше страначко запошљавање.

Својевремено се за Млађана Динкића, у ваше време, госпођо Михајловић – ви сте одавно на власти, владали сте и у време Г 17 плус и, ево, до дана данашњег – говорило да је кренуо у кампању „Стоп страначком запошљавању“ када је запослио све чланове Г 17 плус.

Ви очито нисте запослили све чланове Српске напредне странке, али сте истрошили простор за запошљавање у ЕПС-у, Телекому, где сте их до сада запошљавали на привременим и повременим пословима. Сада овим законом отварате нови простор за запошљавање ваших страначких кадрова и мислите да сада, пошто има толико зграда у Србији, ми станари у зградама будемо вама простор за ваше страначко запошљавање и да нам ви постављате принудне управнике, који ће заправо бити лиценцирани са ваше стране, преко ваше Привредне коморе, преко ваших локалних самоуправа, наметнути нама као ваши страначки војници да нас контролишу у нашим зградама.

Наравно да то мора да се брише и наравно да мора да се доведе у питање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Изгледа да се с времена на време појави потреба да се нешто додатно овде објасни некимa који не разумеју или неће да разумеју одређене ствари.

Наше локалне самоуправе, наша Привредна комора? Интересантно, али ја сам некако увек доживљавао да те локалне самоуправе припадају људима који тамо живе, који оне који ће се старати о тим локалним самоуправама бирају, демократски и поштено бирају, те да се онда та локална самоуправа стара управо о тим људима који су рекли за кога сматрају да је компетентан да се о том крају стара, да се о њиховом животу стара.

Привредна комора – исти принцип, да не кажемо аналогно примењен, само на мало вишем нивоу, на националном нивоу. Врло је интересантно да неко то не доживљава као нешто своје, као нешто што припада и њему и људима око њега. Можда и доживљава, али неће да каже. Можда има неку страшну потребу да се овде поново бави Српском напредном странком и да прича о страначком запошљавању, опет потпуно паушално, потпуно генерално, без и једног јединог конкретног податка зашто би то морало да буде тако како он каже, да ли је или није. Нити ми то очекујемо. Да се разумемо, више од празних прича ми овде не очекујемо,

нити можемо да добијемо. То је ваљда до сада јасно. Колико траје овај сазив, никад ништа конкретније и прецизније чули нисмо.

Немам нереалне амбиције да ћу једног дана чути тако нешто од онога ко овде реплике упорно изазива, али ми није јасно зашто има било шта против могућности да се људи договоре, па ако се не договоре, да се онда систем о нечему постара. Да ли је можда боље да тамо где договора нема може зграда да се сруши? Мени је то некако увек деловало као лошије решење, али с обзиром на то колико ту има резона и логике, не очекујем да ћемо да се сложимо око тога.

Питање да ли неко може да буде лиценцирани управник, да ли неко може да буде управник у ситуацији када договора нема, онај који изазива реплике не треба да одбаци тако лако. Извесно је, после првих наредних избора, кад год да буду, неће више седети у Народној скупштини, па можда баш ту пронађе хлеб за себе једног дана. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Па, да вам одговорим, је л' тако – Бог вам помогао, како сте ви кренули. Оно што сам слушала јуче од представника ваше посланичке групе и оно што данас чујем од вас је просто невероватно, управо овако како је господин Орлић рекао – ниједног аргумента, ниједне чињенице, ниједног предлога, ниједног смисленог коментара, ничега на шта бих ја требало, односно могла да дам одговор, управо због грађана Србије, о којима ви стално причате. Нити сте прочитали закон, нити вас занима суштински тај закон. Ви имате вашу мантру да причате „то ће бити политичко запошљавање, то ће бити ово, то ће бити оно“. То је ваш политички програм и ваша ствар, није проблем. Али, због грађана Србије, ништа што сте рекли није тачно.

Грађани имају право и треба да се договоре. Било би дивно, понављам још једном, да се сви договоримо у нашим зградама, да одржавамо наше зграде, да не направио штету никада ниједном трећем лицу.

За мене је запањујуће да ви који у вашој политичкој кампањи користите слоган чувеног, легендарног, најхрабријег војводе у нашој земљи, а то је војвода Мишић... Слика се са слоганом „Ко сме, тај може“, да ли је тако? Дакле, ви користите... Прво, смете уопште да користите такав слоган, а с друге стране се овде појављујете као човек који није ни прочитао закон. Значи, штета и тужно за нашу Србију ако се тако понашате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Видите, министарка је страначки запошљавала још док је била у Г 17 плус, па сада мисли да запошљава даље страначки када је у Српској напредној странци.

Дакле, ми из Двери нисмо наивни, знамо и видимо шта радите. Донели сте тзв. указ о забрани запошљавања, а све време запошљавате по уговорима о привременим и повременим пословима, и у Телекому, и у ЕПС-у и у органима државне управе и локалне самоуправе. Цела Србија зна да у Србији можеш да се запослиш једино ако си члан Српске напредне странке, да не постоји ниједан завод за запошљавање изузев чланства у Српској напредној странци. И ви сада убеђујете грађане Србије да нећете злоупотребити принудног професионалног управника за страначко запошљавање Српске напредне странке. Па, ко мислите да вам верује, госпођо Михајловић? Па, нико вам не верује. Нико више у Србији не верује Српској напредној странци.

Ја сам вам већ једном рекао и могу да вам поновим – пошто сте све уредили у Србији, пошто све савршено функционише, и привреда, и пољопривреда, и владавина права, пошто сте решили све случајеве криминала и корупције, сада имате времена да се бавите уређењем наших зграда. Кога ви фолирате?

Дакле, немојте нам уводити принудне управнике. Немојте газдовати нашим зградама. Немојте нам убацивати послушнике, партијске војнике Српске напредне странке у сваку нашу зграду да нас шпијунирају. Немојте уводити додатне намете грађанима Србије којима убацујете принудне професионалне управнике, који ће бити само додатни намет за грађане. Већ сте нас опорезовали, повећали порезе, повећали таксе, повећали акцизе, смањили плате и пензије и сада хоћете још додатно да нас опорезујете по нашим зградама, да узимате кредите без воље свих станара, да дајете разним предузећима која ћете ви да лиценцирате, ви да оснујете. Ви држите све у Србији и сада мислите да узмете и све наше зграде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, прво народни посланик Владимир Орлић. Посланичку групу је споменуо.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Бог му помогао. Пропустих малопре, а треба то рећи гласно, можда буде дало неког ефекта.

Тачно је да ко сме, тај може, али на основу свега што слушам од онога ко упорно реплике овде изазива могу да закључим само да нити сме да прочита закон, нити, изгледа, нажалост, може.

Питамо се ми сада шта то цела Србија зна. Ово ме подсетило на, чини ми се, господина Гутовића, када онако духовито објашњава како може да се брани потпуно бесмислена теза, каже – ма, зна цела Србија, зна сваки добронамеран грађанин да је ово што ја причам истина. Е, отприлике толико је било озбиљно и убедљиво оно што смо слушали малопре.

Да ли морају или не морају управници да дођу по вољи било кога сем по вољи станара? Наравно да не морају. Ко то зна и ко то може да зна? Зна свако ко је прочитао закон или слушао ову расправу, која већ данима траје. Ко не може да зна? Онај ко не може да схвати или можда није дао себи прилику да схвати, није био у сали, није пратио седницу, па нити

зна да ли је неко то питање постављао, нити зна да ли је неко на то питање одговарао и како одговори гласе.

Дакле, апсолутно ништа... Ово говорим због грађана, не због оних који се праве да ништа не знају, ништа не разумеју; или се не праве, извините. Апсолутно ништа на ту тему не мора и неће се у пракси десити мимо воље самих станара. Уколико су у стању да се договоре, договор постигну, организују се интерно, све ће бити у складу управо са тим њиховим договором. Е, тамо где договора нема, да не бисмо дошли у ситуацију да се о тим зградама нико не стара, то треба да регулише систем. Ништа јасније, ништа поштеније, ништа логичније, ако ћемо искрено.

На тему – коме Србија верује, Србија сваки пут изнова све убедљивије даје одговор на изборима. А коме Србија не верује, можемо и то да се запитамо. На пример, знам да не верује ДОС-у, па не може да верује ни новом ДОС-у и не може да верује ни речима онога ко из тог новог ДОС-а долази. А он не може ни да каже ништа друго, јер, како се оно каже – никад није врана голуба излегла. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, министар проф. др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Кажете, нико вам не верује. Да, вероватно сте у праву, преко 50% грађана Србије који су гласали за СНС вероватно нам не верује. Сигурно сте у праву за то.

Морам да признам да ја стварно нисам тако храбра, као ви, да се заклањам иза легендарног војводе Живојина Мишића. Мислим да је то највећи војсковођа српске војске. Просто је невероватно да ви са својим незнањем и нерадом користите његове речи. Због тога ми је жао. Још ми је страшније када видим да један Живојин треба да буде у коалицији и са Доста је било и са Демократском странком, јер то је оно што ви правите, нови политички савез, то се видело јуче.

Да се вратим на једну ствар, због грађана Србије – не постоји обавеза, још једном понављам, ангажовања професионалног управника. Грађани, односно власници станова одређују да ли ће се сами организовати или ће евентуално ангажовати професионалног управника. Само је један циљ овог закона, а то је да уведемо ред у наше стамбене односе и да одржавамо наше зграде. Ништа више од тога.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику.

На назив изнад члана 54. и члан 54. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, потпредседниче. Ми смо госпођи министарки у неколико наврата јуче рекли да се ДС противи увођењу професионалних управника, самим тим и стварању њиховог регистра. Разлог за то је што смо дубоко уверени да ће резултат овог закона бити тај да ће у свим зградама бити уведени управници због тога што председници скупштине станара, који треба да буду управници зграда, у великом броју случајева неће желети да прихватају многобројне обавезе које у складу с овим законом имају и да сnose одговорност за посао који раде волонтерски, док је истовремено за тај исти посао неко други у некој другој згради плаћен.

Питали сте ме јуче на основу чега мислим да ће професионални управници бити чланови Српске напредне странке. Ми из Демократске странке рекли смо да то знамо на основу онога што већ четири године радите у Србији. Улазимо у шесту годину ваше власти, посаветовала сам вас, не знам да ли сте то од синоћ урадили, да поразговарате са било ким кога сретнете на улици и питате га да ли је у Србији данас могуће добити било какав посао, а да нисте члан Српске напредне странке. Уколико сте то урадили, тај вам је сигурно рекао да је то немогуће.

Тако да ће резултат овог закона бити да ће грађани Републике Србије својим смањеним платама и пензијама плаћати некакве ваше страначке активисте, који ће заузврат водити некакве евиденције о њима, правити регистре, прикупљати њихове податке, располагати информацијама које немају право да имају. Због тога се, ко зна који пут вам кажем, ДС противи увођењу професионалних управника у зградама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем. Позвао бих колеге посланике да не подрже овај амандман зато што је потребно да имамо и професионалне управнике, зато што је потребно, уколико се станари у зградама не договоре да имају свог представника, да имамо човека који ће да их организује, који ће имати могућност да оно што је урушено претходних тридесет година... Могу одговорно да кажем да је велики број зграда у којима станују наши људи изграђен седамдесетих, осамдесетих година, мали број зграда је грађен од 2000. године наовамо, али те зграде које су грађене тада, то су зграде где је један власник те зграде, где нема станара, тако да ту не треба професионалних управника.

Према томе, имамо велики број активности потребних за одржавање тих станова, имамо могућност, уколико се ти људи не договоре, да се нормално уведе принудна управа и да се на тај начин анулирају све лоше ствари: конкретно, лош кров, лоши зидови, на све стране цури. То се мора одржавати. Сведоци смо да велики број станара то не жели да ради зато што свако гледа себе, а не заједнички интерес, и та зграда пропада.

У неким зградама има мобилних оператера који су добили могућност да ту поставе, где се месечно плаћа по 5.000 евра, чак и више, за сваку зграду, а та средства не иду станарима, него неким појединцима који су ту постављени уназад седам или осам година.

(Председавајући: Колега Милетићу, приведите крају.)

Баш због тога треба подржати овај закон и не треба подржати овај амандман.

Као посланик Уједињене сељачке странке, подржаћу овај закон.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. На члан 54. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Душан Павловић. Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. У овом члану се уводи, сада долазимо до веома интересантног дела, регистрација професионалних управника. Каже се да ће то да ради Привредна комора, а да ће, такође, Привредна комора да организује испите за лиценцирање управника. Дакле, даваће лиценце, организоваће, претпостављам, курсеве, полагање испита, које ће управници морати да полагају.

Имам следеће питање: погледао сам Закон о привредним коморама из 2015. године, где се у члану 12. утврђују основни послови Привредне коморе Србије, па ме интересује да ли у том члану или неком другом члану, који можда нисам могао да видим, постоји некаква одредба која каже да се Привредна комора бави питањима образовања, у смислу да може да издаје некакве дипломе или лиценце са којима након тога неко може да ради нешто? Дакле, нити сам нашао да у овом закону постоји могућност да Привредна комора Србије издаје лиценце, нити било какве друге дипломе на основу којих добијате некакво запослење.

Наравно, постоји у овом члану 12. могућност пословне едукације коју Комора може да организује, али то је више неформална едукација, из које не следи никаква професија, односно диплома.

Предложио сам да уместо Привредне коморе ово раде универзитети. Мислим да су они много квалификованији да организују курсеве и издају дипломе, односно лиценце за обављање овог посла. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: То није никакав проблем. У закону пише – Привредна комора или друго правно лице које испуни одређене услове. Дакле, могу да раде универзитети. То је под један.

Под два, Министарство даје сагласност на тако нешто и прави правилник обуке и полагања испита, давања лиценци и евентуално одузимања тих лиценци, тако да не може баш свако да ради шта хоће, никако. Али, свакако, универзитети могу то да раде.

(Душан Павловић: Да ли може реплика?)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику.

(Душан Павловић: Погрешно сам протумачен.)

Али није погрешно вашу дискусију.

На члан 54. амандман је поднела народни посланик Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 54. амандман је поднела народни посланик др Ана Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 54. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Ненад Божић.

Влада није прихватила амандман у основном тексту, а о исправци се није изјаснила.

Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватио је амандман са исправком.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман, са исправком, у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ненад Божић. Изволите.

НЕНАД БОЖИЋ: Хвала. Ово је амандман на члан 54. који дефинише улогу регистратора, у овом случају Привредне коморе.

Тражио сам да се дода још један став и да се, поред вођења тог основног регистра (а не пише шта се све у њему треба налазити), стриктно дефинише да ту обавезно буде списак активних уговора са стамбеним заједницама које тај професионални управник има, списак истеклих уговора и списак раскинутих уговора.

Због чега је то важно? Сматрамо да ће се временом показати, и због отпора, да професионални, поготово наметнути, управници неће бити прихваћени. Али, свакако је добро да постоје професионални управници – па која стамбена заједница жели да их ангажује, нека их ангажује – тој стамбеној заједници ће бити потребне одређене информације да би стекла увид у тај рад, шта су ти људи радили пре тога. Овај амандман се управо односи на то да постоји нека историја њиховог рада са другим стамбеним заједницама.

Уједно бих хтео да питам министарку... У планирању овог члана закона где се као регистратор дефинише Привредна комора, која ће обављати и друге послове везане за професионалне управнике, сигурно су морали да планирају неке ресурсе. У образложењу закона нисам то видео. Те ресурсе су могли да планирају само на основу тога што би могли да дају неку процену колико би било професионалних управника, а да би то дали, морају да знају колико ће бити отприлике стамбених заједница, па бих

желео да питам министарку, иако смо то више пута поновили – на основу чега су планирали и да ли постоји анализа колико ће бити стамбених заједница у Србији? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар проф. др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прихватамо амандман са исправком коју сте дали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 55. и члан 55. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рубрум говори о поверавању управљања професионалном управнику. Предлажем да се брише, као и сви други чланови, због тога што не сматрам да ће одредбе овог закона бити примењене.

Министаркин коментар је да са ким год се слажемо око брисања амандмана или непримењивања закона, да су то политички савези. Ја сам онда најчешће у савезу са Српском напредном странком – гласам за Бриселски споразум, за нормализацију, подржавам Српску напредну странку у европским интеграцијама и где год ме питају говорим о томе како Влада добро руководи трагичном избегличком кризом. То су чвршћи политички савези него када народни посланици Двери, заједно са мном, сматрају да ови чланови неће бити примењени, јер неће.

Колико год покушавали да дисквалификујете то да људи имају своју перспективу и своје виђење тога шта бива са законом, тиме што ћете казати – ха, ха, ха, ви то не мислите зато што стварно мислите, него зато што сте из ове, из оне странке, то неће помоћи ономе што овај закон својим нормативним оптимизмом хоће да уради. Ја то разумем, то је оно за што ја говорим – етика намера. Овај закон хоће да мења наратив, менталитет, однос људи у Србији према својој имовини, према општем интересу, према култури становања, према култури онога што је мала или шира локална заједница. Али, начин на који су написани ови чланови удаљиће нас све заједно од тога циља, а требало би да нас приближи. Зато сматрам да решења о професионалном или принудном управнику нису добра и да неће донети добро. И зато сматрам да овај члан треба брисати. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Јерков, немате право на реч. Сад ћу да вам објасним. У члану 158. се каже: „Ако више народних посланика из исте посланичке групе поднесе амандмане који су по садржини истоветни, сматраће се да се ради о једном истом амандману који је поднело више народних посланика заједно и примениће се одредба из става 5. овог члана.“

У ставу 5. се каже: „Ако је један амандман заједно поднело више народних посланика, право да образложи овај амандман у име подносилаца има само један од потписаних народних посланика, и то у трајању до два минута“, што је искористила колегиница.

(Гордана Чомић: Није то овај случај, следећи је заједнички.)

Значи, разговарам са два правника и они, изгледа, не желе да прочитају. „Ако више народних посланика из исте посланичке групе“ – да ли јесте из исте посланичке групе или имате више посланичких група? – „поднесе амандмане који су по садржини истоветни“ – сви гласе 'брише се' – „сматраће се да се ради о једном истом амандману који је поднело више народних посланика заједно и примениће се одредба из става 5. овог члана“.

У ставу 5. се каже...

(Бошко Обрадовић: Зашто вичете на колегиницу?)

Зато што понављам а неко не чује: „Ако је један амандман заједно поднело више народних посланика, право да образлаже овај амандман у име подносилаца има само један од потписаних народних посланика, и то у трајању до два минута.“ Да ли је то јасно?

(Александра Јерков: Још једном, гласније.)

Још једном гласније, али нећемо у преносу.

На члан 55. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Дакле, амандман предвиђа потпуно другачију, односно прецизнију формулацију тога ко може да обавља послове управљања. Ми их поверавамо искључиво професионалном управнику кога поставља стамбена заједница. Дакле, нема принудног управљања, нема постављања принудног управника од стране локалне самоуправе, већ то искључиво мора остати слободно право стамбене заједнице.

Нама је доста тоталитарних режима које смо имали у неком претходном периоду. Грађани Србије су већ уплашени да ће Александар Вучић постати управник у свим нашим зградама у Србији, јер је истовремено и председник Владе, и координатор служби безбедности, и министар у свим министарствима, и председник свих општина, и градоначелник свих градова. Постоји оправдана бојазан ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Обрадовићу, хајдемо о амандману

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Управо смо желели да овим амандманом, господине председавајући, спречимо да локалне самоуправе поставе Александра Вучића за принудног професионалног управника у

свим нашим зградама. Значи, ми то не желимо, не желимо да Александар Вучић влада нашим животима и нашим зградама. Доста је што је на свакој телевизији свако вече, што искаче из сваког фрижидера, што препада децу свуда и на сваком...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Обрадовићу, у складу са Пословником, због моје опомене да се вратите на тему, а то нисте, изричем вам опомену.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Браво, господине председавајући. Дакле, помињање Александра Вучића је разлог да се добије опомена у Народној скупштини Републике Србије?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Зато што у вашем амандману пише: „Послови управљања поверавају се професионалном управнику одлуком стамбене заједнице.“ Да сте ставили – Александру Вучићу, то би имало смисла, овако нема смисла то што говорите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Објаснио сам вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не, нисте објаснили.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Како да ставимо, па да добијемо опомену?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисте објаснили. Ви сте говорили о некој телевизији.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Да ли могу поново да вам објасним амандман?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немојте мени да објашњавате.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Онда ме пустите да говорим, ово је моје време.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Говорите, али о вашем амандману.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Па говорим о амандману. Дакле, ми одузимамо право локалној самоуправи да поставља принудног управника. Не желимо да нам поставе Александра Вучића за принудног професионалног управника у свим нашим зградама. Веома је једноставна ствар. Значи, желимо то да спречимо овим амандманом.

Не могу да верујем да сте ми дали опомену зато што сам поменуо име Александра Вучића. Дакле, вербални деликт уводите у Народну скупштину Републике Србије, да народни посланик опозиције не сме да помене име председника Владе. Да ли схватате, господине председавајући, шта ви радите?

Молим вас да то убудуће не чините и да повучете ову опомену. Вербални деликт је одавно избачен из нашег законодавства.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У складу са чланом 109, господине Обрадовићу, опомена се изриче народном посланику који је пришао говорници без дозволе председника Народне скупштине (тај услов није испунио), који је говорио пре него што је затражио реч (ни то нисте радили), који, и поред упозорења председника Народне скупштине, говори

о питању које није на дневном реду – тај услов сте испунили и са тим да завршимо.

Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

(Бошко Обрадовић: Шта није на дневном реду? Морате да објасните шта није на дневном реду.)

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала још једном.

Што се тиче вербалног деликта и било каквог другог грешења, мислим да је дефинисано, како беше, Пословником Народне скупштине, је л' тако, господине председавајући? Али, то што нас двојица то разумемо, а неко други не разуме, не треба да вас чуди. Одавно смо ми утврдили да је некима страховит напор, непремостива тешкоћа, да прочитају ту књигу за шест месеци, да прочитају па да виде шта тамо стоји. Између осталог, шта вербално, и не само вербално, може, а шта не може да се уради и да се сматра коректним. То све тамо лепо пише. Све лепо пише, треба човек само да прочита. Још једном – или не може или неће да схвати.

Што се тиче приче о амандману, на коју с правом упућујете, господине председавајући, ни то ме не чуди, јер о том амандману нити би имало шта да се каже, нити је човек у стању да око њега сатка причу у трајању од два минута, а да се самог амандмана држи.

Шта је тамо писало? У случају да не постоји консензус, да не постоји договор између самих власника, о томе се не стара апсолутно нико. То онда није ничије, никога није брига, ничији проблем, сви смо мирни. И може лепо слободно зграда да се сруши, може балкон да падне, може прозор некеме на главу. Колико је о томе размишљао онај ко се опет малопре трудио да буде страшно гласан и да прича и о председнику Владе, и о Српској напредној странци и о свему осим о својим феноменалним решењима, колико је о томе мислио, колико се тим проблемима бавио – е, толико је мислио и о свему другом и толико се бавио било којим проблемом ове државе и овог друштва стварно.

Зашто ово није добро, мислим да смо рекли много пута. Тоталитарни режими, можда није лоша тема, само није за ову седницу, али ако једног дана буде била тема, можемо да се бавимо њом заједно и можда да почнемо баш од оних тоталитарних режима који су њему новац давали, па да кренемо редом. Ево, то је предлог с моје стране. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Важно је да уведемо ред у одржавање стамбених објеката. Важно је да уколико не изаберемо управника или професионалног управника постоји могућност да локална самоуправа или јединице локалне самоуправе помогну, све до тренутка док се станари не буду договорили.

Ово што сам слушала од посланика који говори о томе како ће неко да уведе принудну управу у свим стамбеним зградама јесте типичан начин како се користе грађани Србије за политичке кампање, које тренутно

водите. Стварно мислим да би се легендарни Живојин Мишић, кога сам поменула, постидео када би знао ко користи његов мото.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Обрадовићу, немате право на реплику. Можете по амандману.

(Бошко Обрадовић: Како немам право?)

(Срђан Ного: Како нема право, директно му се обраћао?)

(Бошко Обрадовић: Министарка ми се директно обраћала.)

Али, ја знам шта радим.

На назив изнад члана 56. и члан 56. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

(Срђан Ного: Пословник.)

(Бошко Обрадовић: Пословник! Пословник!)

Хоћете ли да ми дозволите да завршим текст? Значи, треба да зауставим дах, да престанем да живим, да дишем, зато што сте ви затражили повреду Пословника?

Реч има народни посланик Срђан Ного, повреда Пословника.

СРЂАН НОГО: Господине Арсићу, члан 104. Претходни говорник, господин Орлић, директно се обраћао Бошку Обрадовићу, директно га је оптуживао, износио разне оптужбе, неосноване, на рачун Бошка Обрадовића.

Знам, господине Арсићу, да нема аргументације у излагањима посланика СНС, али не можете ви да их штитите не дозвољавајући основно право које даје Пословник народним посланицима. Дајте нам наше право. Немојте баш толико да штитите, има вас довољно, па ваљда можете аргументима да се супротставите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ного, господин Орлић ни у једном тренутку није споменуо господина Обрадовића.

(Владимир Орлић: Ја сам причао о пријатељу Пернара.)

Шта сад? Тако да нема повреде Пословника у складу са чланом 104.

Реч има народни посланик Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, потпредседниче. Мени је жао што министарка не може о професионалним управницима да разговара на озбиљнији начин осим да оптужује странке које су против увођења професионалних управника за некакве будуће коалиције, зато што је то ствар која је јако важна грађанима. Треба да разговарамо о томе колико ће увођење институције професионалног управника да кошта станаре у зградама које буду имале професионалне управнике. Ми из Демократске странке верујемо да ће то углавном бити све зграде и да ће резултат тог закона бити да ће се врло брзо показати да ће чак и у оним зградама које у првом моменту, према овом члану, уведу професионалног управника њега морати да замени професионални управник. Уверени смо

да ће резултат тога бити да ће углавном све зграде имати професионалне управнике.

Хајде да причамо колико ће то коштати грађане. Хајде да причамо о томе која ће бити овлашћења тих професионалних управника. Хајде да причамо о томе на који начин ћемо професионалне управнике спречити да злоупотребљавају податке које ће прикупљати од станара и подстанара према овлашћењима која сте им у овом закону дали. Хајде да причамо о томе како ће ти професионални управници не само уводити станаре и њихове податке давати ко зна коме, него, како видимо касније у закону, имати овлашћења и да улазе у туђе станове без судског налога, што је директно супротно Уставу, госпођо Михајловић.

Можете одмахивати главом, тако пише у закону. Ако сте хтели да напишете нешто друго, није требало то да ставите у закон тако како сте ставили.

Уместо тога, ви нисте у стању да причате о грађанима, ви на један веома неозбиљан начин причате о некаквим коалицијама, политичким савезима. Знате шта? То никога не интересује. То можда интересује вас, а верујте ми да грађане много више интересује колико ће професионални управници да их коштају и шта ће све да раде у зградама у којима су управници.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Нити кога дискредитујем, нити кога оптужујем, само сам приметила, али видим да то вас јако боли што сам само приметила, да постоје одређене... хајде да се боље изразим, могући, потенцијални политички савези. То је скроз у реду.

Што се тиче професионалних управника, због свих људи који нас гледају, не можете да кажете да ће професионални управници да упадају у станове, да шпијунирају итд., јер то не пише у закону, ни у једном члану.

Све институције, и оне институције које ви користите када вам затреба, а то је Повереник, врло јасно су рекле да је све у складу са Уставом и законом и да са становишта тајности података и свега онога о чему смо причали толико дуго немају ни једну једину примедбу.

Према томе, када устанете да кажете, дајте нешто конкретно, дајте аргумент, чињеницу и помозите да закон буде бољи. Немојте да говорите нешто што не стоји, немојте да плашите грађане, немојте да говорите неистине. Ваљда је моје право, као некога ко је предлагач овог закона, да кажем да то што говорите није тачно. Овлашћења су јасно написана у закону. Зато овај закон и јесте детаљнији него већина закона који се некада предлажу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 56. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући. Поштована потпредседнице, овај амандман показује да ни предлагач не пише савршене законе и да може да се поткраде грешка и поред, како сте рекли, чињенице да је овај закон јако дуго писан, јако дуго био на јавној расправи, и све друго. Направљена је једна грешка у погледу потребне већине скупштине станара за одређивање професионалног управника, коју смо ми уочили и својом интервенцијом исправили.

Много је занимљивија ова друга интервенција коју смо извршили и добро је да сте је прихватили. Али, о подсвесној жељи онога ко је писао овај закон говори ово решење везано за професионалног управника, онако како је то замишљено – говори се о функцији, да професионални управник врши функцију па се онда у неком тренутку разрешава функције. Мислим да то говори о скривеним намерама и ономе што је било у глави онога ко је писао овај закон. Знам да то нисте ви лично и људи из вашег министарства, овај предлог је дошао из Скупштине града Београда, на њихову иницијативу. Они имају у глави, када не руше објекте по Београду ноћу, идеју о функционерима у свакој згради, страначким наравно, функционерима Српске напредне странке, који у тим зградама треба да обављају превасходно посао страначких повереника, комесара, како год их назвали.

Наравно, драго ми је што сте прихватили ову интервенцију и ту реч „функција“ избрисали из закона, јер посао професионалног управника није функција, па не може неко бити разрешаван са функције, како је стајало у Предлогу закона.

Добро је да говоримо о томе шта је намера овог закона и увођења професионалног управника. То ће бити, сигуран сам, ако се овај закон буде спроводио, људи који ће радити у интересу Српске напредне странке тако што ће људе из зграда у којима обављају посао принудних управника користити за партијске сврхе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Заиста је немогуће, када је председник странке Борис Тадић, који је психолог, да се и ви не бавите неком психологијом па размишљате шта је у главама неких који су радили вредно годину и по дана на дефинисању овог закона, а било је једно десет

јавних расправа грађана који су присуствовали томе и многих удружења која су давала своје коментаре. Ово је неки нови поглед и нека нова димензија како се дефинишу закони.

Овај закон је, још једанпут подвлачим, врло јасно одредио критеријуме и направио оквире. Направио је тачно оквире до оне границе која је довољна да причамо о једној одрживости, односно одржавању зграда и о томе да водимо рачуна о управљању зградама. Ни милиметар иза тога.

Што се тиче запошљавања итд., о чему ви причате, не, све је јавно и сви критеријуми ће бити јавни. Правилник који се буде направио о томе како и ко може да аплицира у општинама за обуку да буде професионални управник, биће јаван. Ништа неће бити испод стола и ништа неће бити тајно.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 56. амандман су заједно...

(Марко Ђуришић: Реплика.)

Добро. Да, члан 104. став 3.

На члан 56. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Уважена председавајућа, сигуран сам да ћете повући опомену коју ми је изрекао ваш колега, потпредседник, због вербалног деликта, помињања Александра Вучића. Не сумњам у вашу правдољубивост.

Дакле, став 8. члана 56. чије брисање тражимо поново помиње оно против чега смо, а то је тзв. организатор управљања зградама или, како ви овде тачно кажете – ангажују организатора професионалног управљања. Још само недостаје да у овом члану стоји да ће СНС бити организатор професионалног управљања и постављања свих професионалних управника у свим нашим зградама. Тај детаљ је изостављен. Мислим да би било много поштеније да је и то речено и да грађани Србије знају да ће СНС постављати, као организатор професионалног управљања, принудне професионалне управнике у све наше зграде.

Такође, мислите да сте тим заокруженим системом контроле – ваш човек на челу Привредне коморе Србије, господин Марко Чадеж, ваши људи на челу локалних самоуправа које уводе принудно управљање и постављају професионалне принуде управнике, претпостављам да ће ваше бити и фирме које ће бити организатори професионалног управљања – на сјајан начин заокружили читав систем новог страначког запошљавања чланова СНС-а.

То јесте лепо замишљено, то не спорим. Напротив, кажем да сте сјајно замислили нови систем страначког запошљавања, али упозоравам вас на следеће: уредите прво у својој кући, у Влади Републике Србије, којој сте повећали буџет, где нисте укинули државне агенције (што сте обећали пре избора), њих 150 које су непотребне и троше народне паре, уредите

платне разреде, уредите све оно што нисте уредили за пет година ваше власти, а онда нам се јавите да уређујете наше зграде. То би било поштено, госпођо министарка. Уредите прво у својој кући.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да сте прочитали закон, а нисте, онда бисте, рецимо, видели да се укида Агенција за социјално становање и да ће комплетна делатност социјалног становања бити концентрисана у самом министарству. То је прва ствар коју бисте видели.

Али, да кажем шта сте ви у ствари желели вашим амандманом. Ви сте желели да се професионални управник плаћа директно, а то значи следеће – да му дате готовину на руке или на његов рачун и да онда нико живи не може да прати токове новца. То сте ви овим амандманом рекли. То доста личи на Радуловићеве амандмане, али свеједно. Значи, то сте желели да урадите.

Ми не кажемо тако, ми хоћемо да пратимо токове новца зато што не желимо да нам расте сива економија. Нисмо могли да прихватимо амандман који сте дали. А ја верујем да ви нисте разумели тачно какав сте амандман дали, јер не бисте никада, ваљда, тако нешто предложили.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Реплика или хоћете да причате о амандману?

(Марко Ђуришић: А ја немам?)

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајућа. Поново доказујете правдољубивост о којој сам говорио.

Под број један, тачно је, желимо да спречимо додатно усложњавање администрације коју овим организујете. Значи, не само да стављате принудног професионалног управника који ће бити постављен у наше зграде, него уводите и организаторе професионалног управљања, па сад не плаћамо само професионалног управника кога нам намећете него и организаторе професионалног управљања. Дакле, дупли намет за грађане Србије. Врло пажљиво сам читао закон.

Само, морате да се суочите са критиком опозиције да овим уводите дупле додатне намете грађанима: не плаћамо само принудног професионалног управника (кога ћете нам ви наметнути), него плаћамо и организатора професионалног управљања, преко кога иду средства за исплаћивање професионалног управника.

Извините, зашто нам онемогућавате да ми у својим зградама плаћамо кога ми хоћемо за управљање нашим зградама? Нећемо вашег принудног професионалног управника, хоћемо онога кога ми хоћемо, и да га плаћамо како ми хоћемо. Дакле, управо то желимо – стамбена заједница директно плаћа свог управника. Не треба нам посредник. Не треба нам додатна бирократија, не треба нам додатна администрација. Не треба нам дупли намет. Не треба нам нови трошак за грађане Србије и станаре у зградама.

Овим амандманом покушавамо то да спречимо, да нема додатних трошкова за грађане Србије. Већ сте их оптеретили смањењем плата и пензија, већ сте их оптеретили повећањем пореза, акциза и такси. Немојте сад да их додатно оптерећујете дуплим наметима и трошковима за професионално, принудно управљање нашим зградама које организују ваши организатори професионалног управљања и ваши принудни професионални управници које ће Српска напредна странка запослити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Реч има народни посланик Маја Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Извињавам се, прво Владимир Орлић. Нисте приметили.

(Марко Ђуришић: Ко сад води седницу?)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Јасно је потпуно, даме и господо, шта је највише заболело у претходних десетак минута онога ко је реплику поново изазвао, и то два пута узастопно. Биће да је то опомена коју је добио. А зашто га је то заболело? Колико ја имам изграђен утисак о одређеним људима овде, изгледа, само из једног јединог разлога – оног који се тиче могућности да га та опомена кошта кроз плату. Дакле, од неких овде апсолутно не очекујем било какво осећање непријатности, а камоли срама, због тога што су као народни посланици зарадили опомену понашајући се нечасно. Уопште не верујем да ти људи разумеју шта би та реч могла да значи. Једино што може да их додирне, да их из колосека избаци, то је питање да ли ће то да их кошта. Чињеница је да хоће. Коштаће многе овде, и прилике да уопште буду народни посланици, па и те плате за коју се толико брину.

Није госпођа министар случајно поменула њихову сличност са неким другима – и једни и други су искључиво неки интернет покрет и организације које постоје на друштвеним мрежама и нигде више. Нико их на улици видео није. Вероватно деле и љубав према скупштинском ресторану, у ком се, како беше, лепо и радо руча.

Све је то сад под великим знаком питања с обзиром на то да, не показујући ништа у Народној скупштини, не дају разлоге људима да за њих гласају. Не показују ништа, када нису у стању да након неколико дана расправе разумеју – никакве принуде по питању управника нема тамо где постоји договор и слога самих станара. Колико год деловало чудно, ја мислим да су деца предшколског узраста, гледајући овај пренос, до сада ту реченицу констатовала и схватила њено значење. Некима овде, изгледа, она и даље представља непремостиву тешкоћу.

Сувишно је онда да очекујем да тај неко зна и како се креће укупан број запослених у јавном сектору у овој земљи из године у годину, да зна којим се законима бавила ова Народна скупштина, на пример, у

јануару или фебруару. Али, утешна вест у целој причи, даме и господо, гласи, и тиме завршавам, господине председавајући – и кад не буду у Народној скупштини, живеће и даље на Фејсбуку и моћи ће да се снимају, баш као што и данас раде. То им нико неће одузети. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч по овом амандману?

Реч има народни посланик Катарина Ракић.

КАТАРИНА РАКИЋ: Захваљујем. Заиста сам одушевљена како неки у свему и свуда виде Српску напредну странку. Апсолутно то не видим као проблем, али као проблем видим нешто што овде покушавамо да објаснимо већ недељу дана, а неки и даље то не разумеју. Немам проблем да они то не разумеју, али имам проблем да то понављају више пута грађанима Србије, а да то није тако.

Управо због тога што је изречено, поново ћу објаснити шта је суштина овог закона. Суштина овог закона јесте да на један изузетно прецизан и јасан начин уведе ред. Пре свега, да позове грађане да у својим зградама имају слогу. Ако имају слогу, онда сами између себе изабери управника зграде. Уколико не могу да се договоре да то буде један од њих, онда ангажују професионалног управника са листе. Значи, не измишљају неког ко им долази са стране. Не, човека са лиценцом, човека кога ће сви договорно плаћати, али, просто, желе да то неко ради професионално или не могу да се договоре па то буде човек који ће то професионално радити.

Принудна управа уводи се само у тренутку када се станари зграде не могу договорити ни да то буде један од њих ни да то буде неко кога ће они сами професионално ангажовати, па им локална самоуправа додељује са те исте листе, коју сви можемо да видимо. Заиста не видим шта је ту проблем. Такође, овим законом није предвиђено колико ће трајати принудна управа; она може трајати један дан, један сат, пола сата, два месеца, две године, просто, док се грађани, станари не договоре.

Враћамо се опет на оно што сам на почетку рекла – јесте да је првенствено циљ овог закона да доведе слогу у наше зграде, слогу између станара, а не да уведе хаос. Не знам где сте ви то видели и прочитали да сада на овакав начин то интерпретирате. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Очигледно различито читамо закон предлагач закона и ми који треба да дамо амандмане на њега, и то је највећи проблем. Изнова и изнова нам објашњавате једно те исто – да ћете да уведете слогу, да ћете увести ред. Ево, ви то видите тако. Ја лично то видим, као и Посланичка група Доста је било, као нову пљачку и контролу грађана.

Стално нам објашњавате разлику између принудног управника, управника и професионалног управника...

(Председавајући: Хоћете ли да се вратите на амандман, колегинице Павловић?)

Хоћу да се вратим на исти начин као што се колегиница вратила. Стално нас враћате у основну школу, а уредно смо завршили све школе. Немојте нам из почетка објашњавати једно те исто. Значи, немате елементе да нам то објасните, немате број стамбених заједница. Имате број станова у објашњењу, и то пресек од 2002. до 2011. године. Шта се десило у ових пет година?

(Председавајући: Колегинице Павловић, хоћете ли да ми кажете о ком амандману говорите, можда ја не знам? Реците који амандман је у питању.)

О истом амандману о којем је колегиница причала пре мене. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегиница не зна да се ради о амандману на члан 56.

Реч има народни посланик Маја Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Захваљујем. Изузетно је важно, да бисмо радили оно за шта смо плаћени и изабрани, да дискутујемо тачно о амандманима које имамо испред себе. Дакле, нисмо ми овде забаве ради и ради нас, него смо овде због грађана који очекују да сазнају шта је суштина овог закона. Јуче и данас имамо праву прилику, расправљајући конкретно о амандманима, да им објаснимо шта је суштина овог закона.

Предлагач је поднео амандман, очигледно, реда ради. Он не жели да говори о амандману, већ свакодневним понављањем да ће неко да запошљава страначке активисте или чланове Српске напредне странке жели да то просто уђе у уши грађанима као нека невероватна опасност по њихов мир, кућни ред, чишћење степеница, мењање сијалица.

(Марко Ђуришић: Да ли је то по амандману?)

Јесте, по амандману.

Молила бих посланике да не вичу када неко покушава да обичном грађанину у Новом Саду објасни шта ће се то страшно десити усвајањем закона, односно одбијањем овог амандмана, који нема баш никакву суштину. Значи, неки страшни људи ће доћи, мењаће сијалице, чистиће степениште, водиће рачуна да ли су испред зграде контејнери испражњени или имамо хаос.

Ево, навешћу вам пример зашто је битно да ово буде баш овако уређено како је у складу с чланом 56, један обичан пример из обичног живота моје зграде. Једно време смо имали председника кућног савета, који је био комшија, како је то још 1945. године, од Тита, уређено па ништа нисмо мењали. Комшија је одлучио да више не може да се суочи са тим проблемима, дао је оставку и ми смо остали без председника кућног савета, а неко мора то да ради. Притом, одувек, откако знам за себе, ми смо плаћали председнике кућног савета и део накнаде ишао је њима. Добро

јутро онима који то нису доживели, можда живе у кућама или неким срединама где не постоје зграде. То није грех, али се распитајте код нас који живимо у обичним стамбеним зградама.

Шта смо урадили? Министарка је навела позитиван пример Новог Сада. Морали смо да имамо председника кућног савета, морали смо да имамо савет нашег улаза и зграде. Онда смо узели фирму. Презадовољни смо како то фирма у име свих нас ради, а плаћамо их нешто мало мање него што смо плаћали тог комшију који је до сада радио, јер су они на тржишту, конкуренција су. Изабрали смо фирму која нам изгледа добро, млади људи раде тамо, некако су се организовали, узели су из света тај добар пример. Ми очигледно нећемо морати да, по члану 56, дајемо управљање професионалном управнику, јер ова деца, ови млади људи добро раде свој посао.

Ми се само њима обраћамо, више се не расправљамо међусобно као комшије ко ће шта да уради. Мени је цурила вода од комшије изнад, нисам могла да нађем тог председника кућног савета јер је био на мору. А сада професионалца могу да нађем кад год хоћу, зовем га у поноћ, зовем га у два.

Више се не свађамо када је бука у становима, јер не радимо то сами, не куцамо комшијама на врата; то ради шеф те фирме кога су они одредили, одређену личност у тој фирми, у име свих нас. Дивно живимо, пијемо кафу, јављамо се једни другима, немамо више никаквих међусобних сукоба. Повремено се окупимо заједно са њима и расправимо шта би то могло да буде још боље у згради. Пре неколико месеци смо се договорили да фасаду окречимо после дужег низа година.

То је добро. Српска напредна странка уопште нема чега да се стиди. Имамо добар, модеран, европски закон пред нама. Дајте, немојте да се бојите стално промена. Немојте да се бојите тога што ће неко уместо нас да ради свој посао и нешто да заради. У чему је проблем? Па, нисмо ни ми овде алтруисти који долазе тако. Свако у овој држави, свуда у свету хоће да оснује неку фирму малу, нешто да ради, нешто да заради, а да ми конзументи тих услуга будемо јако задовољни. То је суштина коју хоће да чује обичан човек; неће он да чује – запошљаваћете чланове Српске напредне странке.

Колико знам, предлагачи амандмана тврде да су популарнији, да их народ више воли. Можда ће бити избора, не знам, али по локалним самоуправама стално су избори. Значи они ће победити, имају већину грађана Србије иза себе, па по њиховој логици, како предлагач образлаже овај амандман, сви ће чланови Двери бити овде запослени. Немамо ништа против, то су грађани Србије.

Према томе, они ће наћи тај посао, али није суштина у томе. Суштина је у томе да уредимо наше зграде, да уредимо места становања, да почнемо да личимо на сав пристојан свет који нас окружује. Ето, мислим да

је моја комшиница разумела да не треба да не спава ноћу јер ће доћи неки зли људи у њену зграду, него може мирно и даље да ме зове на кафу ујутру јер ће бити све у реду. Практично, ништа се неће променити у односу на оно што ми већ примењујемо, само без овог закона. Хвала вам пуно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: председавајући, сматрам да је повређен члан 106 – говорник може да говори само о теми. Не знам, у амандману се каже да се у члану 56. став 8. брише, а да став 9. постаје став 8, мења се и гласи, па следи неки текст који нема никакве везе са комшиницом са којом се пије кафа, са уређењем фасаде тамо где живи посланица Гојковић, пошто се у том својству обратила, на тој згради се уређује фасада, ко има колико гласова на изборима... Значи, ништа од тога нема везе с овим амандманом.

Ви сте пре десет минута колеги Обрадовићу, на основу члана 109 – искористили сте онај део када говорник не говори о теми иако је опоменут од председника – дали опомену. Сада сте све време гледали у неком другом правцу како не бисте опоменули посланицу Гојковић, која није говорила о теми дневног реда и амандману о коме се расправља, него о свему другом. Онда, наравно, нисте могли ни да је казните, јер прво сте морали да је опоменете.

Ово је прави пример двоструких аршина који постоје овде од почетка овог сазива, а постојали су, нажалост, и раније. Надао сам се да ће нешто да се промени. Једино што сам сигуран јесте да ће се променити после наредних избора, јер ви више нећете водити ову скупштину и нећете бити у прилици да правите разлику између посланика позиције и опозиције. Мислим да је стварно срамотно ово што сте сада урадили. Игнорисали сте то што се посланица Гојковић ни једном једином речју није осврнула на амандман који је поднет и о коме се расправља; дошла је овде да исприча своју причу животну, и то је у реду. И, тако је почела јучерашња расправа о амандманима. Али, молим вас да се тако понашате према сваком посланику који овде говори. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ђуришићу, колегиница Маја Гојковић је била и те како у теми, јер ако прочитате члан 56. и део за који се тражи да се мења, тачно је описала који је посао професионалног управника и како прима накнаду, и своја животна искуства пренела, објаснила на овом закону. Очигледно је вама проблем када се аргументима ваше дискусије стављају као бесмислене, онда идете на повреду Пословника да бисте аргумент обесмислили. Прихватам да је то начин политичке борбе, али будите сигурни да ћемо да одговоримо на то.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

Немате право, господине Обрадовићу, на реплику.

(Срђан Ного: Поменула је Двери.)

Колегиница Маја Гојковић је рекла да ће Двери једног дана на неким изборима да победе. Да ли је то нешто увредљиво? Није.

По Пословнику народни посланик Маја Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Члан 103. сте повредили, јер посланик Ђуришић није уопште говорио о повреди члана који је навео. Мислим да је 106. рекао, мислим 106. Ништа није рекао о 106. А члан 103. значи да он нема право на реплику. Он је реплицирао, све време је желео грађанима Србије да протумачи моје речи које су биле врло јасне.

Мене обичан грађанин Србије сасвим добро разуме, поштовани председавајући, није потребно да ме посланик Ђуришић тумачи. Ја не знам заиста, председниче, да говорим тако мисаоно, умно, интелектуално, као што говоре ових дана предлагачи амандмана. Не знам да говорим о страховима грађана Србије, о надама, знам да говорим о личном искуству. Врло јасно сам рекла, председниче, да ће ови људи који већ уређују мој улаз и моју зграду сада само добити лиценцу и наставити да раде свој посао. Али, не знам, нисам толико интелектуална, фина, префињена, не умам да говорим у маглама и не умам да сваки дан понављам неистину да ће то радити чланови једне партије. Само сам рекла да ће то ускоро, по томе, радити чланови неке друге партије.

А чула сам и добацивања. Дакле, члан 27, молим вас, председниче, нећу се јављати, ви водите ову седницу. Неко тражи да ви и ја више не водимо ове седнице. Разговараћемо о томе када буде амандман о Деда Мразу на следећи закон. Мислим да је преурањено. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Гојковић.

Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни о повреди Пословника?

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Не, зато што сматрам да не можете ви баш да знате шта ће изговорити говорник.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице.

По амандману, народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала. Не разумем који су то обични и необични грађани Србије, али сам схватила да колегиница Гојковић живи у „леголенду“, што заиста нема везе с реалним животом у Србији. „Леголенд“, то је оно „лего“ коцкице и то, па се направе идеални услови, сви певају и цвеће свуда. Међутим, реалност у Србији је потпуно другачија.

Не знам да ли сте скоро ишли по Србији, али ми знамо да сви ми посланици треба после својим комшијама да објаснимо – шта? Стамбени фонд, нико не зна како изгледа, у врло лошем је стању, и овај закон би требало то да среди. Међутим, потпуно ће друго бити. Притом је речено – што је штета да професионални управници нешто и зараде? Па, то нешто што ће професионални управници да зараде ми покушавамо да сазнамо све време. То нешто, колико ће бити професионалних управника, покушавамо да сазнамо све време. Наравно да не можемо да сазнамо кад не знамо

колико ће бити стамбених заједница, а самим тим не можемо да сазнамо ни колико ће бити било којих управника. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Маја Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Не треба ми право на реплику, ја ћу о амандману. Нема потребе да злоупотребљавамо Пословник па да стално овде реплицирам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Речено је да живите у „леголенду“, зато. У реду.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Ја ћу кроз амандман да објасним посланици, као обичној грађанки, како Нови Сад није никакав „леголенд“. Нови Сад је пристојно уређен град, који се труди да неке нове ствари сваки пут усвоји, јер желе лепо и пристојно да живе, тако да је то заиста један добар пример. Желим да се захвалим и министарки што је навела Нови Сад као један од градова који нису савршени али теже ка томе да лепо и пристојно живимо и да нам зграде буду чисте, да не бауљамо по ходницима када су нам сијалице доживеле свој кратки век. Једноставно, желимо да имамо професионалног менаџера који ће управљати зградама; преко 50% зграда у Новом Саду већ увелико има приватне фирме које замењују превазиђене председнике кућног савета.

Да, Нови Сад заиста није „леголенд“, то је једна играчка коју можете да порушите и направите како хоћете, па онда рушите итд., а ми смо рушење имали пре неколико година и, надам се, више никада.

Живим у Новом Саду, који је престоница културе 2021. године, престоница младих 2019. године. Вама желим, уважена посланице, да живите у тако пристојном и лепо уређеном граду. Не знам где живите, не знам одакле сте, али када будете усвојили овај закон, комшије ће вам бити захвалне што ће бити реда у њиховим улазима.

Ако хоћете, објашњавајући ове амандмане зашто смо за или против, најбоље да фотографишемо како нам сада изгледају куће, зграде, наша околина. Онда ће неко од нас можда и престати да буде толико против, против само зато што је то из Владе Републике Србије, премијера Александра Вучића и министарке Зоране Михајловић. Па добро, потпишите ви неки добар закон, ми ћемо подржати овако нешто, у сваком случају, без обзира на то ко ће да предложи.

Не можемо да усвојимо амандман, јер овај закон потпуно губи смисао ако га усвојимо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 56. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 57. и члан 57. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Реч има народни посланик Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Овим чланом закон постаје још занимљивији и још чудноватији. Дакле, до сада смо се упознали са термином управника, који би требало да буде неко ко је, претпостављам, до сада био председник скупштине станара и убудуће ће радити бесплатно огроман посао, за који ће професионални управник, који је други термин, бити плаћен. Сада имамо нови термин, а то је принудни управник, који ће доћи у зграду у ситуацији када станари не могу да се договоре ни око подношења пријаве за регистрацију, ни око тога ко ће бити управник, ни око тога да ли ће бити управника или професионалног управника. Значи, то су станари који не могу ни око чега да се договоре. Онда ће да дође неко кога ће да именује општина или град, ко ће са њима, који не могу ни око чега да се договоре, да се договори око свега.

Молим вас, објасните ми, госпођо Михајловић, како ће та непозната особа која ће доћи у зграду у којој станари ни око чега не могу да се договоре да се са тим људима договори око било чега. Како ће то да функционише? Како ће она њима да наметне ове силне обавезе које имају? Како ће они сарађивати с том особом? Како ће она прикупити све те силне податке које професионални управници треба да прикупљају о станарима, чему се иначе страшно противимо? Како ће она било кога натерати да да уговор о закупу са евентуалним подстанарима, да их обавештава о свим оним стварима, како ће водити евиденције које сви они треба да воде? Или ће то бити додатни трошкови грађана Србије, који више не могу да снесу све оно што ви њима намећете да плаћају?

Зато је мени жао што ви не разговарате озбиљно о овом закону, јер је ово јако важно за грађане. Молим вас, реците нам како ће принудни управник да се договори са станарима који ни око чега не могу да се договоре.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Време, колегинице Јерков. Захваљујем.

Реч има народни посланик Катарина Ракић. Изволите.

КАТАРИНА РАКИЋ: Захваљујем. Драго ми је што напредујемо, један део закона смо сад разумели, а један део и даље не разумемо.

Што се тиче принудне управе која ће се увести у зграде уколико нема слоге станара и договора међу станарима да то буде неко ко је професионално запослен, свакако неће доћи – неко. Још једном понављам, овај закон јасно и детаљно прецизира сваки појам. То што ви тако размишљате, то је ваш проблем. Ја ћу вам сад појаснити, али

понављам, драго ми је да сте бар онај први део разумели, да сте га сад поновили и да бар за толико напредујемо.

Што се тиче некога ко ће доћи као принудни управник, кога ће неко довести, не, неће бити „неко“, нити ће га неко довести, него ће доћи лиценцирани професионални управник, са листе коју ће водити Привредна комора Србије, а тај неко ко ће га изабрати са те листе биће локална самоуправа. Све то лепо пише и ја ћу поновити колико то буде требало. Ако треба, и нацртаћу овде за неке који на такав начин то разумеју.

Такође, неће тај човек радити ништа осим онога што му је по лиценци дозвољено да ради. Колико ће он бити управник, односно принудни управник у тој згради, то ће одлучити сами станари, односно то ће одлучити слога тих станара. Значи, овај закон управо на то тера – да се договоре. С друге стране, и не морају. Уколико им се допадне како ради тај кога им је доделила општинска управа, односно јединица локалне самоуправе, може он остати управник у тој згради дуже време.

Надам се да сте сада разумели и овај други део.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 57. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, Иван Костић, Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Ево члана који доказује да смо у праву све што говоримо. Већ назив члан 57. каже јасно: „Принудна управа“. Дакле, да ли је сада свима, свим грађанима Србије јасно да ви желите да уведете принудну управу у све наше зграде у Србији?

Веома ми се допало излагање колегинице Маје Гојковић које је, мислим, говорило поприлично у прилог нашим амандманима, а образложићу и зашто, јер говори управо о овом члану и овом амандману.

Дакле, није спорно, слажемо се с вама да треба да се уведе ред у наше зграде. То није спорно, то нико не спори, али поставља се питање како. Могу локалне самоуправе, као што је учињено у Новом Саду, различитим мерама да мотивишу станаре у стамбеној заједници да уреду функционисање своје стамбене заједнице, без овог закона. То је потврдила Маја Гојковић, рекла је – ево, ми у Новом Саду без овог закона уредили смо све. Значи, може!

Шта је спорно? Спорно је ваше наметање организатора принудног управљања, принудни професионални управник, нови намети на грађане Србије. Принудни карактер свега тога је споран. Значи, ми не изаберемо, као стамбена заједница, принудног или било ког другог управника; ви нам намећете преко локалне самоуправе лиценцираног принудног професионалног управника, који је наравно члан Српске напредне странке, то се ваљда подразумева.

Шта је овде проблем? Наметање, принудна управа, принудно стање.

Нисте уредили ствари у Влади, нисте укинули непотребне државне агенције, нисте средили стање тамо за шта сте надлежни, госпођо министарка, а хоћете у нашим зградама да уређујете. Оправдано грађани Србије имају велики страх да се као принудни професионални управници не појаве фантоми из Савамале и упадну са фантомкама у све наше зграде и станове.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маја Гојковић. Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Ма каква реплика, само по амандману. Значи, да бих објаснила колеги, да бих објаснила људима који живе у Чачку – не треба ништа да се бојите, и сада срећемо непознате људе по граду који нам чисте зграде, улице, који доносе, односе ђубре, контејнере, крече. Грађани Србије и ја не познајемо лично те људе. Значи, нема страха.

Кажете да се неко боји у Чачку. Чачани су врло храбри људи, одлучни људи. Када буду видели тог принудног управника, неће умрети од страха, тако да ту нема никакве бојазни. Не заступате ви читав Чачак, срећом, тако да ћете врло мали број људи уверити, односно посланик који је поднео амандман, да нечега треба да се боје. Треба да се боје само реда, који нису били у стању сами да спроведу.

О томе се ради у члану 57, који ви... Најлакше вам је, да не би читали читав амандман, да бришете читав члан. То је најлакше. Значи, ту се каже... Знате шта је принудна управа? Принудна управа је нешто што се уводи само ако нешто не функционише. Значи, ако све функционише, нема принудне управе. Не знам како другачије да објасним уваженом посланику. Ако је то уопште поднето.

Онда та принудна управа, управник, тај страшни човек или жена, ради пријаву за упис стамбене јединице, не знам, бира новог управника итд. Ко зове тог управника и како се поставља управник? Ако позове власник посебног дела, неке стамбене јединице. Не долази страшни чика сам. Значи, мора да га позове неко од станара, онај најхрабрији, који нема тај страх од непознатог човека званог принудни управник, или инспектор, који се такође не боји тог човека.

Врло је једноставно, ако имате жељу да развејете страشان страх код дела грађана Чачка, да им то објасните на овај начин. Само на тај начин.

Хвала вам што се слажете са мном да Србија треба да буде уређена. Зато немојте да бришете овај закон, него се придружите овоме, придружите се едукацији грађана, јер од 1945. године нисмо успели сами. Нисмо успели сами. Хајде да направимо изложбу како изгледају наши градови, наше улице, наше зграде, већином. Хајде да будемо једном искрени према себи. Тамо где нема слоге, где нема договора, долази

принудна управа. Тако се уводе принудне управе и у локалне самоуправе – када се сви ми исвађамо.

Немојте да подстичемо наше грађане да не буду као људи у неким европским земљама, где нема потребе да се свађамо, то ће неко у наше име да уради, неки професионалац који само ради свој посао. Да ли ћу га познавати или га нећу познавати, мене то уопште не интересује. Стварно не знам људе који улазе и излазе из моје зграде. Нисам параноична.

Али ако не можемо ми нешто да урадимо, онда ће инспектори, или један од станара који није задовољан, позвати, написати поднесак, две-три реченице и одлучиће се о томе да је потребна принудна управа да одради неке основне мере.

Хвала вам. Значи, не можемо да прихватимо ово – члан 57. брише се. Кад би се избрисало, сви ми овде били бисмо за останак хаоса и лошег стања у управљању зградама у Србији. Према томе, не можемо да прихватимо ово.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Можете по амандману, колега Обрадовићу, немате право на реплику.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Дакле, уважена колегиница Маја Гојковић је признала кључну ствар коју понављам – да је Нови Сад регулисао материју уређења становања без овога закона о принудној управи. Дакле, то је могуће. Нису наше зграде власништво Владе Републике Србије, ни локалне самоуправе, него нас станара у стамбеној заједници. Нама нико не може да упада као принудни професионални управник и нико не може да нам уводи никакву принудну управу. Нико не може да нам даје додатне трошкове и намете. Нико не може да нам наметне организатора принудног управљања. Нико не може чланове СНС-а, као лиценциране принудне професионалне управнике, да нам намеће у нашим зградама.

Ми Чачани се ничега не бојимо. То смо доказали на изборима када смо победили СНС на девет бирачких места и освојили 25% гласова. Дакле, немамо ми тај проблем да се плашимо вас и ваших принудних професионалних управника. Али, да ви добијете у нашим зградама ваше шпијуне, е, те неће моћи.

Веома је важно ово што је рекла колегиница Маја Гојковић. Могуће је уредити наше становање без принудне управе одређеним стимулативним мерама локалних самоуправа које ће уредити ту област. Ако је тачно да је тако у Новом Саду, свака част, хајмо тај новосадски пример у све градове и општине. Ако није тачно, онда Маја Гојковић не говори истину. Али, ако је тачно, хајмо тај пример Новог Сада у све градове и општине, да без принудне управе уредимо функционисање свих наших зграда.

Дакле, о томе вам говоримо. Не можете ви наше зграде третирати као власништво Српске напредне странке, Владе Србије, локалне самоуправе. То су наше зграде, нису ваше. Ми смо стамбена заједница.

Нико нама не може да уводи принудну управу. Ми ћемо да уређујемо своју зграду.

(Председавајући: Молим вас, колега Обрадовићу, причајте о амандману.)

Амандман је – брише се члан 57, увођење принудне управе. Нема га. Не може. Не дамо. То су наше зграде, наше власништво, наше управљање. Не можете ви из Српске напредне странке да управљате нашим зградама. Веома је једноставно образложење, да ли треба да поновим још једном, господине председавајући?

(Председавајући: Поновите.)

Ако је било могуће уредити Нови Сад без принудне управе, могуће је уредити читаву Србију без принудне управе. Само се позивам на аргументацију Маје Гојковић и не видим шта је ту спорно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Можда вам ништа неће бити спорно ако погледате филм „Балкански шпијун“. Топло вам препоручујем.

Право на реплику, народни посланик Маја Гојковић. Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Колеги нема помоћи, неће да разуме уопште. Значи, говорила сам о Новом Саду, тамо где није било могућности да се сложимо и договоримо да то ради неко од нас. Једноставно, 21. век, људи су јако заузети; дошли смо у шкрипац, није имао ко да поправља, да врши поправке, зове мајсторе итд., који су такође непозната лица, немам појма ко ми улази, поправља грејање, бојлер када се поквари и тако даље. Можда се у мањим срединама сви знају па знате ко је ко, али у већим не.

Уваженом колеги да кажем, није тако само у Новом Саду. Била сам подстанар до пре неколико месеци на Новом Београду, и у тој згради су већ применили одредбе овог закона и ангажовали приватну фирму. Тако то функционише овде.

Да вам кажем нешто, прво, принудни управник не упада, откључаћете му врата. Друго, нема потребе за принудним управником, посланиче, молим вас, само мало се замислите. Принудна управа значи да нешто не функционише. Ништа од те ваше слоге ако вам треба принудни управник. Ово је само одредба закона, члан 57. предвиђа – када ви у тој вашој идили престанете да се слажете, онда неко зове принудног управника. И, гле чуда, у члану пише да ће то урадити баш неко од вас, од комшија. Према томе, нико не упада са улице, нема појма да ли живите у слози или не живите у слози.

Једноставно, ви знате шта је суштина овог закона. Ви знате шта пише у члану 57. Убеђена сам да сте довољно интелектуални, иначе вас не би изабрали овде, да схватате овај закон. Али сте и довољно интелектуални да хоћете да ширите страх међу обичним светом.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику.

По Пословнику, народни посланик Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: председавајући, указујем на повреду Пословника, члан 107. став 2: „На седници Народне скупштине није дозвољено непосредно обраћање народног посланика...“. Нисте опоменули колегиницу народну посланицу Мају Гојковић, која је очигледно заборавила да не седи на месту председавајућег па се посланику Бошку Обрадовићу обратила директно.

Мислим да ће свима бити лакше да овај велики посао који је пред нама и ове важне теме за наше грађане урадимо како треба и до краја, уколико ви будете имали исте аршине према свима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице, имам исте аршине према свима.

(Марија Јањушевић: Каже – посланиче.)

Није то било директно обраћање. Ако неко спомене некоме име и презиме ...

(Марија Јањушевић: Зар није директно?)

Коме је то рекла? Можда је мени рекла. Ја нисам посланик?

Реч има народни посланик Борисав Ковачевић.

(Марија Јањушевић: Нисте ме питали да ли желим да се Скупштина изјасни у дану за гласање.)

Да ли желите да се у дану за гласање Народна скупштина изјасни? (Да.)

Изјасниће се.

Изволите, колега Ковачевићу.

БОРИСАВ КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, председавајући. Много смо се, чини ми се, запетљали данас и расправљамо посебно о питању принудне управе, принудног управника, полазећи од претпоставки, да не кажем ружних.

Не видим да је овај закон, па ни у овом сегменту принудне управе, принудног управника, ништа друго до изванредан подстрек станарима, житељима стамбених зграда да учине напор и натерају себе на слогу, да изаберу сами свог управника.

Живим у згради са 163 стана. То је огромна зграда, каквих има на стотине хиљада у Београду. Хоћемо ли дозволити ситуацију каква је у мојој згради? Постоји од 1978. године и сада станари не могу никако да се сложе да изаберу управника, зграда стоји на милост и немилост. Имамо ли права, питам савест нашу, посланика овде, да дозволимо да огромна имовина у тим зградама пропада и не одредимо никога у овој држави, у овом друштву да мора бринути и спасавати од пропадања ту имовину, ако станари нису довољно савесни или су несложни?

Овај закон има само ту интенцију. Ова бојазан која се изражава све време, да ће једна странка која је сада на власти (или сутра друга) наметнути своје управнике итд., не постоји, по мени. Не постоји због тога што ако се дође у ситуацију да у згради не могу да се сложе и изаберу

управника зграде, па дође претња принудне управе, то само може натерати те људе да се призову памети, изаберу међу собом управника и управљају зградом.

Али, указујем на још нешто: и када имамо свог управника у згради, а не принудног, мислим да је овај закон те интенције и показао, свеједно локална самоуправа, неко мора надзирати да ли се добро одржава зграда, јер управник кога смо ми изабрали није гаранција да ће се адекватно одржавати и чувати имовина. Због тога не видим никакав страх од принудне управе. Она је само крајња мера када не може ни на један други начин да се чува та општа имовина.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Крсто Јањушевић.

КРСТО ЈАЊУШЕВИЋ: Поштована потпредседнице Владе, поштована министарко са сарадницима, даме и господа народни посланици, мислим да је више пута веома добро објашњен овај амандман, и у смислу практичне примене и у смислу да се није заратило и да нико не осваја ничије зграде, већ да желимо да помогнемо људима, да их растеретимо. Али овде има, изгледа, добрих политичких залагаја, са неком јефтином демагогијом да ће неко неке упадати у зграде и радити шта им се већ причињава.

Стално инсистирање на томе да ће ови људи бити СНС-ова војска или шта год, нема другог објашњења него да ти људи који нас оптужују за то полазе од себе. Дакле, аутопројекција је чудо.

Везано за ангажовање професионалних управника, мислим да није коректно да овима који критикују некада требају професионални управници, а некада не. Дакле, овде је јасно прецизирано: када нам требају, ангажујемо их.

А они који нас критикују, тачније подносиоци овог амандмана, у својој чувеној хуманитарној акцији после избора „Дај свој глас за нашег цензуса спас“ ангажовали су професионалног стечајног управника да их мало погура да пређу цензус. Значи, некад професионални управници требају, а некада не требају. Одлучите се за једно.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 57. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Иако је министарка овде говорила о годину и по дана расправе и рада на овом закону и, не знам, десет или колико јавних расправа, неке ствари су се овде очигледно поткрале. Поново смо тражили брисање назива „функција“ за обављање посла професионалног управника и добро је да је Влада то прихватила. Али, понављам, то долази из намере предлагача који је писао овакав закон – то јесте била Скупштина града Београда, која се више пута хвалила како је иницирала доношење једног оваквог закона – и те фикс-идеје да у свакој згради постоји лице, функционер СНС-а, које треба (као што је то рекао председавајући, да се сетимо филма „Балкански шпијун“) вероватно да глуми шпијуна који ће некој служби, у овом случају служби СНС-а, дојављивати шта грађани раде, који су њихови проблеми, да ли имају станаре, да ли им је дошао неки пријатељ из унутрашњости и слично.

(Председник: Хоћемо ли сад на амандман који вам је усвојен?)

Па, ја говорим о животном искуству, као и ви.

(Председник: А имате шпијуна у згради?)

Па, ево, пустите мене да ја у ових 30 секунди завршим то.

Значи, чињеница је да овај закон и ови чланови имају намеру да уведу принудног управника и да ће то да кошта грађане. Као што сте ви причали о вашем искуству, једино сте заборавили (или нам нисте рекли) колико то вас кошта сада, ево, ја исто имам искуство да поделим.

(Председник: Двеста динара месечно.)

Уместо 500 динара, колико је било раније, од кад смо добили професионалног управника ми плаћамо 1.200. Ја сам срећан што тако плаћам, јер се сад неке ствари решавају, али то кошта.

И оно што сте ви говорили да ћете испразнити овим законом даље новчанике грађана Србије...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Време вам је прошло.

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Право на реплику, госпођо председнице, али опет свега једна реченица, нема потребе.

Ово што смо малопре чули не само да је апсолутно било на линији онога ко је фасциниран „Балканским шпијуном“, па се и сам понаша као карактер одатле, ово је потпуно у духу човека који, по сопственом признању датом јуче, није ни прочитао овај закон, ни овај ни било који други из овог сета закона, па тако треба и разумети све што има да каже. Хвала.

(Марко Ђуришић: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Не, није рекао ко. Ја и председавајући, претходни, фасцинирани смо филмом „Балкански шпијун“. Ви нисте рекли да сте ви фасцинирани.

На члан 57. амандман ...

(Марко Ђуришић: Реплика.)

Па немате времена.

На члан 57. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли Душан Павловић жели да говори? Не. Захваљујем.

На главу IV, назив члана 58. и члан 58. амандман је поднела Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Као и за све друге чланове, амандманом предлажем да се брише јер сматрам да овај закон неће бити примењен.

Захвална сам колегама које су учествовале, зато што су дале аргументацију. Та идеја да наношењем слоге уведете ред, то неће да ради. Неће да ради. Жао ми је што се наношење слоге овде меша са дисциплином и мотивацијом људи да само дисциплином и свешћу о циљу, и за хитне интервенције, и за текуће одржавање и за инвестиционо одржавање, мисле о својој локалној заједници.

Ми имамо, понављам, баналан неспоразум, али непремостив. Слога се не може нанети, она се гради дијалогом у којем дефинишете шта вам је циљ овде, у којем не говорите о благословеном решењу да министар надлежан за послове становања ближе одређује врсту, обим и динамику делатности из става 1. овог члана који говори о хитним интервенцијама, текућем одржавању и инвестиционом одржавању.

Знам да ће Министарство, односно министарка, потписати најначелнији могући акт за управнике из скупштина заједница, професионалне управнике и принудне управнике. Али, кад полако изговорите ту реченицу, онда ћете разумети с колико когнитивних дисонанци ми причамо овде о једном страшно важном закону и с коликом лакоћом не разумемо разлику између дисциплине и покорности. Покорност се реализује страхом. Страх не доноси резултат. Дисциплина се реализује мотивацијом. Да би људи били мотивисани да промене своје понашање када је локална средина у питању, одредбе овог закона морају изгледати другачије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. На члан 58. амандман је поднео Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Поштовани грађани Србије, у овом члану утврђује се надлежност министарства, односно министра за одржавање зграда. Прочитаћу укратко члан. Ради се о хитним интервенцијама, текућем одржавању и инвестиционом одржавању. Онда се каже у ставу 2. да „министар надлежан за послове становања ближе одређује врсту, обим и динамику активности из става 1“. Дакле, министар се бави хитним интервенцијама, министар се бави текућим одржавањем зграда, министар се бави инвестиционим одржавањем. Да ли је то можда превише посла за једног министра, односно једно министарство?

Предложио сам да се овај став 2. где се утврђује надлежност министра, односно министарства брише, због тога што мислим да није у реду да се министарство бави овим питањем. Ове ствари треба препустити зградама, тј. стамбеним јединицама. Оне саме одлучују како ће да решавају ова питања.

Погледајте шта се каже у ставу 3: „Унапређење својстава зграде или дела зграде јесу активности којима се побољшавају енергетска или друга својства...“. Дакле, министарство ће сада моћи да обавезује зграде да раде неке ствари за које, рецимо, зграде немају пара, да уводе енергетску ефикасност, да подижу кредит да би уводили енергетску ефикасност. Знате, ово је наметање неразумних трошкова људима који можда немају новца за то.

Молим вас, немојте да дајете министарству овакве врсте овлашћења. Ово нема никаквог смисла. Ако је слободно организовање, како ви све време тврдите, не треба ни министар нити било ко други да се петља у одржавање зграде. То није ствар надлежног министарства. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 58. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Посланичке групе ДС и заједно посланици Посланичке групе Двери.

Реч има Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Слично као посланик Душан Павловић, предлажемо брисање последња два става члана 58. који говори о заиста нереалним надлежностима министарства када су у питању хитне интервенције, текуће одржавање и инвестиционо одржавање. Мислимо да министарство нема потребе, нема надлежности, нема могућности, нема капацитета, нема времена, у крајњем, да се бави овим стварима. Мислимо да ће то заиста изазвати додатне трошкове станарима, којима овај закон већ намеће трошкове.

Посебно нас брине изјава градског менаџера Града Београда Горана Весића, коју смо цитирали у расправи у начелу, који је утврдио у којим случајевима ће се, рецимо, скупштини станара (бившој), садашњој стамбеној заједници, наложити да среди фасаду, па је навео – уколико је небезбедна или уколико је, једноставно, ружна. Значи, уколико је неке фасада зграде једноставно ружна, према речима Горана Весића, станари зграде ће морати да плате поправку те фасаде. То у закону не пише. Ми смо вас замолили да нам објасните да ли то значи да господин Весић није рекао истину када је о томе говорио или није разумео закон, о чему се ради.

Просто, неприхватљиво је да намећете нове и нове финансијске обавезе људима, све под изговором да се, тобож, уводи некакав ред у зградама. Не уводи се никакав ред. Уводе се професионални управници, ми мислимо чланови Српске напредне странке, које ће грађани морати да плаћају својим смањеним платама и пензијама, који ће заузврат

прикупљати некакве податке о њима, водити евиденције и, како видимо, налагати им да сређују фасаде ...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, време.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Господин Душан Павловић, уважени колега из покрета Доста је било, није разумео шта је интенција овог закона. Није схватио да је била обавеза да министарка уведе родну равноправност кроз ову тачку члана 28. Конкретно, ми имамо супермена у Влади Републике Србије, али немамо супервумен.

(Председник: Члан 58.)

Тако је, 58.

(Председник: Хитне интервенције, текуће одржавање и инвестиције.)

Управо то, госпођо председавајућа. Ми имамо супермена у Влади Републике Србије, али немамо супервумен. Сада се уводи и супервумен.

(Председник: Хитне интервенције, текуће одржавање и инвестиционо одржавање.)

Да вам појасним: министар надлежан за послове становања ближе одређује врсту, обим и динамику активности на хитним интервенцијама, текућем одржавању, инвестиционом одржавању, као и начин сачињавања програма одржавања зграда. Дакле, госпођа Зорана Михајловић, ако се усвоји овакав погубан и невероватан члан 58. овог закона, почеће да уређује све наше зграде. Ја разумем да она жели да замени Вучића на месту председника Владе Републике Србије и да буде супервумен уместо супермена, али ово није реално, ово није нормално.

ПРЕДСЕДНИК: А шта значи супервумен, нисам баш са енглеским...?

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Дакле, то вам је оно кад глумите да све знате, можете, умете, а немате појма. Отприлике, то је у преводу.

Дакле, немогуће је да министар уређује наше зграде. Немогуће је да се министар бави хитним интервенцијама. Хоћете ли ви, госпођо Михајловић, да дођете у моју зграду ако постоји неки проблем с грејањем, нисам разумео, или канализацијом? Или шта? Разумем да ће ваш професионални принудни управник да упадне у моју зграду и евидентира ко гласа за СНС, а ко не гласа, тај део сам разумео.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, хајдемо о амандманима. Немам више ни трунке толеранције према жељи да причате о свему и свачему. Значи, о амандманима.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Добро. Дакле, да ли је професор доктор Зорана Михајловић, професор уваженог факултета Мегатренд, заиста супервумен?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам, посланиче. Не могу да дозволим да причамо макар шта. Значи, ако тражите да се брише конкретан члан, имамо још пар месеци да научите шта значи конкретан члан. Хвала вам пуно.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала вам, госпођо председнице. Ви знате да ми увек гледамо да се односимо озбиљно према времену Народне скупштине, па ни овај пут неће бити потребе да ово буде пуно предвиђено време за реплику. Понајмање имамо жељу да излазимо у сусрет бесмисленим и испразним причама које неко иницира, јер, нажалост, није у стању ништа боље од тога.

Ово је било интересно и вредно је коментара можда само у два детаља. Прво, да констатујемо да се неко, осим тога што види себе као актера филма „Балкански шпијун“ (притом мислим на посланика Чворовића), изгледа издаје и за врсту љубитеља и познаваоца стрипа. Може се чак рећи да ту има смисла. Препознајем одређене ликове, стрип-јунаке сваки пут када се тај неко јави, устане и штогод каже.

Мислим да није лоше приметити и да дефиниције и прецизност Народној скупштини заиста јесу потребне, где јој и значе и доприносе квалитету расправе. Пошто је неко објашњавао неки карактер, типа личност која се прави да свашта зна а у ствари не зна апсолутно ништа, не би било лоше то дефинисати. Мислим да свако ко погледа снимак ове данашње седнице, па премота на два минута и две секунде пре почетка овог мог излагања, наредна два минута и две секунде може да види како по дефиницији изгледа лице које се прави да нешто зна, а у ствари не зна ништа под милим богом. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Јесам ли то ја? Не? Пошто сам пре двадесет секунди била ја.

(Владимир Орлић: Не.)

Реч има народни посланик Катарина Ракић. Изволите.

КАТАРИНА РАКИЋ: Захваљујем.

Сад сам просто фасцинирана поновним и поновним нападима на жене. Заиста, докле више?

(Председник: Молим вас, само по амандману.)

Ево, по амандману ће бити, али морам да кажем да има нас које заиста не бежимо, нећемо побећи и свакако ћемо узвратити, па можете наћи неке друге аргументе да се борите с нама. Бар, када напишете „брише се“, дајте образложење како бисте волели да пише то што желите да се брише, осим што нападате жене. Кажем, доста је више било, заиста. Има нас које вас се не плашимо нимало.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Нема реплике о супервумен, о супер не знам ни ја шта, не дозвољавам. Тако гласи одредба члана на који ћу се позвати. Значи, нећу да данас дискутујемо о глупостима.

На члан 58. амандмана су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Жеља је била да мало поправимо овај члан и да можда највећу нелогичност, како је предложено Предлогом закона, да министар одређује врсту, обим и динамику активности, везано за хитне интервенције, избришемо. Наравно, потпуно је нереално да министар одређује динамику, врсту и обим активности ако негде пукне канализациона цев. Шта, да стане све, да људи чекају да министар или министарка, супермен или супержена, дођу и виде која је то динамика и обим радова који треба да се предузму да би се тај квар санирао? Добро је што је Влада прихватила овај амандман, који јесте једним делом брисање, али само једног дела члана.

Желим да кажем, пошто видим да постоје стално критике о томе ко какве амандмане пише и да ли се закони читају или не – наша посланичка група је на овај закон о становању дала 54 амандмана, Влада је прихватила 17. Значи да смо закон прочитали, написали велики број амандмана, који нису „брише се“, него су одређене измене. Влада их је прихватила, и после годину и по дана рада видела да неке ствари могу и боље. Али, ми смо за овај закон имали осам плус шест дана...

(Председник: Хоћете ли бити љубазни, о амандману?)

... Имали смо петнаест дана да се спремимо. За друге законе немамо три дана и онда имате амандмане о Деда Мразу... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДНИК: Потпуно вас разумем, али није на овај закон. Разговараћемо о Деда Мразу када буде следећи закон.

(Марко Ђуришић: Нећемо разговарати.)

Хоћемо.

(Марко Ђуришић: Немојте ме прекидати. Не одузимајте ми реч.)

Не желите да говорите о амандману, него желите да сумирате и дате завршну реч. (Народни посланик Марко Ђуришић додацује.)

Не. Значи, сами признајете да негирате да ја одлучујем или било који председавајући о реплици. Хвала.

На назив изнад члана 59. и члан 59. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Изволите.

(Марко Ђуришић: Срам те било.)

Хвала вам, посланиче. Драго ми је да вас никада није срамота, барем у овом сазиву. Драго ми је што немате тај осећај. Ја имам повремено, све чешће.

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Тренутни ток догађаја око промена закона иде у прилог идеји да се сви чланови бришу, зато што је прихваћен амандман... Било би добро да народни посланици који безрезервно подржавају овај закон прочитају које амандмане је прихватила Влада. Значи, прихваћен је амандман на претходни члан 58. о хитним интервенцијама, да ту не може да прописује министар. Остаје члан 59, који говори о хитним интервенцијама.

Можете да кажете да је довољно да стоји у закону, нема везе, а можемо и да разумемо да сада имамо дилему. Док нисмо избрисали да министар ради, што је требало да се брише, овај члан је имао смисла. Када смо избрисали да то ради министар, ко ће да ради за хитне интервенције ближе прописивање услова? Народни посланици добацују: „Председник Владе“, што сматрам неозбиљним добацавањем. Молим да ме не ометате у образлагању амандмана.

Дакле, то се дешава када имамо закон који... Слажем се, радили су људи у Београду, био је већ једном одбијен, прошао јавну расправу, све му се десило што је могло да му се деси. Није довољно, зато што суштину онога што ове одредбе мењају нисмо разјаснили. Зато нам се ово дешава.

Добро је што министарка прихвата амандмане, али ћу да изнесем своју дилему. Мислим, није проблем не прихватити мој амандман, никада о томе не говорим, него да с Одбором видите да ли ви немате дилему – ако министар више не може хитне интервенције, шта Одбор да ради или не ради?

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 60. и члан 60. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

На назив изнад члана 61. и члан 61. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

На члан 61. амандман је поднела Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала. Овај члан 61. сматрам једним од најнеправеднијих чланова овога закона. Шта предвиђа члан 61? У ставу 2. каже – у циљу спречавања настанка штетних последица, јединица локалне самоуправе може одлуком да утврди урбанистичке зоне или блокове за које се прописује обавеза извршења одређених активности у одржавању зграде.

Шта то у пракси значи? То значи да ће бити формиране урбанистичке зоне, односно блокови, за које не знамо на основу којих критеријума ће се формирати, и да ћемо имати различите трошкове за текуће одржавање објеката, у зависности од зоне. То заправо на мала врата

уводи гетоизацију града, доводи до следеће могућности: да осиромашени грађани који живе у централним градским зонама неће моћи да издрже ту обавезу па ће се селити у рубне делове града.

Сматрам да је ово веома далекосежна, то сам и у начелу рекла, и контроверзна политичка одлука, и да то ниједна власт себи не би смела да дозволи. Као таква, захтева ширу и веома транспарентну друштвену дебату, а пре свега економску и социјалну анализу ефеката. Заправо, доћи ћемо до принудних миграција. Постоји цела област, социологија града, која се бави том проблематиком, и то би требало испоштовати.

Следећи став који је споран јесте став 3, где се предвиђа да та иста локална самоуправа може да диктира изглед фасаде и забрани промене спољног изгледа. То је сасвим у реду, међутим, јуче смо констатовали да на згради Владе имамо клима-уређаје, спољне јединице, на видним деловима фасаде, а овде, у овом објекту немамо задовољавајући енергетски пасош. Када држава нема могућности да плати те трошкове, како онда то очекујете од веома осиромашених грађана? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Хвала. Посланици Српске радикалне странке су припремили тридесетак амандмана на овај предлог закона, али, нажалост, због чињенице да је скинута хитност са овог закона, наши амандмани нису разматрани.

Овај члан 61. некако се чини најбољим за то да се образложи суштина и овог амандмана. Пре свега, мислим на амандман Гордане Чомић, која је предложила да се брише овај члан, као и још неки чланови овога закона. И ми смо били у том размишљању да ли да се све ово брише или да покушамо амандманима да дотерамо тај закон. Жао ми је, мислим да би наши амандмани колико-толико од овог предлога закона направили прихватљив закон, јер овако заиста није прихватљив.

Цео закон, овај члан, расправа о амандманима и овом амандману неодољиво подсећају на период када смо (скоро све посланичке групе, две нису биле у том сазиву) расправљали о увођењу извршитеља и о увођењу комуналне инспекције. Тада је већину у Скупштини имала Демократска странка и сви смо их тада оптуживали или скретали пажњу да ће сви извршитељи и сви комунални инспектори бити заправо активисти Демократске странке и да неће бити никакве користи од увођења тих нових институција, напротив, да ће то бити лоше за грађане Србије. И, заиста се тако и десило. Они су се бранили на исти начин како се данас брани Напредна странка од тврдњи да ће сви принудни управници бити активисти Напредне странке. Наравно, испоставило се да смо сви ми који смо то тада тврдили били у праву, као што ће се испоставити и сада.

Истина, сада и представници Демократске странке имају много примедба и на извршитеље и на комуналне инспекторе, не појединачно

него генерално, управо на те институције које су сами увели у правни живот Републике Србије. Ми српски радикали смо се тада противили, као што се и сада противимо увођењу ове новине, не зато што нама сметају иновације у било којој области, већ зато што једноставно нема потребе да се на овај начин грађанима намеће нечије мишљење.

То нечије мишљење ће грађане да кошта, то јесте чињеница. Трећи став члана 61. говори о томе да јединица локалне самоуправе може својом одлуком да пропише обавезу одржавања спољног изгледа фасаде и забрану промене спољног изгледа (постављање клима-уређаја на видљивом делу зграде и слично).

У сваком случају, ради се о спољном изгледу зграде. Јединица локалне самоуправе ће, уместо да одреди, определи одређена средства да се уреде фасаде, вероватно да сређује фасаде у неким централним деловима, где је лепо да се сликају представници Владе. А онда ће неком тамо управнику, том принудном, који ће бити наметнут, пасти на памет... Неће му пасти на памет, него ће направити договор с неким ко ради фасаде, па ће онда да каже да треба променити фасаду јер нешто не изгледа лепо. Онда ће да направи посао, вероватно ће и сам имати користи од тога.

Онда се поставља питање шта ће бити са грађанима, са станарима који не могу... Људи, да ли сте ви свесни да грађани Србије једва плаћају и редовне комуналне рачуне, ако уопште могу да их плаћају? Нико нема ништа против уређених фасада, али пробајте ви да одвојите нека средства, када кажем ви мислим на Владу Републике Србије, па ви сређујте фасаду. Немојте да терате да принудни управници узимају кредите од пословних банака и да те кредите враћа – ко? Како ће људи, власници тих станова враћати те кредите?

Поставља се још једно значајно питање – да ли сте ви мало претресали фондове? У фонд за становање су се деценијама издвајала одређена средства, од откупа станова, који су у почетку били по пристојним ценама, касније су те цене дошле до врло ниског нивоа, али су постојали некакви фондови. Шта се с тим десило? Да ли је некада некеме пало на памет да мало прочешља, да видимо где су те паре?

Најлакше је да се тражи од грађана Србије, а грађани Србије, видите и сами, нису у стању да плаћају струју. Зар би себи неко дозволио да му се исече струја, да нема сијалицу, не може да укључи у кући, ако би могао да плати? Немају људи да плаћају и оканите се ове будалаштине и овог, још једног, намета.

Каже у овом члану 61, општина, локална самоуправа ће одређивати колико ће се плаћати тај принудни управник. Извините, општина ће да каже да треба свако да плаћа 300 динара по стану, рецимо; онда пет власника станова неће хтети, неће моћи, неће плаћати у сваком случају, па ће онима који плаћају то да се повећа и опет ће бити исти проблем какав постоји када сами станари бирају председника кућног савета

или скупштине зграде, како год да се зове, није ни важно. Увек постоји једна група, увек је то мањи број станара који не прихватају одлуке већине, али се функционише уредно и без тога. Ако мислите да ће ово што покушавате да наметнете нешто променити у позитивном смислу, верујте, неће.

И, верујте да се људи јако плаше овог закона. Колико год ви упозоравали – немојте да плашите итд., није народ неук, грађани чују, виде, прочитају, нису спремни да дају, да плаћају још и неког управника. Поготово нису спремни да плаћају рате кредита који ће неко у њихово име и без њиховог питања да узме. Нису спремни да сређују фасаду само зато што се боја не уклапа са осталим зградама, а то закључи неко кога ћете ви поставити.

Понављам оно са почетка – као што су некада демократе за извршитеље и комуналне инспекторе запошљавале своје активисте, који су се, наравно, променом власти зачас преокренули и узели нове чланске карте, тако ћете, сасвим извесно, и ви урадити сада увођењем ових принудних управника зграда. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вама.

На члан 61. амандман је поднео посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Такође на исту тему, по истом овом члану закона. Мени је цео члан споран. Мислим да цео члан треба да се брише због тога што омогућава јединицама локалне самоуправе да намећу стамбеним јединицама, зградама обавезе како зграде треба да изгледају, шта треба да раде у погледу инвестиционог или текућег одржавања. Ово је потпуно сулудо.

Погледајте шта каже став 3. за који сам предложио да се брише: „Јединица локалне самоуправе може одлуком да пропише обавезу одржавања спољног изгледа зграде (фасаде) и забрану промене спољног изгледа...“. Да ли ви заиста мислите да је ово Немачка или Швајцарска па да тако могу да се станарима једне зграде намећу трошкови промене спољног изгледа зграде?

Предложио сам амандман којим се овај став 3. мења тако да јединица локалне самоуправе може одлуком да пропише забрану промене спољног изгледа, рецимо да се стављају клима-уређаји итд., и то једино под условом ако је зграда заштићена законом као културно добро. То је најдаље докле држава може да иде. Све што се односи на промену изгледа зграде не може се наметати људима у оваквој економској ситуацији у којој моментално живимо. Ако општина или држава мисли да изглед зграде треба да се уподоби неком концепту естетике, онда држава сама мора то да финансира. Не може се сиромашним грађанима наметати оваква врста обавезе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем, колега Павловићу.

На члан 61. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, министарка, волео бих да саслушате овај амандман. Видите да на овај члан има највише амандмана, члан је врло компликован. Мислим да можемо да дођемо до решења уколико би се прихватио овај амандман.

Суштински, ви предлагете одређивање зона и блокова у којима локална самоуправа, дакле држава, може да пропише неко посебно уређење и у којима, што је врло интересно, држава може да суфинансира уређење фасада, а у оним зонама или блоковима које не пропише не може да суфинансира уређење фасада или било коју другу врсту уређења. Мислим да је то дискриминација. Мислим да треба да избацимо урбанистичке зоне, нема потребе за зонама. Ако постоји опасност да ће наступити штета за грађане зато што се не одржава нека фасада, онда општина, односно град треба да има могућност да на то реагује на целој својој територији, без обзира на зоне и блокове.

Друга ствар која је врло битна, то је да се утврде критеријуми када ће држава суфинансирати, а када неће суфинансирати. Овако како сте одредили зоне и блокове, а ми смо сви свесни у каквом времену и каквом друштву живимо, нама изгледа да ће Српска напредна странка, која је на власти углавном у локалним самоуправама, одређивати зоне тамо где су њени гласачи и финансирати фасаде тамо где су њени гласачи, а сви други грађани неће имати прилику да добију то суфинансирање. То ће се завршити тако. Немојте правити у овом закону подлогу за манипулацију.

Мислим да не треба локална самоуправа никакве правилнике да доноси, да Министарство треба да донесе правила.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Константиновићу.

На члан 61. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ђирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народни посланик Радослав Милојичић. Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, уважени председавајући. Дамама и господо народни посланици, шта конкретно за грађане значи овај закон? Конкретно значи да ћете, ако живите у згради, добити принудног управника од стране СНС-а, којег ћете ви грађани, са смањеним платама и пензијама, финансирати.

С друге стране, то значи да ће локална самоуправа имати могућност за бесповратно суфинансирање. Ко одређује које ће се зграде

суфинансирати? По ком критеријуму? Или ће СНС суфинансирати само оне зграде где СНС добија подршку?

Надам се да ћете прихватити бар неки амандман опозиције. Овај закон је лош. Овај закон је лош зато што још дубље завлачите руку у џепове ионако осиромашених грађана Србије којима сте смањили плате и пензије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 61. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани грађани Србије, управо се члан 61, ставови за које тражимо да се бришу, посебно став 7, тиче кључног новог намета на буџет грађана Србије. Дакле, кроз инвестиционо одржавање, кроз све друго што ћете наметнути овде, било са нивоа локалне самоуправе, било директно од стране министарке, грађани ће морати да издвајају нова средства из свога буџета. Где је ту улога државе, где је улога локалне самоуправе, где је суфинансирање свега тога што је потребно одржавати инвестиционо?

Дакле, имамо, прво, различите зоне у градовима; имамо различите порезе на имовину, који су иначе повећани и нови су намет на џеп грађана Србије; сада имамо овај намет инвестиционог одржавања, а да не знате ни ко живи у тим зградама, каква је платежна способност људи који данас живе у тим зградама, које ви хоћете додатно на овај начин да опорезујете.

Дакле, кључно је питање могу ли грађани Србије да издрже намете које им власт Српске напредне странке намеће у претходних пет година ваше власти. Смањили сте плате и пензије, а повећали порезе, акцизе и таксе. Сада хоћете додатно, кроз инвестиционо одржавање које ћете наметнути са нивоа министарства и локалне самоуправе, да завирите у џепове грађана и узмете још мало пара.

Где сте ви у свему томе? Шта ви ту суфинансирате и подржавате? Шта ви уређујете? Да ли имате осећаја за социјално угрожене категорије становништва, породичне станове, куће, људе који не могу више да сервисирају своје обавезе под вашом влашћу? Презадужени су кредитно, нису више способни да плаћају своје обавезе, а ви то режете и кажете – сви морате да платите у зградама. Како да плате људи? Како да плате? Одакле да плате?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 62. и члан 62. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 62. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Предлажемо брисање овог члана, ту је спорно и оснивање тог јавног предузећа на нивоу локалне самоуправе, али и тај јавни интерес који се провлачи кроз цео закон.

Слушајући ову расправу која је трајала од јутрос, морам да поставим питање што се тиче тог јавног интереса – да ли је јавни интерес право на живот? Пошто знамо, према ставу Министарства, да право на стан није нешто што познаје Европска унија, па не познаје ни то министарство, да ли ми онда имамо право на живот? Да ли је јавни интерес право на живот свих наших грађана? Заиста морам да поставим то питање. Најлакше је прописати обавезе, најлакше је увести нове намете.

Није спорно, нису нама зграде неуређене зато што смо несложни или зато што смо неки тврдоглави људи који не желе да живе у срећеним зградама, као што се овде јутрос презентовало, него зато што немамо одакле да их средимо. Одакле, госпођо министарка, да се узме тај кредит када су људи који су узели кредите до грла у дуговима, не могу да издрже банкарске намете? Одакле, госпођо министарка, да уведемо ту топлотну изолацију, која јесте потребна, али не можемо то да финансирамо?

Слажем се да је јавни интерес да се уведе енергетска ефикасност зграда, али има један важнији јавни интерес. Ми никад нисмо овде у Скупштини утврђивали опште јавне интересе, па ето, ако ви већ утврђујете јавни интерес, да ли је на вашој листи приоритета јавни интерес да грађани живе у срећенијој држави, у смислу да имају посао, да им извршитељи не упадају и не плене имовину зато што не могу да врате обавезе и дугове које су узели да ли од банака, да ли од комуналних предузећа, да буду достојно плаћени за свој рад. Овде људи вредно раде, али зараде које примају за свој рад апсолутно нису адекватне нити уложеном раду нити достојанству које им је потребно да би нормално живели. Када бисте то прво поправили, овај закон би био идеалан. Не можете да крећете да уводите ред на грбачи грађана уместо да крећете од почетка, а то је подизање стандарда, да бисмо средили зграде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 63. и члан 63. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 63. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч?

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Члан 63. прописује четири врсте харача за станаре: један се односи на трошкове текућег одржавања, други на трошкове управљања, трећи на трошкове инвестиционог одржавања и четврти на трошкове унапређења својстава зграде.

Овим чланом покушава да се успостави критеријум по ком основу ће станари плаћати ове трошкове, па се каже да ће се трошкови текућег одржавања и управљања зградом унутар стамбене заједнице плаћати по броју станова, тј. посебних делова, а да ће се трошкови инвестиционог одржавања и унапређења својстава зграде плаћати по величини стана, тј. по квадратном метру (што већи стан неко има, то ће више учествовати у овим трошковима).

Таман када помислите да је нешто регулисано, у наредном ставу се каже – али станари могу да одлуче и другачије ако се другачије договоре.

Мој амандман предлаже да не остављамо станарима могућност да се било шта договоре, јер, да су могли да се договоре, у великом броју случајева овај закон нам не би ни требао.

Мој амандман предлаже да се величина стана узме као критеријум за сва четири харача зато што је то једино друштвено одговорно, да се држимо економске снаге власника станова када је реч о томе у ком износу треба да учествују у трошковима ова четири харача. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. На члан 63. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч?

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Мени није јасно, молио бих неко образложење у вези с овим чланом, због тога што се овде заправо мешају два принципа по којима се утврђује висина надокнаде: један је по броју својих посебних стамбених јединица, а други је по величини. Ако имам два стана у згради, то значи да имам два гласа, али ако имам, рецимо, 50 квадрата, то би значило да се то одређује на основу величине. Број посебних делова се утврђује приликом гласања.

Дакле, предложио сам да се у ставу 2. тачка 1) брише због тога што ствара конфузију у погледу тога како се утврђује нечија обавеза приликом одржавања зграде. Мислим да је доминантан принцип до сада био, у досадашњем одржавању зграде, квадратура стана – ако имаш већи стан, онда плаћаш више, а ако имаш мањи, онда плаћаш мање – а не број стамбених јединица. Тако да би било добро да се овде та нејасноћа уклони и да се дужност некога да учествује у трошковима одржавања заједничких просторија утврди сразмерно учешћу површине његових посебних делова у односу на збир површина свих посебних делова. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 63. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, мр Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Олена Папуга. Изволите.

ОЛЕНА ПАПУГА: Амандман на члан 63, колега је већ о томе причао, наш амандман односи се на то да ипак помогнемо грађанима. Ако локална самоуправа жели да јој центар града изгледа тако како она предвиди, лепо, са лепим фасадама итд., да се не оптерећују у томе само грађани који живе у том делу, него да из свог буџета определи средства за уређење тог дела града, фасада или чега већ, или да преусмери средства од пореза пословних корисника у тим зонама, па да и они учествују. Значи, да се из буџета локалне самоуправе и од пореза приватника, корисника тих пословних зграда преусмере средства за обнављање центра града или чега већ, а не да то буде само на терет грађана који живе у тим зградама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. На члан 63. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Госпођо министарка, ваше образложење је тачно, да смо правно технички непрецизно поднели амандман. Наиме, вероватно је ову реч „само“ требало заменити речју „осим“.

Шта је била наша намера, ако извршимо ту замену? Да овај став овога члана ускладимо са ставом 3. члана 43. закона, где се говори о томе када власник искључиво тог посебног дела зграде има право да учествује у одлучивању, значи има право гласа у стамбеној заједници, да онда на исти начин учествује у трошковима одржавања заједничког дела и земљишта. Значи, да се то односи само када је искључиво власник гараже, гаражног места и гаражног бокса и када се то односи на то гаражно место и гаражни бокс. Да ли сте ме разумели? Јер, ако сам власник, у једној згради, гараже, гаражног места или гаражног бокса, ја учествујем у трошковима одржавања заједничких делова те зграде и земљишта, а немам право гласа, осим ако се одлука не тиче искључиво моје гараже, гаражног места и гаражног бокса.

Мислим да се онда члан 43. и овај члан 63. доводе у везу; значи, иста права за исте обавезе – да сносим трошкове искључиво ако се односе на моју гаражу, моје гаражно место и гаражни бокс зато што имам искључиво и право гласа када су у питању гаража, гаражно место и гаражни бокс.

Значи, ову реч „само“ би, после овог зареза где смо кренули да додајемо шта би требало изменити, требало заменити речју „осим“ и онда на тај начин имамо идентична права и обавезе. Овако би ти људи који

искључиво имају... То је чест случај, рецимо, у Београду, да имате гаражу, гаражно место или гаражни бокс који плаћате, а припада некој другој згради (ви га користите за свој новац, значи купили сте). И, сада треба да будете оптерећени за неке ствари које немају везе са вашом имовином, а не можете да утичете на доношење одлуке.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 64. и члан 64. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 64. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Као што смо и до сада говорили, велики су овде проблем, прво, принудни управници. Увек смо против принудне управе и принудних управника, јер сматрамо да не може држава нити локална самоуправа да буде арбитар у нашој имовини и нашим међукомшијским односима. Зато смо против било каквих принудних мера које овај закон предвиђа. Мислимо да нема потребе за принудним мерама, јер далеко од тога да смо ми сређено друштво као Швајцарска и да имамо ниво стандарда као Швајцарска или Немачка – немамо га. Онда немојте да имитирамо неке ствари и доносимо овакав закон. Зато смо против принудних управника.

Такође, тај обавезни ниво инвестиционог одржавања и свих осталих облика давања и дажбина које треба да прописује, односно његов минимум који треба да прописује надлежно министарство и локална самоуправа, или тачан износ у случају тзв. принудне управе, неприхватљив је.

Како је то у пракси до сада функционисало? Погледајте порез на имовину, како сте га прописивали, тј. како су локалне самоуправе у Србији прописивале висину пореза на имовину. То је увела Демократска странка, је л' тако? Јесте. У време Демократске странке били су високи, а у време ваше власти су катастрофално велики, ви сте додатно подигли ниво пореских стопа, односно и пореску основицу. На пример, када једну некретнину желите да оптеретите хипотеком ради кредитног задуживања и када се уради процена вредности некретнине, једна је цена, а вишеструко је увећана када локална самоуправа ради процену за пореску обавезу. То је заиста невероватно.

Већ имамо негативно искуство како се локалне самоуправе понашају, и добићемо још једно негативно искуство. Замислите ову ситуацију у пракси: јавни интерес је да се подигне енергетска ефикасност зграда и, на пример, град Београд расписа тендер налик овом тендеру за осветљење за Нову годину – зна се ко ће да добије, огроман новац упумпате

некој фирми у цеп, а онда натоварите грађанима да то финансирају кроз овакве дажбине и намете.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 64. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 64. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Тирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, потпредседниче. У овом члану ради се о висини и начину утврђивања трошкова управљања и одржавања зграде. То је нешто што грађане изузетно интересује с обзиром на то да се ради о трошковима које ће сносити они, и даље под нама потпуно нејасним околностима. И даље нам, госпођо министарка, нисте рекли да ли је господин Весић обмануо јавност када је рекао да ће поједине фасаде морати да се реновирају о трошку станара, чак и уколико су, цитирам, „једноставно ружне“. Мислим да многе грађане брине да ли ће неко проценити да је њихова зграда једноставно ружна, па ће они због тога бити приморани да реновирају фасаду.

Међутим, оно на шта ми овим својим амандманом утичемо опет се односи на оног принудног управника који је дошао у зграду у којој станари ни око чега не могу да се договоре; он је дошао и договориће се са свим станарима који не могу да се договоре о другим стварима. И, каже се: „У случају принудно постављеног професионалног управника, висина накнаде коју ће плаћати власници посебних делова одређује се одлуком јединице локалне самоуправе.“ Принудни управник доноси одлуку о трошковима одржавања и управљања зградом.

Молим вас, тај човек, који је дошао у зграду у којој нико од станара ни о чему није могао да се договори, доносиће одлуку о томе какви ће бити трошкови управљања зградом и одржавања зграде. Да ли можете да нам објасните, признајем, ја не разумем, на који начин ће тај човек који је дошао у зграду у којој станари ни око чега не могу да се договоре да наметне станарима обавезу да плаћају нешто, и то на основу некакве своје одлуке и одлуке локалне самоуправе? Мислим да то много интересује грађане. Они заслужују од вас један озбиљнији приступ од овога, јер су то ствари које ће они морати да плаћају.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 65. и члан 65. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 66. и члан 66. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 66. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Веома кратко, о овоме смо већ причали поводом члана 42. став 1. тачка 4). Значи, могућност узимања кредита од стране стамбене заједнице, за који касније одговарају лично власници посебних делова, сматрамо великим ударом на правну сигурност грађана и апсолутно смо инсистирали да се ова одредба избрише. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 67. и члан 67. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 68. и члан 68. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 69. и члан 69. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Вјерица Радета. Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: На члан 69. смо и ми поднели амандман и тражили брисање става 4. овог члана, а да сада не понављам разлоге због којих се о нашим амандманима не расправља.

Овде се ради о одговорности због неиспуњења обавеза одржавања. Влада као предлагач говори у пет-шест ставова у овом члану детаљно о тој одговорности, говори ко сноси штету која је настала из заједничких делова, ко ако је настала из посебних, односно из конкретних станова, и онда имате овај став 4. где се каже: „Ако се не може одредити да ли штета потиче од посебног дела или заједничких делова зграде, за штету одговарају солидарно стамбена заједница и власници посебних делова“.

Ако је ово овако, онда постављамо питање министру – шта је, између осталог, посао тог принудног управника? Ваљда он мора то да утврди? Ако може да ангажује некога да сређује фасаду о трошку станара, ако може да узме кредит да би га отплаћивали станари, а њему, ето, падне на памет да црта цветиће по фасади, како не може да буде обавезан да мора да ангажује вештака да утврди ко је одговоран за штету која је настала у згради? Зашто би неко солидарно сносио трошкове зато што тај управник, којег ћемо да плаћамо, неће да утврди, не зна кога би ангажовао? Наравно, зато што ће то бити неко ко нема појма о ономе за шта ће бити ангажован, јер његов посао ће бити да прикупља сигурне гласове, то је већ унапред познато, то знају и грађани.

Неко је малопре поставио питање, па је речено – пустићете их у стан, неће проваљивати зато што ћете им лепо отворити. А шта ако им

станари не отворе врата, ако не желе? Хоће ли доћи онда са извршитељима? Хоће ли доћи са полицијом?

Генерално, ово није добро постављено, а конкретно у овом члану 69. је и ово проблем.

И, кад покушавате да нас убедите да неће бити додатних трошкова, поред оних трошкова што ћемо плаћати те управнике, пошто сте планирали да ће стамбене зграде бити правна лица, нигде нисте написали ко ће плаћати књиговођу. То је озбиљан издатак за грађане који живе у тим становима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 69. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Душан Павловић. Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: У члану 69. утврђује се одговорност стамбених заједница због неиспуњавања обавезе одржавања. Читам сада став 3, за који сам предложио да се промени, каже: „За штету која проистекне од заједничких делова зграде одговара стамбена заједница...“.

Ево једног примера како то може да изгледа, па да видимо ко треба да буде одговоран. Претпоставите да је стамбена заједница склопила уговор с неким предузећем које одржава зграду. Предузеће је почело да ради и, рецимо, одржава лифт, а онда је почело немарно да одржава лифт и у неком тренутку лифт почиње да се квари, да се клима. Дошао је неки станар са стране, ушао у лифт, лифт је пропао, станар се повредио или, не дај Боже, умро. Ко је одговоран за то? Да ли станари који су уредно плаћали надокнаде комуналном предузећу, јавном или приватном, које има обавезу да одржава зграду или да одржава лифт у овом случају, или предузеће које је ово одржавање радило неодговорно? Мислим да је ово друго тачан одговор.

Мислим да је то главни проблем или главни узрок што су зграде у овако лошем стању свуда у Србији, зато што су комунална предузећа на локалном нивоу која треба да раде овај посао, одржавају зграде, јако лоше радила тај посао. Новац се заправо извлачио из ових комуналних предузећа за различите приватне и страначке потребе и онда није остало довољно новца да се одржавају зграде. Мислим да би било добро да се поразмисли о томе да се одговорност утврди за онога ко одржава зграду, ко има ту одговорност, а не за станаре који извршавају своју обавезу тиме што плаћају за ту услугу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Павловићу.

На главу V, одељак 1. и члан 70. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 70. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 70. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч по овом амандману? (Не.)

На члан 70. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народна посланица Марија Јањушевић. Изволите.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем, председавајући. Тражили смо да се из овог члана обрише ставка „с тим што отказни рок предвиђен тим уговором не може бити краћи од 90 дана“. Ми, дакле, обавезујемо власника стана и његовог закупца да 90 дана након што су се договорили да више неће сарађивати морају да остану у уговорној обавези. Предложеним амандманом, односно изменом штити се неприкосновеност права својине власника стана или посебног дела објекта и уклањају штетне последице грубог мешања предлагача закона у међусобне односе закупца и закуподавца. То је оно што мене брине.

Очигледно је да нико није водио рачуна, поново, о власницима станова, јер у образложењу кажете: „Амандман се не прихвата из разлога што је предвиђен минимални отказни рок уговора о закупу усклађен са представницима удружења подстанара...“. А где су власници? Шта ако тај подстанар није испоштовао све своје уговорне обавезе? Три месеца ми њих морамо да држимо у обавези да сарађују.

Ово само говори да је закон писан на непрофесионалан начин, да нису сагледани сви аспекти. На крају крајева, и број амандмана које сте имали на овај закон указује на то колико је штетан. Не треба га усвојити. На то ћемо апеловати и у дану за гласање. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 70. амандман су заједно поднели народни посланици Момо Чолаковић и Мирољуб Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 70. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, мр Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 71. и члан 71. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Чланови 71–75, са рубрумом „Коришћење стана за службене потребе“, па све до иселења, тих шест чланова дефинишу како се користи стан за службене потребе. Занимљивост ових чланова, као и моја идеја да се и ови чланови бришу као и све друге одредбе овог закона, користећу као илустрације појединих ставова, да се види колико је то оправдано.

Дакле, у члану 71. занимљив је став 2, који каже: „Стан за службене потребе не може се отуђити из јавне својине.“ У истом закону, пре подношења амандмана, били су чл. 152. и 153, где се предвиђао откуп станова који су службени. Министарка је објаснила да су они имали часне намере и да је то било за припаднике МУП-а, породице убијених, страдалих. Ако су намере часне, како то да се од тих намера одустало? Како то да нисмо препознали часност намера? Нешто није у реду с тим образложењем.

Али, занимљив је последњи став овог члана 71, који каже: „Ако је више запослених, изабраних или постављених лица поднело захтеве за давање на коришћење стана за службене потребе, у том случају решавање захтева се врши по основу првенства у подношењу тог захтева.“ Да ли сте ви озбиљно смислили овај став, да у закон ставите да се решавање о давању службеног стана, цитирам, „врши по основу првенства у подношењу тог захтева“? Каквог првенства, садржаног у захтеву, у времену, овај који је у понедељак у десет сати поднео, он мора добити, а не онај у понедељак у дванаест?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Чомић.

На члан 71. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Покушали смо да овај члан 71. изменимо, учинимо га јаснијим и пре свега транспарентнијим. Та транспарентност требало би да се види у томе да се уведе обавеза органа који даје станове за службене потребе, да ли је то Влада, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, да на својој званичној интернет страници објави списак тих станова, као и одлуке коме су додељени ти станови. Мислим да би се на тај начин избегле разне спекулације у јавности, сензационалистички текстови, када се с времена на време појави списак ко све користи те станове, без јасног навођења основа под којим условима и слично.

Жао нам је што Влада није прихватила овај амандман. Жао нам је и због првог дела амандмана који говори да се стан за службене потребе

може издати лицу које има место пребивалишта удаљено више од сто километара од места где обавља функцију, јер мислимо да би се на тај начин смањило број корисника. Поставља се питање да ли је потребно да неко ко живи на мање од сто километара и има свој стан или некретнину где живи добије право на коришћење службеног стана.

Мислим да цео закон у овом делу где се говори о коришћењу, а у оним члановима који су накнадно измењени и откупу тих станова, говори о скривеној намери предлагача овог закона да се створе услови да неко станове откупи. Пошто је био притисак јавности, од те идеје се одустало. Да је стварно постојала хумана идеја, не би се тако лако од ње одустало. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 72. и члан 72. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 72. у рубруму каже: „Трошкови коришћења стана за службене потребе“. У првом ставу каже да „запослено, изабрано или постављено лице које је добило на коришћење стан за службене потребе сноси трошкове коришћења стана“ итд. Онда у 2. ставу каже: „Запослено, изабрано или постављено лице које је добило на коришћење стан за службене потребе учествује у раду скупштине стамбене заједнице сходном применом члана 41. став 2...“. Значи, то лице мора да учествује, према овом закону.

Ако је то лице оно што не долази да прави кворум, па је на поновљеној скупштини кворум од једне трећине (срећом, и то је избрисано), зашто је то лице различито од било ког другог лица које станује у стамбеној јединици? Стављате у закон да неко ко је добио службени стан на коришћење мора да учествује у раду скупштине стамбене заједнице. Зашто то стављате у закон? Због чега је статус тог лица посебан тако да се нагласи да мора да учествује у раду скупштине?

Тај члан, као и сви ови чланови који се тичу закона, а дефинишу стан за службене потребе, осим што је као у претходном случају потпуно нејасно написано како ће користити стамбене комисије које издају да би решиле ко има првенство у подношењу тог захтева, тако ће и ово бити огроман проблем у примени, из природе службеног стана који је дат на коришћење, као и лица која се у тај стан усељавају. Зато је то илустрација за брисање члана.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 72. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Овај закон регулише две врсте начина плаћања трошкова станова који су у јавној својини. Прва категорија тих станова односи се на станове у јавној својини који су за службену употребу и дају се на коришћење, а друга категорија станова у јавној својини јесу станови који се дају као стамбена подршка лицима која нису у стању да самостално испуне своју стамбену потребу, тј. бескућницима, којима држава треба да помогне да нађу кров над главом, а то се регулише у каснијим члановима, у члану 94. посебно.

Е, сад, закон прописује да ова четири харача, о којима сам већ причала, треба да плаћа власник стана. У случају станова у јавној својини, то је држава. У овом закону, када је реч о становима за службене потребе, то тако остаје, држава плаћа сва четири харача. А када је реч о бескућницима који не могу самостално да задовоље своју стамбену потребу, закон прописује да они треба да снесу трошкове заједничког одржавања зграде и трошкове принудног и, уопште, професионалног управника. Сматрам да је ово друштвено неодговорно, да ствара велике социјалне разлике у друштву и да треба изједначити ове критеријуме. Мој амандман је ишао у том правцу. Одбијен је, веома сам незадовољна због тога. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 72. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, чланом 72. практично се обесмишљава постојање и коришћење службених станова.

Запослено лице, то може да буде неко ко је запослен у фирми „Коридори Србије“, упућено је да ради у Врању јер се тамо ради ауто-пут; сада се овим чланом њему намеће обавеза да плаћа струју, воду, грејање, све је у реду, и каже – и други трошкови изазвани коришћењем стана, као и трошкови текућег одржавања, док остале трошкове сноси власник. Дакле, ви одлазите у Врање једном или два пута месечно, а морате да плаћате инфостан за стан у Врању, морате да плаћате све трошкове. Па, нико неће хтети да иде. Нико неће хтети да иде, јер то запослено лице од своје плате нема пара да то плаћа и у Врању и за свој стан који има у Нишу или неком другом месту у Србији где живи.

Дајте онда да укинемо службене станове за запослене. Нема потребе да доносимо овакве одредбе. Мислим да је ово нека грешка и молим вас да ту грешку исправимо овим амандманом који смо ми предложили, а то значи да он може да рефундира те трошкове од власника стана, односно од предузећа или државе, у неким нормалним границама

колика је вредност инфостана, колика је вредност, отприлике, струје, воде и других трошкова који терете тај стан. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 73. и члан 73. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 73. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Марко Ђуришић. Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући. Овај амандман је прихваћен од стране предлагача као један од шеснаест, односно седамнаест с обзиром на то да је мој колега Ненад Константиновић у расправи успео да убеди министарку да прихвати још један од наших предложених амандмана. Мислим да то говори о намери и принципу рада наше посланичке групе да читамо законе – када за то имамо времена, када дођу у Скупштину у примереном року па можемо да се упознамо с њиховом садржином, можемо да се консултујемо с људима из те области, па онда на крају реагујемо немалим бројем амандмана, педесет четири на овај закон, и на крају предлагач, ето, прихвати шеснаест, односно седамнаест. Видећемо до краја, можда прихвати још неки. Сигуран сам да би било добро да сви они који до краја нису прихваћени од стране предлагача буду на крају прихваћени, јер су добри и побољшавају закон.

Наравно, када закони долазе на други начин, преко ноћи, у року од три-четири дана, заједно са брдом других закона, а очекује се да се посланици за њих квалитетно спреме и дискутују, то није реално. Можете поднети амандмане „брише се“, можете да не поднесете амандмане, а можете да поднесете и неке треће амандмане.

Мислим да је одговорност за то како ће и којим квалитетом да се обавља расправа на руководству Скупштине, које заказује. Влада шаље законе како их шаље, стави хитан поступак без било каквог образложења, али, на крају, скупштинска већина, односно руководство Скупштине, председавајући је тај који одређује и дан одржавања седнице и предлог дневног реда.

Кажем, добро је прихватање овог амандмана, то је манир рада наше посланичке групе, која има највећи број прихваћених амандмана у

прошлом и овом сазиву, али некада не можете да квалитетно учествујете у припреми за седницу јер немате времена за то.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 74. и члан 74. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 74. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Дакле, чланом 74. предвиђено је да уговор о коришћењу службеног стана престаје да важи уколико лице стекне у својину стан у месту где обавља службену радњу. То је све у реду, с тим што ми додајемо – ако стекне усељив стан. Ништа не вреди ако неко наследи у том месту стан од оца, а у њему живи његова рођена сестра са породицом и овај не може да се усели унутра. Према томе, не вреди, не можете терати њих десеторо да живе у стану од 35 или 50 квадрата.

Дакле, ако неко стекне усељив стан у својину, у реду је да му престане уговор о коришћењу службеног стана. Просто, ово су неке животне ситуације које се могу догодити и ми хоћемо да те ситуације предвидимо.

Образложењем нам кажете – амандман се не прихвата јер се на овај начин не решава, није циљ овог амандмана да се неком реши стамбена потреба. Одлично, али зашто онда у самом члану кажете „стекне у својину стан или породичну кућу или на други начин реши своју стамбену потребу“? Нешто сте побркали.

Верујем да је то у тој брзини, о којој је говорио и колега Ђуришић, да ми у два дана морамо да напишемо 400 амандмана. Нити ми можемо у два дана да поправимо цео закон, нити ви можете да одговорите на наше амандмане; морате да седите целу ноћ да пишете одговоре на амандмане и онда се дешавају грешке. Да имамо више времена да расправљамо о законима, односно да је одбор заказан седам дана пре седнице, па да расправимо на одбору, могли бисмо да поправимо грешке, којих евидентно има у овом закону. Молим вас да овај амандман прихватите, јер вам је нелогично образложење зашто га одбијате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 75. и члан 75. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Реч има народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рубрум је „Обавезе корисника стана за службене потребе приликом иселења“. Наравно да предлажем да се и овај члан брише, као и све друге одредбе. Користим време које ми је додељено за образложење амандмана да илуструјем колико би добро било, и за слабу наду да овај закон буде примењен, да се одредбе бришу.

Наиме, у првом ставу члана 75. каже се: „При иселењу, корисник стана за службене потребе дужан је да преда стан стамбеној комисији у стању у коме је примљен, узимајући у обзир промене до којих је дошло услед редовне употребе стана и ствари.“

Знате, не може оба, или предаје стан у стању у коме је примљен, или предаје стан узимајући у обзир промене до којих је дошло услед редовне употребе стана и ствари. То су две различите ситуације. Ако је дошло до промена, онда то није стање у којем је примљен и онда састављате записник које су то промене настале услед редовне употребе.

Како ће сада изгледати у другом ставу захтев, законски, да су уговорне стране дужне да заједнички писано утврде стање у коме се налази стан у време предаје? Ако је урадио, морао да уради реновирање купатила, да ли је то стан у стању у коме је примљен или није?

Како сте замислили да ова два става уговорне стране у коришћењу службеног стана преточе у записник, на који обавезује закон и оног ко користи службени стан и оног ко му службени стан издаје?

То су ствари које неће бити први пут; у законима једно изостављање или један немар о томе где стоји запета прави огромне проблеме људима на које закон треба да се односи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Чомић.

На назив изнад члана 76. и члан 76. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 76. амандман је поднео народни посланик Ненад Божић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 77. и члан 77. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Следећих неколико чланова закона говори о бесправном уселењу.

У члану 77. у четири става говори се о лицу које се уселило у стан или заједничке просторије. Власник посебног дела или друго лице које има правни интерес има право да код надлежног органа поднесе захтев за иселење тог лица. Поступак за иселење из става 1. овог члана је хитан и на њега се не односе одредбе о поступку иселења и пресељења из других

чланова који следе. Опет наводим као илустрацију, јер су написане одредбе тако да се не зна шта је хитан поступак и када примењујете члан 77. а када чл. 78–87.

Каже: „Против решења о исељењу лица које се уселило у стан или заједничке просторије стамбене, односно стамбено-пословне зграде без правног основа може се изјавити жалба општинском, односно градском већу у року од 15 дана од дана достављања.“ Ви овим законом дефинишете хитан поступак исељења лица које се бесправно уселило и морате да оставите 15 дана за подношење жалбе. Овај члан закона је у целини неприменљив и зато га треба брисати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На одељак два, назив изнад члана 78. и члан 78. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, потпредседниче. Овај је члан посебно интересантан зато што се већ десио, и сада озакоњујете оно што се десило. Ради се о ситуацији када су „комплетни идиоти“ из врха власти у Београду, како је премијер рекао, током ноћи, под фантомкама иселили грађане, порушили њихове објекте. Једина његова замерка била је у томе што то нису радили усред белог дана, којом приликом би он могао да дође да све то посматра или да учествује у томе, или не знам шта је све друго желео да ради.

Наиме, једина разлика је у томе што се овде говори о објектима који су изграђени супротно закону, а у случају Савамале се радило о објектима за које је премијер проценио да су изграђени супротно закону, иако није имао никакве информације да ли је то стварно тако. Како се после испоставило, неки од тих објеката и нису били изграђени супротно закону.

Овде се, наиме, дозвољава исељење у случајевима када се врши у склопу припрема за спровођење инвестиционог пројекта и уколико је претходно доказано да постоји алтернатива за пресељење. Каквог пројекта? За изградњу пројекта „Београд на води“ иселили сте све које је требало иселити, порушили све што је требало порушити, без обзира на то да ли је било дозволе за изградњу, да ли није било дозволе за изградњу, и сада желите да то радите по целој Србији.

Дакле, ово можемо назвати „фантомским чланом“ зато што се односи управо на оно што се десило у ноћи између 24. и 25. априла у Савамали, у Херцеговачкој улици; ви сада то покушавате да унесете у

закон. Једино што недостаје овде јесте да кажете да у случају да грађани које исељавате позову полицију, полиција има забрану да реагује.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 78. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Члан 78, врло незгодна ствар, поготово због помињања јавног интереса.

Хајде да објаснимо каква може бити ситуација у пракси. Врло често су зграде, стамбене куће или породичне куће које су грађене нпр. осамдесетих и седамдесетих грађене на туђем земљишту, односно, ви купите од некога земљу... Тада су, рецимо, сва ободна насеља, као што су Миријево, Мали Мокри Луг, махом другачије изгледала; власници парцела су продавали те парцеле, ту су ницале стамбене зграде, куће, али никада није извршен пренос права својине на земљишту. Имамо ситуацију да су читава, велика насеља или делови тих насеља (као што су Мали Мокри Луг, Миријево, Јајинци, у Гроцкој Калуђерица итд.) изграђени на нелегалан начин, односно без легализације, без планских докумената и често на туђем земљишту.

Сада, замислите ту ситуацију: имамо јавни интерес, који нико није прецизно дефинисао и не зна се шта је (а врло често се злоупотребљавао до сада у пракси) и имамо неке људе који желе савесно да спроводе неки закон па онда фино крену редом да руше читава насеља. Врло незгодна ситуација, морате да признате.

Ми покушавамо овим амандманом да максимално сузимо то право и та тумачења, али ви нисте имали слуха за то. То је додатна бојазан. Да немамо идиоте у врховима наших локалних самоуправа, можда бисмо се мање бринули, али пошто је доказано и пошто су нам највиши државни функционери рекли да се у локалним самоуправама, па и у Београду као најзначајнијој и највећој локалној самоуправи у Србији, на власти налазе комплетни идиоти, онда можемо да се бринемо – шта ако неко крене буквално да тумачи овај закон и буде врло савестан у примени овог закона па ангажује механизацију, багере и крене редом да руши сва ободна насеља? Ем не изгледају лепо, грађена су без документације, па хајде да срушимо Калуђерицу, Мали Мокри Луг, Миријево итд.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 78. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

Реч има народна посланица Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Као што рекох у начелној расправи, „фантомски“ члан 78, радни наслов „Београд на води“.

Овде се дешава следећа ситуација: неки инвестициони пројекат се прогласи за јавни интерес, све се то покрије лекс специјалисом,

урбанистички планови се прилагоде новој намени грађевинског земљишта, иселе се лица без обзира на то да ли су објекти у процесу легализације или не. То имамо у овом члану, на крају тог члана добијамо следеће: „Поступак исељења из ст. 1. и 2. овог члана не утиче на поступак озакоњења незаконито изграђених објеката, у складу са одредбама закона којим је уређено озакоњење објеката.“

Чекајте, молим вас, објасните ми, како не утиче ако су лица исељена? Како су лица могла да буду исељена ако нису донета решења о рушењу објеката у складу са одредбама Закона о озакоњењу објеката?

Овај члан 78, који зовем – радни назив „Београд на води“, јесте пилот-пројекат за све будуће инвестиционе пројекте који ће се прогласити као јавни интерес. То не сме да се дозволи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 79. и члан 79. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Тирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 79. говори о пресељењу у одговарајући смештај, у вези је са чланом 78. и дефинише на који начин и када је неопходно извршити исељење у случајевима из члана 78. став 1. и 2.

Моја је обавеза да илуструјем зашто је важно брисати и овај претходни члан. Члан 78, на који се позива члан 79, каже да се исељење врши када се насеље налази у првом степену заштите природног добра, односно у зони заштите културног добра.

Ова иста скупштина је донела прошле године два закона, о националним парковима и о заштити природе, где смо јасно казали, уз наше велико противљење, да објекти који се налазе у просторима националних паркова, заштићених добара, не могу тамо да буду, а одредба која је овде усвојена је да ће платити надокнаду уколико угрожавају амбијенталну целину. Тако стоји у закону. Дакле, за објекте у националним парковима.

Ви овде с правом тражите да се исељава, и тиме дефинишете у пет ставова у члану 79. где ће породице у одговарајући смештај.

Несагласје између разних закона, као малочас у случајевима да сте имали да је забрањен откуп станова у јавној својини па онда – у, срећом, амандманом склоњеним члановима – да се даје право на откуп станова у јавној својини, производи непримењивост закона. Зато ове одредбе треба брисати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 79. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 79. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Жеља нам је била да ускладимо овај члан закона, значи члан 79. став 3. тачка 3), са чланом 90. став 2. закона. У члану 90. прописујете знатно веће износе квадратуре коју додељујете, у односу на поменути члан 79.

Поставља се питање, пошто је повезано са фамозним чланом 78. и потенцијалном жељом да неки ревносни применитељи овог закона крену да руше оно за шта буду имали интерес, који ће врло лако прогласити за јавни, питам вас, цела намера закона, и стално се то питање провлачи кроз напад на наше грађане, да ли одржавају или не одржавају зграде или на каквом су земљишту и како подигли своје породичне куће за становање – да ли је то стварно нека жеља да се људи казне зато што немају средстава и зато што су сиромашни? Јер, погледајте образложење вашег закона где констатујете да је хиперинфлација обесмислила претходну стамбену политику која је донета деведесетих и која је била добра док није дошло до хиперинфлације, када смо добили гомилу власника некретнина који су сиромашни.

Негде је стално та намера – када сте сиромашни, за шта ће вам некретнине, за шта ће вам ваши станове и за шта ће вам ваше куће? Хајде да исправимо, пошто се сиромашни, немате право да имате некретнину и непокретност у сопственом власништву, него фино рентирајте; хајде да буде као у америчким филмовима, рентирајте, ми ћемо имати неке управнике и велепоседнике који имају гомилу некретнина, који ће вам издавати те исте, досадашње ваше станове и ваше куће под кирију и ренту, јер не можете да одржавате зграде, фасаде, не можете да испуните ово што вам овај закон прописује и онда немате право да имате ни стан ни кућу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 79. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, чланом 79. утврђено је да лицу које се исељава и испуњава услове за пресељење јединица локалне самоуправе на чијој територији то лице има последње пребивалиште обезбеђује смештај.

Дакле, лицима која се пресељавају локална самоуправа, и то она на чијој територији имају последње пребивалиште, дужна је да обезбеди смештај. То је сасвим у реду, али постављам питање – шта се дешава са лицима која немају евидентирано последње пребивалиште? То су тзв. невидљива лица, њих у Србији има и не можемо да затварамо очи пред

тим да у Србији живе људи који немају ни матични број, а камоли негде утврђено последње пребивалиште.

Овим амандманом предложили смо један нови став којим се решава питање ко је тај ко ће бити дужан да обезбеди пресељење таквих лица ако немају последње пребивалиште. Нажалост, ви сте овај амандман одбили, јер сматрате да тај трошак треба да сноси јединица локалне самоуправе у којој то лице има последње пријављено пребивалиште. Људи, нема, ови људи немају последње пријављено пребивалиште. Ко ће онда да сноси тај трошак?

Мислим да треба да регулишемо и ову ситуацију. То можете да регулишете уколико прихватите наш амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На одељак 3, назив изнад члана и члан 80. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 81. и члан 81. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 81. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Реч има народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Хвала. У образложењу за одбијање овог амандмана каже се да се он не прихвата из разлога што је предлагач већ прихватио амандман народне посланице Бранке Стаменковић на овај исти члан. Честитам колегиници на томе што је њен амандман прихваћен, задовољан сам тим решењем, с тим што овде опет имате грешку. Министарка, да се обрати мало пажња, пише: „Амандман на члан 81. Предлога закона, који су поднели народни посланици, Зоран Живковић, а који гласи: ...“. Разумем да ви мене цените, али да сам баш множина, то би било мало превише.

Овако обиман закон ипак очигледно није довољно доречен. Не можете на овакав начин да уређујете једну важну област. То је као да, рецимо, хоћете да гледате добру телевизију, па нећете ни кабловску ни антену него гурнете виљушку или кашику у телевизор, као пре сто година, да бисте ухватили нешто. Не може тако да се ради.

Шта овде фали? При иселјењу, да ли принудни управник зграде има прописану фантомку кад спроводи то иселјење? Да ли се зна који је модел, који је произвођач, колико пута може да је користи? Ко ће бити принудни управник „Београда на води“? Да ли ће то исто бити неко из ове коморе или је неки специјални? Да ли то има неке везе са хијерархијом, што рекоше моје колеге, у Српској напредној странци или неким другим странкама?

Морам да кажем нешто, да упозорим колеге из опозиције – ви погрешно тумачите израз „комплетни идиоти“. То није никаква увреда у том систему вредности, то је комплимент. Када председник Владе каже за врх београдске власти да су комплетни идиоти, то је комплимент који је њима упућен. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, народна посланица Бранка Стаменковић.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Члан 87. став 1: „Седнице Народне скупштине, по правилу, одржавају се уторком, средом и четвртком од 10.00 до 18.00 часова, с паузом од једног часа.“ Након тога следи још пет ставова у којима се каже да може другим данима, може и дуже од 18.00 часова, али нигде, апсолутно нигде не стоји да може да се укине пауза од једног часа.

Молим вас, ја сам гладна. Када ћемо ми да једемо? Ми доследно сваки дан радимо од десет ујутру до осам, девет, десет, дванаест увече, без паузе за ручак. Можда ова скупштинска дијета одговара неким посланицима, мени не одговара, колабираћу. Да је ванредно стање, да је ратно стање, положила бих живот на олтар отаџбине, али мислим да нема потребе. Молим паузу за ручак. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Стаменковић. Сматрам да нисам повредио Пословник и члан на који сте указали. И сами сте врло јасно и прецизно рекли – по правилу. Не значи да мора, не значи да је обавеза.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника?

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 81. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 82. и члан 82. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Веома нам је спорно то иселење и пресељење због тога што се дешава у случајевима који су апсолутно нејасни, по критеријумима који су апсолутно нејасни, и сматрамо да је то заправо још један начин да се суспендују Уставом загарантована људска права.

Ти разлози иселења су толико широко постављени, толико непрецизно дефинисани да би то практично значило да градске или општинске власти могу да иселе било кога ко живи у некаквом нелегалном објекту, без обзира на то да ли је поднео захтев за озакоњење. Па, чекајте, чему је онда служио тај Закон о озакоњењу? Ви сте, госпођо министарка, овде нама говорили како има милион и по нелегалних објеката итд. По овоме како сте дефинисали овим законом, то значи да заиста сутра, због некакве инвестиције (или лажне инвестиције, јер праве инвестиције немамо већ доста дуго времена), градске или општинске власти могу да иселе свакога ко живи у објекту који је нелегалан, без обзира на то да ли је поднет захтев за озакоњење или не.

Страшан проблем имамо јер сматрамо да сте то урадили да бисте убудуће легализовали или, како ви кажете, озаконили случајеве попут Савамале, где ћете зарад приватних објеката иселјавати људе, рушити објекте и бранити полицији да реагује. Не смете то да радите, то је јако опасно.

Избришите ове чланове који се односе на иселење и пресељење због тога што заиста сматрамо да угрожавају људска права. Поставили сте разлоге за иселење сувише широко, сувише непрецизно и тиме отворили себи могућност за различите злоупотребе, што, мислим, и знате да сте урадили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Јерков.

Поштовани народни посланици, сагласно члану 27. и члану 87. ст. 2. и 3. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18 часова због потребе да Народна скупштина што пре донесе законе из дневног реда ове седнице.

На назив изнад члана 83. и члан 83. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр

Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 83. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ово је још један амандман којим хоћемо да укажемо на то да у Србији постоје лица којима је потребно пресељење у случају исељења, а која немају матични број. То су невидљива лица; немојте да их доводимо у ситуацију да буду дискриминисана. Њих, дакле, нећемо моћи да преселимо јер за њих неће важити план пресељења, зато што се овим чланом тражи, као идентификациони податак, име, презиме и матични број.

Ми смо предложили да се идентификација лица која немају матични број (просто, нису уписана у матичне књиге, није им додељен матични број) ради на основу имена оца, мајке, места последњег боравишта, односно дали смо могућност да онај ко примењује закон одреди те друге податке на основу којих се она могу идентификовати. Орган који то буде примењивао знаће који су то подаци, ја само наводим као пример неке од могућих података. Дакле, боримо се за то да исти статус имају и они који су невидљива лица, односно који немају последње пребивалиште, који немају матични број. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 84. амандман, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 85. и члан 85. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: „Начин извршења решења о исељењу“, члан који треба брисати став по став.

Први став: „Решење о исељењу се не може спроводити при неповољним временским приликама, недељом, у дане државних и верских празника, ноћу, пре избора и непосредно пре почетка и краја школске године.“

Јесте ли ви озбиљни? Стварно? Колико пре избора? На дан кад се распишу избори или петнаест дана пре избора? Којих избора? Било којих избора или националних, покрајинских? Шта значи „пре почетка и краја школске године“? А за време школске године? Да ли стварно мислите да овај став ико може да примени? Каже – нема исељења пре избора.

Други став, још занимљивији, каже: „Државни и други органи, као и други субјекти који су надлежни да учествују у спровођењу поступка исељења, дужни су да воде рачуна о приликама у којима се налазе лица која се исељавају и пресељавају и да у договору са њима одреде начин извршења који ће бити најмање штетан по њихова права и правне интересе.“ Ви ћете да се договарате о решењу о исељењу? С ким ћете да се договарате? Како ћете да се договарате о нечему чега нема у решењу о исељењу?

Каже: „Трошкове спровођења извршења сноси јединица локалне самоуправе.“

Шта сте ви, у ствари, хтели овим чланом 85?

Народни посланици добацују – не ваља кад се чита закон. У томе ми живот и младост прође, у читању закона.

Како ћете да примените одредбе овог закона? Ко ће да их примени? Како можете у закону да напишете да ће се на основу решења о извршењу договарати надлежни државни органи? Бришите ове ставове.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 85. амандман су заједно поднели народни посланици др Милорад Мијатовић, проф. др Владимир Маринковић, др Иван Бауер и Милена Бићанин.

Реч има народни посланик Иван Бауер. Изволите.

ИВАН БАУЕР: Захваљујем, председавајући. Поштована потпредседнице, колегинице и колеге народни посланици, ради се о једном врло осетљивом члану, који захтева посебну пажњу.

Да би грађани разумели о чему говорим, прочитаћу наслов изнад овог члана. Дакле, ради се о члану чији назив гласи: „Начин извршења решења о исељењу“, нешто што је врло важно за грађане који дођи у такву позицију. Ми смо интервенисали у ставу 1. овог члана. Прво ћу да прочитам како гласи овај став. Дакле, став 1. члана 85. гласи: „Решење о исељењу се не може спроводити при неповољним временским приликама, недељом, у дане државних и верских празника, ноћу, пре избора и непосредно пре почетка и краја школске године.“

Наша интервенција била је да се дода још један разлог, а то је да је у дане болничког лечења неког од чланова породичног домаћинства такође немогуће спровести решење о исељењу. Мислим да је ово сасвим оправдан разлог. Овај разлог није ни у каквој колизији с било којим од наведених разлога и заиста бих замолио потпредседницу Владе да још једном размотри да прихвати овај наш амандман.

Иначе, да вам кажем, у образложењу сте навели да се „амандман не прихвата јер је формулација утврђена овом одредбом усклађена са међународним смерницама“. Претпостављам да се то односи на директиве ЕУ. Што се тога тиче, директиве ЕУ су, прво, једна врло флуидна категорија; док ми уђемо у ЕУ, сасвим је могуће да ће се те директиве мењати, јер се оне мењају по потреби. Друга ствар, оне прописују како нешто треба да изгледа, али нигде не прописују да ви не смете да додате још неки разлог који сматрате оправданим.

Дакле, не мислим да бисмо тиме што бисмо евентуално додали нешто што није прописано директивама ЕУ себи направили било какав проблем или да бисмо због тога смањили испуњеност услова, односно усклађеност овог закона са нормативом ЕУ, односно са директивама ЕУ.

Просто, молба, још једном, потпредседници да прихвати наш амандман, јер мислим да је овај разлог врло важан и да само доприноси томе да овај члан буде још бољи, а никако не смањује квалитет овог члана закона.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 85. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, ово је још један од чланова који онемогућавају оно што је законодавац, односно предлагач закона хтео.

У овом члану пише да решење о исељењу не може да се спроведе по неповољним временским приликама, недељом, у дане државних празника, пре избора. Пре избора је данас. Сваки дан је пре избора, јер ми изборе имамо на четири године. Једини дан који није пре избора, то је дан избора, то је кад су у Савамали рушени објекти и исељавани они који су били власници тих објеката.

Да ли је могуће да се овим законом уводи могућност исељења и рушења само на дан избора? Да то не би било тако, ми смо предложили амандман и прецизирали ово „пре избора“, а то значи – у време од расписивања до дана проглашења коначних резултата избора. Онда је јасно од када до када то није могуће. Зашто би исељавали некога само на дан избора? Ово је бесмислено и молимо вас да не озакоњујете праксу коју сте установили рушењем у Савамали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 85. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 86. и члан 86. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни

посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 87. и члан 87. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Гордана Чомић и заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 87. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На главу VI, одељак 1, назив изнад члана 88. и члан 88. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 88. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу с Уставом и правним системом Републике Србије.

Молим министарку проф. др Зорану Михајловић да се изјасни да ли прихвата амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Наравно, прихватам амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Констатујем да амандман постаје саставни део закона.

По амандману, јавио се колега народни посланик Срето Перић.

Изволите.

СРЕТО ПЕРИЋ: Члан 88. и неколико наредних чланова Предлога закона говоре о стамбеној подршци.

Госпођа министар је у образложењу у начелној расправи говорила да је одржано неколико јавних расправа. У образложењу Предлога закона такође стоји да је одржано неколико јавних расправа, и то у Београду, Чачку, Нишу, Ваљеву, Вршцу и другим местима. За нас јавна расправа и јавно слушање није релевантна активност, али дозвољавамо да се и тај вид упознавања са законским предлозима организује. Онда се даље каже да су послушане све сугестије које су биле добре, везано за овај предлог закона. Међутим, постоји једна група лица која су незадовољна начином на који је овај проблем решен, односно начином на који се предлаже решење овог проблема.

Држава Србија одавно, односно од 1878. године има у свом правном систему начин на који се подржавају војна лица, инвалиди, војни ветерани, породице рањених и погинулих лица. Овај пут је то изостало. Они имају нека примања, али то нису лична примања. Примања која имају јесу примања на основу потребе у даљем одржавању њиховог голог живота. Али, та примања третирају се као приход, као зарада, као лични доходак, те стога они губе право на одређена средства која би требало да проистекну као стамбена подршка тој групи лица.

Даље, у овом предлогу закона нигде није објашњено, ни на један начин, а члан ваше странке, народни посланик, више пута је говорио да се у Београду не зна судбина више од седамдесет стамбених јединица, да ли ћете уопште да решавате тај проблем. Ми отприлике можемо да претпоставимо у ком временском периоду је дошло до њиховог нестанка. Они физички нису нестали, али нема документације која говори о томе где се то налази. Посланик је више пута постављао питање, ваљда заборавља да сте ви сад део власти. Хоћете ли решавати те проблеме или нећете?

У образложењу сте рекли да треба јачати инспекцијски надзор над спровођењем овог закона. Ваљда треба довести ову област и ову проблематику у ред, а не само јачати инспекцијски надзор над онима који из објективних разлога не буду могли да испуњавају неке обавезе које ова власт и овај систем постављају пред грађане Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На одељак 2, назив изнад члана 89. и члан 89. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 89. амандман је поднео народни посланик Саша Радуловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 89. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Александар Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 89. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу с Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 89. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу с Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, добро је да је Влада прихватила амандман Посланичке групе Социјалдемократске странке. Он се односи на кориснике стамбене подршке. Није нам било јасно зашто корисници стамбене подршке не могу да буду особе с инвалидитетом. То је сада промењено и, поред других угрожених категорија, они су уврштени међу лица која могу бити корисници стамбене подршке.

Мислим да је важно да водимо рачуна о најугроженијим становницима Републике Србије, исто као што је важно, за шта нажалост нисте имали слуха, да водимо рачуна о оним лицима која немају матични број и последње пребивалиште у Републици Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 89. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов и мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и заједно народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Спорна је тачка 7) става 4, за коју захтевамо да се брише. Заиста ме занима, ви желите да стамбено збринете „лице са занимањем које је недостајуће занимање и од интереса је за јединицу локалне самоуправе, односно орган државне управе“, које је то лице и какво је то лице? На основу ког критеријума се то прописује или процењује? Или је остављено нпр. свакој локалној самоуправи да процењује које им лице у том тренутку недостаје, па можемо, на пример, да ставимо – фали нам пар идиота или фали нам мало ботова, па онда можемо да ангажујемо, да позајмимо из Београда, ако имају вишак идиота у Београду, или ако СНС у Новом Саду има вишак тих ботова, дајте да пребацимо, рецимо, у Краљево? Врло, врло занимљиво законско решење, тако да бих волео да видим образложење.

Свакако, предложили смо да се тако нешто брише зато што отвара простор великој могућности злоупотреба, које сасвим сигурно у

практици имамо до сада. Све што се остави тако недефинисаним и замагљеним, до сада су надлежни државни органи, односно органи јединица локалне самоуправе, без обзира на то ко је био на власти, често тежили да злоупотребе. Имајући у виду праксу и искуство рада СНС, више је него оправдан наш страх да ће сваку могућност искористити за злоупотребу.

Ово дефинитивно треба брисати или ћемо имати... Мало пре смо помињали, нема иселења око избора. Значи, избори су врло важан фактор, па, замислите, локални избори нпр. у Врбасу, који нас чекају на пролеће, па локална самоуправа каже – мајку му, мало нам недостаје неких за лепљење плаката, хајде да ангажујемо, на пример, дефицитарна занимања, да их стамбено збринемо. Ето, то је.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народна посланица Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, потпредседниче. Исти је амандман у питању. Члан говори о лицима која нису у могућности да сама реше стамбено питање и која због тога добијају стамбену подршку. Ни са једном од ових категорија немамо проблем, ради се о бескућницима, социјално угроженим грађанима, жртвама породичног насиља итд., осим са тачком 7) коју сте ставили као последњу, а то је – лице са занимањем које је недостајуће занимање и од интереса је за јединицу локалне самоуправе, односно орган државне управе.

Нас интересује на који начин утврђујете која су занимања недостајућа. Да ли можемо да дођемо у ситуацију да ви, рецимо, за недостајућа занимања прогласите све оне ваше менаџере са дипломама са приватних факултета? Да ли можете за недостајућа занимања да прогласите све оне ваше лажне докторе наука, с обзиром на то да смо данас сазнали да је још једна висока државна функционерка под озбиљном сумњом да је и она плагирала свој докторат? Да ли можемо да очекујемо да за недостајућа занимања прогласите све оне људе који су вам потребни да бисте их на неки начин запослили? Овако, без критеријумима, без објашњења шта су то недостајућа занимања, на основу чега се утврђује која су занимања недостајућа, можемо само да претпоставимо да ћете да дајете стамбену подршку неким људима које из других разлога треба да збринете.

У образложењу зашто се не прихвата амандман кажете да је дефиниција недостајућег занимања дата у члану 3, што је урађено, али не пише на који начин се утврђује која су занимања недостајућа, ко то утврђује, како, на основу чега. Без тога, не верујемо ништа.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 90. и члан 90. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 90. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

Реч има народна посланица Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Члан 90. став 2. Структуре станова који су одређени за пресељење лица потпуно су недефинисане овим чланом. Имамо чак три могућности за пресељење: рецимо, за двочлано домаћинство је могућност једнособан, једноипособан или двособан стан. Питам – по којим критеријумима ће се одређивати који ће стан добити то двочлано домаћинство?

Пре свега, мислим да је цео овај члан о структурама станова урађен недоследно и да би овај део закона апсолутно требало вратити на дораду. Истовремено, он је неусаглашен са чланом 145. Без обзира на то што нисмо дошли до тог члана, морам да кажем да по члану 145. трочлано домаћинство добија стан од 60 метара квадратних, а по члану 90. од 56 квадратних метара. По члану 145, четворочлано домаћинство добија стан од 75 метара квадратних, а по члану 90. једанаест квадратних метара мање, односно 64 квадратна метра.

Када све то уклопимо са нормативима о пројектовању по Закону о планирању и изградњи, чак добијамо треће квадратуре станова, које се не уклапају ни са једном од ових квадратура.

Молим законодавца да ове чланове усагласи и да се овај део закона врати на дораду. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 90. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

На назив изнад члана 91. и члан 91. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 91. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Члан 91. односи се на стамбену подршку и решавање стамбене потребе домаћинстава, и то, да кажемо, по неким непрофитним ценама, односно то је непрофитан закуп. Прописани су услови ко има права.

Ми предлажемо, када је у питању максимална зарада коју неко остварује, да се смањи та максимална зарада за добијање могућности добијања овог непрофитног закупа, и то са 1,2 на 0,5 у односу на просечну плату у тој јединици локалне самоуправе.

Зашто то тражимо? Из простог разлога што би у неким општинама у Београду непрофитан закуп имало права да добије и домаћинство које има примања од 183.000 динара. Сматрамо да је то превише и да то треба смањити на 0,5, да буде коефицијент множења у односу на њихову зараду.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 91. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Реч има народна посланица Бранка Стаменковић.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Овај амандман који сам поднела имао је две врсте интервенција на овом члану: једна је правописне природе, пошто се једна исправка односи на исправку правописне грешке, а другом интервенцијом сам хтела потпуно да укинем могућност непрофитне куповине као вида стамбене подршке.

Што се тиче непрофитне куповине, то је оксиморон. Стамбена подршка треба да се омогући непрофитним закупом, а не куповином. Куповина мора бити тржишна.

Иначе, што се правописне грешке тиче, она је једина која је овде образложена од стране предлагача закона; о непрофитној куповини ни речи у образложењу нема. А образложење гласи да се мој амандман у том смислу одбија зато што је прихваћен амандман, у истоветном тексту, са истом исправком, колеге Зорана Живковића. У том смислу, колега Живковићу, честитам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 91. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Хвала. Остајем убеђен да се овде ради о техничкој грешци, односно грешци у писању, мада то може да се тумачи и на неки други начин, та формулација која је исправљена, али да не улазим у ту тему, добро је да Влада прихвата бар овакве амандмане.

Што се тиче целог члана, он дефинише критеријуме за право на решавање стамбене потребе коју имају домаћинства којима је потребна стамбена подршка, односно закуп стана по повољним условима.

Само да прочитам један став, да видите колико је то компликована материја: „Максималан приход за вишечлана домаћинства, као услов за остваривање права из става 1. овог члана, обрачунава се множењем максималног прихода једночланог домаћинства за одговарајућу врсту стамбене подршке из става 1. овог члана са коефицијентом (К), који се израчунава по формули $K=1+O \times 0,7+D \times 0,5$, где је 1 – лице које остварује право на стамбену подршку, О – број чланова домаћинства старости преко 14 година, а Д – броје деце старости до 14 година (на пример: 1 одрасла особа: $K=1,0$; 1 одрасла и 1 дете: $K= \dots$)“ итд.

Волео бих да било ко понови ово, подносилац овог закона, присутна потпредседница Владе, било ко од колега које свесрдно бране овај закон. Овоме није место у закону, ово је за подзаконски акт, за правилник или тако нешто. И, ово треба да раде центри за социјални рад. Овде се не пише ко спроводи овај закон.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Живковићу.

На члан 91. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Питао министарку проф. др Зорану Михајловић да ли прихвата предложени амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прихватам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Констатујем да амандман постаје саставни део закона.

На одељак 3, назив изнад члана 92. и члан 92. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 92. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Александар Стевановић, са исправком, и одвојено народни посланик Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 93. и члан 93. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 94. и члан 94. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 94. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, већ сам дао пример да нема разлога давати неке ко има примања у домаћинству од 180.000 динара, као вид стамбене подршке, непрофитни закуп. То је могућа ситуација у Београду у градским општинама, јер то је 1,2 коефицијент у односу на плату, односно просечну плату на тим територијама.

Сада ви предлагете да ако се повећа тај приход, нпр. са 180.000 на 190.000, он и даље остварује право на непрофитни закуп, који му се мало увећава. Значи, и даље ће моћи на територији општине Стари град или Врачар да плаћа стан 200 евра, чији закуп вреди 1.000 евра. Који ће то људи бити? То ће бити неки привилеговани људи, а то значи они које одреди СНС.

Предлажемо да уколико се повећа тај приход преко максималног износа, аутоматски губи право на непрофитан стан, а нема потребе да се и даље омогућава овај вид стамбене подршке.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 94. амандман је поднела народни посланик Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Мене секира исто ово што и колегу Константиновића. Значи, имамо непрофитни закуп, каже се да на њега имају право особе чији су месечни приходи нижи од тог и тог износа, а онда се у овом члану 94. сад одједном каже – ако се случајно такав стан изда под тим критеријумима некој породици, али се онда временом та породица снађе, хвала Богу, приходи јој порасту и они више не испуњавају критеријуме за тај непрофитни закуп, они ипак могу да остану у истом стану, с тим што ће им се повећати по неком коефицијенту тај закуп.

Моје питање за министарку гласи – како ће се повећати, која је сада то категорија? То није категорија непрофитног закупа. Да ли је то профитни закуп? Да ли је то по тржишним ценама? Ако није по тржишним ценама, онда је моје питање – а зашто није по тржишним ценама? Ако јесте по тржишним ценама, онда моје питање гласи – зашто се онда не раскине тај уговор о непрофитном закупу, па нека особа тражи на тржишту стан по тржишној цени, а ми да чувамо стамбени фонд јединица локалне самоуправе за оне људе којима је стамбена подршка стварно потребна?

Молим одговор на ово питање. Значи, да ли су те цене тржишне, када се скочи, или нису тржишне цене? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 95. и члан 95. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 95. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, субвенционисање закупнине стана се сада дозвољава, али не закупнине по некој тржишној вредности, него субвенционисање оне непрофитне закупнине за закуп стана. Дакле, ви сте већ дали један вид стамбене подршке – дали сте непрофитну закупнину – и сада то субвенционишете.

Сматрамо да је тај вид подршке, субвенционисање непрофитне закупнине, непотребан. У реду је да се субвенционише онај део који пређе преко непрофитне закупнине. Јер, већ је непрофитна закупнина стамбена подршка. Предлажемо да се то измени, дакле, да то субвенционисање иде до висине непрофитне закупнине.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 95. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ђирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 96. и члан 96. амандмане, у истоветном тексту, поднеле су народни посланик Гордана Чомић и народни посланик Бранка Стаменковић.

Реч има народни посланик Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Члан 96. предвиђа, сад иде корак даље, да стамбена подршка не мора да буде само непрофитни закуп, па онда мени потпуно нелогична непрофитна куповина, него ви сада, у члану 96, можете да доделите породичну кућу или стан некоме. И, ту постоји нешто, ограђује се, каже – то би требало да буде приоритетан вид стамбене подршке у сеоским подручјима, али нигде се не каже да мора искључиво.

Знам да има пуно сеоских кућа које су напуштене, да је то један велики стамбени фонд са којим не знамо шта ћемо, али, молим вас, додељивати то за „ц“ људима, стварно не разумем како је то у интересу било које јединице локалне самоуправе. Имаћете кризе, имамо мигрантску кризу, немамо где људе да сместимо. Биће, далеко било, али дешавало се, природних катастрофа, земљотреса, којечега и требаће нам тај стамбени фонд. Схватам да то треба у међувремену некако одржавати, али хајде да направимо план да се такве куће одржавају неким програмом, а не да се додељују тек тако, за „ц“, и да се осиромашује стамбени фонд јединица локалне самоуправе.

У том смислу, предложила сам потпуно брисање овог члана и потпуно брисање могућности да поклањате људима јавну имовину. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 96. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Александар Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 97. и члан 97. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 97. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Бранка Стаменковић и одвојено народни посланик Александар Стевановић, са исправком.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 97. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 98. и члан 98. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 98. амандман са исправком поднео је народни посланик Александар Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 98. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 99. и члан 99. амандмане, у истоветном тексту, поднеле су народни посланик Гордана Чомић и народни посланик Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 99. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Александар Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 99. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Марија Јањушевић. Изволите.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Само кратко. Ми смо тражили да се речи „републичком нивоу“ замене речима „нивоу јединице локалне самоуправе која додељује стан или породичну кућу“.

Предложеном амандманском изменом успостављамо правичније критеријуме за доделу стана или породичне куће с обзиром на то да циљ института стамбене подршке није богаћење, већ помоћ социјално угроженим лицима, тако да сматрамо да амандман треба прихватити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 100. и члан 100. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 100. амандман са исправком поднео је народни посланик Александар Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 100. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 101. и члан 101. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 101. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Бранка Стаменковић и одвојено народни посланик Александар Стевановић, са исправком.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Реч има народни посланик Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Чланом 101. одређују се критеријуми за стамбену подршку у виду додељивања средстава која би помогла човеку да унапреди услове становања, тј. уколико живи у кући која нема тоалет или грејање, општина може, или јединица локалне самоуправе, да припомогне средствима одређеним да се упристоји тај животни простор, да се побољшају услови становања.

Све је то у реду, али онда у ставу 3. каже – изузетно од става 1. овог члана, корисник овог вида стамбене подршке може бити и власник стана, без обзира на висину прихода, уколико део стамбеног простора изда у закуп лицу које има потребу за стамбеном подршком.

Значи, могу да кренем да зидам кућу, обавим грубе радове, на доњем спрату урадим и унутрашње радове, издам један део некеме у виду стамбене подршке као непрофитни закуп, а онда се квалификујем да наредна три спрата практично одрадим тако што ће јединица локалне самоуправе да субвенционише да то урадим.

У образложењу зашто је мој амандман одбијен речено је да се на овај начин желе мотивисати људи да људима који имају потребу за стамбеном подршком издају своје личне станове по непрофитном закупу. То нема да се деси, то ниједан приватник неће да уради ако не види неки свој интерес у томе. Мислим да ово што сам малопре описала јесте реалан интерес који ће људи да виде и да овде постоји много могућности за злоупотребу.

Зато предлажем брисање овог става и веома сам незадовољна што то није прихваћено.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 102. и члан 102. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 102. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народна посланица Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Тражили смо да се у ставу 1. брише овај део: „на земљишту у његовој својини“, као и у ставу 3: „уколико претходно са власником земљишта на одговарајући начин регулише статус на земљишту неопходан за озакоњење његове породичне куће“.

И у неколико наредних амандмана тражили смо одговарајуће промене, јер предлагач овог амандмана полази са становишта Закона о основама својинскоправних односа, члан 24, о правилима грађења на туђем земљишту. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 102. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Александар Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 102. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 103. и члан 103. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На одељак 4, назив изнад члана 104. и члан 104. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 105. и члан 105. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 105. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 106. и члан 106. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 106. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Горан Ћирић. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Члан 106. дефинише критеријуме за утврђивање реда првенства за доделу стамбене подршке. Наш амандман је врло једноставан. Наш је предлог да се у члану 106. ставу 1. у уводној реченици после речи „(лице без одговарајућег стана)“ додају речи „односно да ли су млади брачни парови“.

Дакле, хтели смо да уведемо још један, додатни критеријум о првенству и потреби додељивања станова. Мишљења смо да је неопходно да се приликом утврђивања реда првенства за доделу стамбене подршке, поред првенства према стамбеном статусу (лице без стана), условима становања (лице без одговарајућег стана), додају и млади брачни парови, како би се помогло младим људима приликом заснивања породице и подизања наталитета у Републици Србији.

Немамо пуно системских решења која ће помоћи младим људима, који масовно напуштају, нажалост, нашу земљу. Процене су да је то у овом тренутку неких 36.000–50.000 људи, што је изузетно велики проблем, највећи проблем за Србију у овом тренутку. Мислим да је потребно наћи свуда простора да се помогне у том смислу и не видим разлога да се не прихвати један овакав додатни критеријум који би дао простор и предност управо овим младим људима, који треба да заснивају породице и своју будућност у Србији, а не тако што ће свој таленат и оно

што се улагало у њих пласирати негде на страни и тражити живот негде другде. Живот постоји и у Србији, а на нама је да пробамо да им помогнемо у томе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 106. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, мр Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 106. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 107. и члан 107. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 108. и члан 108. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На одељак 5, назив изнад члана 109. и члан 109. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 109. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 109. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, мислим да је ово један важан амандман. Он мења Предлог закона који гласи: „Прибављање, управљање и давање у закуп станова намењених за стамбену подршку, управљање и организовање изградње станова са могућношћу стицања својине путем куповине по непрофитним условима, као и спровођење програма стамбене подршке, могу обављати непрофитне стамбене организације.“

Не знам које су то непрофитне стамбене организације. Не знам да постоје те непрофитне стамбене организације и не знам када ће се оне и

на којој територији основати, али оно што је сигурно и што ми предлажемо амандманом, то је да се тиме бави надлежна градска, односно општинска управа. Овим амандманом дајемо могућност да јединица локалне самоуправе може да региструје такву непрофитну организацију, односно да склопи уговор с њом и да онда одреди да ли ће поверити део посла њима или неће. Оно што је суштина, то је да се прибављањем, управљањем и давањем у закуп станова може бавити јединица локалне самоуправе, а кога ће она даље да овласти за неки део, то они сами треба да одлуче.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 109. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народни посланик Горан Ћирић. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Чули смо о чему говори члан 109 – Непрофитна стамбена организација. Ево, ја ћу на једном примеру, и волео бих да чујем одговор госпође министарке... Трећи став каже: „Вишак прихода над расходима који стамбена агенција оствари у току пословне године мора се у целини усмерити за даље прибављање, градњу, обнову, реконструкцију и одржавање станова у својини локалне самоуправе који се дају у непрофитни закуп.“

Ми смо пробали да интервенишемо нашим амандманом, где смо рекли да се ст. 7. и 8. мењају и гласе: „Уколико Влада није основала стамбену агенцију у јединици локалне самоуправе, послове из става 5. овог члана обавља надлежна општинска, односно градска управа. У случају да Влада није основала стамбену агенцију у јединици локалне самоуправе, нити на територији своје месне надлежности има регистровану непрофитну стамбену организацију...“.

Имамо неке конкретне примере. Многе локалне самоуправе имале су своје агенције; агенције су имале озбиљну финансијску подршку институција и добро су радиле свој посао. Ево, имамо пример нишке стамбене агенције, где је вишак средстава који је био намењен изградњи за обезбеђење социјалног становања пребачен у буџет. Молио бих вас да проверите на који начин су та средства пребачена у буџет, да ли је то урађено на прописани законски начин. И, шта то значи уопште за, у овом примеру, грађане Ниша који су остали без сопственог решења, а то је било могуће решити јер се ради о заиста високим средствима, довољним да се направи педесетак стамбених јединица?

То је можда најдиректније питање у вези с овим решењем, јер дајемо нове предлоге, а да се није примењивала нити користила могућност да постојеће стамбене агенције у протеклих...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 110. и члан 110. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 110. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 111. и члан 111. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 111. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На главу VII, одељак 1, назив изнад члана 112. и члан 112. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 112. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 112. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 113. и члан 113. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 113. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 113. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 114. и члан 114. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 114. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 115. и члан 115. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 115. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за

уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Свечани тренутак, па сам решила да устанем, ако ме глас не изда због глади.

Од 33 амандмана која сам поднела на овај предлог закона, четири је предлагач усвојио. Од та четири, три су, што би се у скупштинском жаргону рекло, амандмани „хигијенске природе“, тј. исправљање техничких, правописних и сличних грешака, с обзиром на то да очигледно немамо довољно новца да у министарству и Влади запослимо лекторе. Мени није проблем да радим посао лектора уз посао народног посланика, јер сам у законима проналазила конструкције типа „центар за контролу тровања Републике“. То није у реду. Међутим, овај четврти прихваћени амандман, на члан 115, јесте предлог да се уведе транспарентност, да се јединице локалне самоуправе обавезу да након што донесу стратегију и акционе планове о стамбеној политици то морају одмах по доношењу да објаве на својим интернет презентацијама.

Претпостављам да је предлагач, тј. да су министарство и Влада схватили да ће им овим бити олакшан посао да контролишу начин на који јединице локалне самоуправе спроводе стамбене стратегије и да ли их доносе. Још кад бисмо отишли корак даље, па све оно што они раде објављивали на интернет презентацијама, да грађани исто тако лако могу њих да проверавају и прате, где би нам крај био. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На одељак 2, назив изнад члана 116. и члан 116. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 117. и члан 117. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 118. и члан 118. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 118. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 118. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На одељак 3, назив изнад члана 119. и члан 119. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 119. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 119. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Тирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, потпредседниче. Госпођо министарка, нема на чему што смо поднели амандман и помогли вам да побољшате закон. Овај амандман је имао за циљ да вама олакша избор чланова стамбеног савета, с обзиром на то да сте ви прво предлагали да то буду представници цивилног друштва и стручњаци из области становања, без образложења и даљег појашњења на чији предлог они ту долазе.

У изборима свих колективних тела, и тела генерално, где постоје овакве одредбе имали смо проблема да видимо ко су те невладине организације, ко су ти представници цивилног друштва, стручњаци. Због тога смо предложили да обе те категорије чланова стамбеног савета буду на предлог надлежног министарства, односно вашег министарства.

Тиме што сте прихватили овај амандман, што сте прихватили амандман који је козметичке природе, да се уз сазив за скупштину станара доставља и дневни ред те скупштине, нисте исправили фаталне недостатке овог закона, који се састоје у томе да омогућавате управницима, професионалним управницима и принудним управницима да доносе одлуке које обавезују све станаре, без сагласности тих станара.

Они не мењају чињеницу да чините неправду према заштићеним станарима, што је следећи део закона до ког долазимо; не мењају чињеницу да намећете нове намете станарима, да их терате на трошкове које не могу да финансирају; не мењају чињеницу да сте дали један лош предлог закона, а да прихватате само оне амандмане који су козметичке природе, усмерени на то да вама олакшају посао, а ништа од онога што штити грађане нисте прихватили. Због тога, не мењају чињеницу да закон нећемо подржати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Јерков.

На назив изнад члана 120. и члан 120. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 121. и члан 121. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 121. има рубрум „Надлежности јединице локалне самоуправе“ и у девет тачака у првом ставу прича о томе шта све јединице локалне самоуправе раде, од доношења локалне стамбене стратегије, преко планирања буџетских средстава за њено спровођење до две тачке које су крајње спорне.

Тачка 7) каже: „оснива непрофитну стамбену организацију ради спровођење локалне стамбене стратегије“. Локална самоуправа оснива непрофитну стамбену организацију. То ће бити дани, када ми будемо видели то у примени у Србији. Ја сам разумела отприлике шта је ваша намера, али ово је просто неприменљиво.

Посебно је спорна тачка 9): „помаже реализацију енергетских услуга у стамбеном сектору“. И ту разумем шта се хтело – дакле, не ради се о комуналном снабдевању енергијом, него, вероватно, о енергетској ефикасности, и никад није довољно новца да се то уради; или се ради о нечему трећем. Пошто реализацију енергетских услуга у стамбеном сектору јединица локалне самоуправе може да ради само снабдевањем енергијом или може да ради када и ако дођемо до програма којима ће се грађанима понудити средства за изолацију, промену прозора, врата, за све оно што подразумева да будемо ближи, по нашим сопственим преузетим обавезама, енергетски ефикасном становању, овај члан најмање из та два разлога неће бити могуће применити и зато га треба брисати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 121. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На главу VIII, назив изнад члана 122. и члан 122. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рубрум „Инспекцијски надзор“ говори о томе ко врши надзор над спровођењем овог закона и прописа на основу њега донетих. Каже се да инспекцијски надзор врши надлежно министарство преко инспектора у оквиру делокруга утврђеног законом, аутономна покрајина преко грађевинске инспекције, јединица локалне самоуправе преко комуналне и грађевинске инспекције. И, говори се о надлежностима инспектора. Оно што је разлог зашто тражим брисање овог члана, као и других, јесте то што се само у једном случају спомиње инспектор као лице по службеној дужности, у члановима који су остали без одговора, да пријаву за регистрацију скупштине станара подноси управник или законом овлашћено лице или по службеној дужности. Дакле, овде се више нигде не спомиње да инспектор има и ту врсту службене дужности.

Споран претпоследњи став каже: „На поступање, права и обавезе републичког инспектора за комуналне делатности и грађевинског инспектора које нису уређене овим законом, примењује се закон којим се уређује инспекцијски надзор.“ То је тај нормативни оптимизам. А који би се други применио? Не може да се примени Закон о саобраћају или Закон о заштити животне средине. Може само да се примени закон који иначе дефинише надлежности инспектора.

Тај нормативни оптимизам ће произвести огромне проблеме инспекторима у примени, односно у надзору, и самом Министарству када буде требало за годину дана или периодично, за три или шест месеци, да нам достави извештаје на наша питања о томе како иде примена ових закона, фазно по члановима, које треба да видимо примењене у месецима који су пред нама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 123. и члан 123. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 124. и члан 124. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 124. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народна посланица Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем. Овај члан бави се пословима инспекцијског надзора, тачније, шта су све права и обавезе комуналног инспектора.

Ми смо тражили да се бришу ставови: „Комунални инспектор проверава да ли се стамбена заједница регистровала, односно изабрала и

регистравала управника у складу с овим законом“, и: „проверава да ли је закључен уговор о поверавању послова професионалног управљања између стамбене заједнице и организатора професионалног управљања у складу с чланом 56. овог закона“.

Ви кажете да се амандман не прихвата с обзиром на то да су права и обавезе комуналних инспектора усклађене с одредбама других посебних закона којима се уређује инспекцијски надзор, као и другим одредбама овог предлога закона.

Имамо законодавца, имамо управника (принудног или добровољног, свеједно), имамо комуналног инспектора, а иза угла вребају и комунални полицајци, судски извршитељи... И кога још товаримо на леђа грађана?

Само могу да предложим, кад већ овај амандман није прихваћен, да се дода још један став – да комунални инспектор проверава и да ли су станари чланови СНС-а. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 124. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Предлажемо опет да се надлежности комуналног инспектора сузе, односно да се избрише део у коме се каже да он „предузима друге радње везане за инспекцијски надзор у циљу утврђивања чињеничног стања“.

Нас интересује на који начин он може утврдити чињенично стање, рецимо, у нечијем стану уколико нема дозволу да уђе у тај стан. Он у тај стан може ући, на основу нашег Устава, искључиво са судским налогом и никако другачије. Плашимо се да сте ви, намерно или случајно, превидели то. Нама није јасно на који начин комунални инспектор или било ко други може утврдити чињенично стање у нечијем приватном стану. С обзиром на то да и станари, и управници, и професионални управници и принудни управници имају много обавеза наметнутих овим законом, а он треба да проверава да ли они све те обавезе испуњавају (међу њима и то чувено пријављивање подстанара управнику, који је члан Српске напредне странке итд.), нас интересује да ли, рецимо, комунални инспектор може да утврђује да ли неко има подстанара и на тај начин утврђује чињенично стање. Јер, потпуно је нејасно какве би то друге радње могле бити, шта тај човек може да ради да би утврдио чињенично стање у вези с нечијим приватним станом.

Ово је само још једна од ствари у овом закону које нас брину и због којих смо уверени да дубоко задире у приватност грађана, у приватност њихове својине. Сматрам да овај амандман треба прихватити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 125. и члан 125. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 125. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: И овај амандман је у складу с нашим целокупним мишљењем о овом закону, односно са свим интервенцијама које смо желели да постигнемо пишући амандмане на овај закон.

Понављам, ми се противимо организацији професионалног управљања и принудним управама у нашим зградама. Организација професионалног управљања је један додатни непотребни трошак на терет грађана Србије. Не треба нам никакав посредник између стамбене заједнице и професионалног управника; јефтиније је за грађане, спречавамо партијски монопол и злоупотребе на тај начин. Постоје бројне професије које су организоване на такав начин и не видим разлог зашто не бисмо и ову материју, где је намера законодавца била добра, уредили на исти начин.

Такође, принудне управе су нешто што је недопустиво. Значи, ја први не бих волео и не бих дозволио никоме да у мојој приватној својини, у мом приватном поседу угрожава моју приватност и моје право на становање наметањем некаквих принудних управника које одређује јединица локалне самоуправе, која истовремено прописује висину накнаде за једно такво лице. Мислим да је то недопустиво и да је то један велики скандал.

Понављам, неуређеност ове материје није у томе што ми не желимо да уредимо наше зграде, не желимо да уредимо објекте у којима живимо, већ је искључиво разлог што немамо средстава. Не постоје новчана средства код грађана Републике Србије за спровођење оваквих налога и оваквих замисли законодавца и ми то не можемо да приуштимо.

Молим вас, немојте да кажњавате грађане Србије због тога што су имали 26 веома тешких година, што немамо послове, што и ако имамо послове нисмо адекватно плаћени за те послове и што нисмо у стању да све намете и обавезе које ви прописујете урадим, тако да позивам да се избаци принудна управа и организатор професионалног управљања. Овај амандман је у складу са тим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 126. и члан 126. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 127. и члан 127. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 128. и члан 128. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 128. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, мр Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 129. и члан 129. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 129. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 130. и члан 130. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 131. и члан 131. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На главу IX, назив изнад члана 132. и члан 132. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 132. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 132. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Поред нових финансијских обавеза и потешкоћа које задајете животима грађана Србије, ви у члану 132. уводите и одређене казне. Погледајте висину тих казни – казном од 5.000 до 150.000 динара казниће се власник посебног дела. То је изузетно висока новчана казна и не видим оправдање за једну такву намеру законодавца, тако да сматрамо да то треба заменити знатно блажим казнама.

Ако желите толико да кажњавате људе, да ли се иза тога крије намера да ви њима одузмете њихове станове? Пазите, ако имате већ разне обавезе које сте им ставили, па сте их кредитно задужили, па још сте их на крају и казнили, ко ће то да плати, господо? Ко ће да вам плати казну од 5.000 до 150.000 динара? То је заиста изузетно висока казна. Мислим да би било реалније и уважавало би и финансијске могућности грађана Србије да

те казне буду мање. Такође, да се казне које су прописане, 500.000–2.000.000 динара, замене са 50.000–1.000.000 динара, за стамбене заједнице.

Искрено се надам да циљ ових казни није да се неко остави без имовине, јер шта ћемо онда са људима којима смо све одузели, немају средстава за егзистенцију, на крају су изгубили место становања, куд ћемо с њима? То је онда додатни терет и трошак за државу. Просто, надам се да намера законодавца није била да нас потпуно опљачка и осиромаше, јер како другачије да тумачите толике казне у једном оваквом закону?

Понављам, све би било сређено у нашим зградама, људи би улагали и издвајали новчана средства, имали бисмо енергетски ефикасне зграде и сви би имали користи од тога, да људи то себи могу да приуште. Пошто то не могу да приуште, хајде да их кажњавамо. Хајде да их казнимо зато што су сиромашни. Да ли је то ваша намера? Значи, немате средстава, немате посао, фино, сад ће још и држава да вас казни због тога.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 132. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 132. амандман је поднела народна посланица Александра Чабраја.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Александра Чабраја. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Захваљујем. Само да искористим прилику да кажем, пошто је јуче било неких примедба на наше амандмане, па сам ја рекла колико их пишемо, чак и излажемо, рекла бих, у отежаним условима, све иде некако наврат-нанос и на брзу руку, све се ово усвоји и прође и после народ кука јер није ни знао шта му се ради, имала сам веома тежак избор тренутно – да ли да присуствујем Одбору за културу, који је управо почео у 15.00 часова, а сазван је данас пре подне у 11.00 (иначе, по правилима би требало најмање три дана да се сазове и да се материјали доставе) или да дођем овде да образлажем овај амандман којим сам захтевала брисање ове тачке, јер, како је рекао колега Ного, ви овде уводите драконске казне за људе који су ионако осиромашени.

Наиме, то су две стране медаље овог закона, а обе су лоше. Једна је што ће бити, очигледно, партијског запошљавања које се припрема кроз овај закон и наметања тих управника који ће бити неопходни, а друга страна је ово ударање по џепу, овај харач и осиромашивање ионако сиромашних људи, који једноставно не могу да издрже овакве намете.

Због чега су нам потребне овакве драконске казне у овим случајевима? Предложила сам брисање тачке 7) јер нису добро образложени (то сам, образлажући један од ранијих амандмана, рекла), нису довољно прецизно изречени услови под којима власник посебног дела зграде или стана мора да омогући коришћење или пролаз кроз свој стан.

Када у тим недовољно јасним условима он то одбије, онда му се, рецимо, разреже казна од 150.000 динара. Молим вас, на шта то личи? Мислим да је једна од сврха овог закона једноставно ударање по цепу ионако осиромашених грађана. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 133. и члан 133. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. „Прекршај стамбене заједнице“ – овај члан у свом првом ставу, који има пет тачака, дефинише којом ће се новчаном казном, у износима од педесет хиљада до два милиона, казнити за прекршај стамбена заједница.

Страшно бих волела да овде има неког ко ради у суду за прекршаје који ће да ми објасни како ће се казнити стамбена заједница. Шта је поступак за кажњавање стамбене заједнице?

Тачка 1), када ће се казнити стамбена заједница – ако се након истека рока прописаног решењем инспектора не изврши упис у регистар стамбених заједница, односно не региструје управника стамбене заједнице у складу са чланом 40. Како је инспектор дошао до сазнања да постоји стамбена заједница која није уписана у регистар и како ће он стамбеној заједници да изрекне решење о казни? Ко плаћа ту казну? Стамбена заједница, сви станари? Како изрекнете казну и прикупите новац од казне од стамбене заједнице?

Када погледате све тачке, видите да се као последњи став додаје да се за прекршај из става 1. овог члана кажњава и одговорно лице у правном лицу новчаном казном од 5.000 до 150.000, при чему је прва тачка да нема одговорног лица. Нема га, зато што је решење да си добио казну јер нема одговорног лица, нисте изабрали управника и немате регистровану стамбену заједницу.

То су илустрације зашто тражим да се овакви чланови бришу; неприменљиви су, неприменљиви потпуно. Неће моћи бити изречена, по овом члану 133, ниједна наплата прекршајна казна. Нити ће имати ко да је изврши, нити ће постојати основ да прикупите новац који је по решењу казном изречен. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Чомић.

На члан 133. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 133. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Драги грађани Србије, Влада Републике Србије има намеру да овим законом ваше зграде, које су сада основане и регистроване као стамбене заједнице, казни новчаним казнама до два милиона динара. Ко ће да плати те новчане казне? Па, платићете сви ви који живите у тим стамбеним заједницама, пропорционално према вашем уделу у тој стамбеној заједници. Ако још имамо и ситуацију да ће вас кажњавати као власнике посебног дела зграде, можете да накупите једну лепу новчану казну. На пример, моја зграда има дванаест станова, па када би се то све сразмерно поделило, оде у неком случају и преко 300.000 динара, казна по стамбеној јединици, може се изрећи, у максимуму ако је запрећена.

Ко ће то да финансира? Ко ће то да финансира? Опет понављам, свака част, лепо је то да ми треба да живимо у срећеним условима, али замислите, рецимо, хипотетичку ситуацију: нека старија лица која имају стан на Врачару или Старом граду, живе од пензије која апсолутно не задовољава егзистенцијални минимум, једва састављају крај с крајем и морају да среде своју фасаду, која је лепа зграда, лепа фасада, само је скроз оронула, пропала, јер деценијама није улагано у то. Они су једни од оних – сиромашни власници, како у образложењу закона каже Министарство, Влада Републике Србије, која сада жели да те сиромашне власнике казни због њихове немаштине. Па нису ти људи криви за то што су имали врло тешких 26 година. Нису они криви за то што су пензије, ионако недовољне, смањене уредбом ове владе. Ви сте њима узели двадесет милијарди динара и сада од њих очекујете да финансирају и да среде. Па, то су десетине хиљада евра по неком улазу, да би довели све у ред, да би средили улаз, да би се средила фасада, да би увели изолацију. Како то финансирати? Шта треба, да се кредитно задуже? Ако не желе да се кредитно задуже, онда фино, хајде да их казнимо.

У сваком случају, натераћемо ми њих да се иселе из центра града и да оду негде на периферију, јер је то заиста намера једног оваквог закона.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 133. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 134. и члан 134. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 134. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Ако желимо да радимо у корист грађана Србије и ако нам није циљ да овим законом обезбедимо партијско запошљавање, махинације и манипулације које би евентуално Српска напредна странка могла да учини кроз ове институте, онда ћемо избацити организатора професионалног управљања. Самим тим, и овај члан мора да се редукује и мења.

Организатор професионалног управљања, још једанпут понављам, апсолутно нам је непотребан у овом закону. Постоје бројне професије које су организоване искључиво као индивидуална лица, зашто то не би били и професионални управници? Нема потребе да СНС има монопол над једном оваквом институцијом. Такође, нема никаквог економског оправдања да додатно оптерећујемо грађане Србије. Самим тим, један овакав члан у закону не може да остане.

Позивам законодавца, ако му је циљ да уреди односе становања и, пре свега, да поштује права сопствених грађана, који су у крајњој линији у великом броју гласали за њих, да измени један овакав закон. Такође, још једном потцртавам, када већ уводите толике намете, када већ толико оптерећујете буџете осиромашених грађана, који не могу више све да финансирају (од силних пореза, акциза до ненормалних намета који постоје само у Србији), нема потребе да им уводите обавезе и овим законом. С друге стране, претите им озбиљним прописаним казнама: за физичка лица власнике станова од 5.000 до 150.000 динара, за стамбене заједнице од 50.000 до 2.000.000 динара. А шта су стамбене заједнице? Па, то је опет збир тих физичких лица, власника појединих делова зграде.

Не видим шта је сврха једног оваквог закона. Сигурно сврха закона није извући новац кога нема. Они немају новац. Људи, да имају тај новац, они би већ уложили у сопствене зграде. И мени је у интересу да ми зграда буде енергетски ефикаснија, да мање новца трошим на грејање и хлађење, да буде боља изолација. Да то могу да приуштим, ја бих то урадио у својој згради. Али одакле, господо напредњаци? Па ово није Швајцарска. Ми имамо српске плате, немамо немачке плате. Али, очигледно, Ангела Меркел некемо много удара у главу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 134. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 134. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу с Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Добро је да је прихваћен овај амандман. Ми смо проширили ту прекршајну одговорност организација или организатора професионалног управљања и предвидели прекршај уколико се ангажује лице које не испуњава услове из члана 52. закона, којим се регулише стицање лиценце професионалног управника.

Дакле, не сме да се догоди да се за тзв. професионалног управника случајно ангажује неко ко нема лиценцу као професионални управник и то мора да буде санкционисано. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 135. и члан 135. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рубрум: „Прекршај одговорног лица у јединици локалне самоуправе“. Зашто га треба брисати? Члан 135. у свом једином ставу каже: „Новчаном казном од 5.000 до 150.000 динара казниће се за прекршај одговорно лице у јединици локалне самоуправе уколико не достави извештај са подацима и обавештењима министарству надлежном за послове становања у складу са чланом 115. став 3. и чланом 121. ст. 2. и 3. овог закона.“

Зашто га треба брисати? Зато што ће то да буде плаћено из буџета локалне самоуправе. Као што министарство, када се прекршајно кажњава министар, рецимо, због недостављања одговора на захтев Повереника за информације од јавног значаја, казне плаћа из буџета Републике Србије. Како ћете тиме подићи ефикасност и заиста направити да регистратори, пошто се о њима ради, дакле, одговорно лице у јединици локалне самоуправе, или о ономе ко је регистратору надлежан, а који је дужан да доставља извештаје са подацима и обавештењима министарству... Како ћете тиме поспешити?

Ми смо неколико пута имали расправе о томе на шта се своди прекршајно кажњавање лица на јавним пословима ако ће све прекршајне казне бити исплаћиване из буџета. То значи да се опет плаћа од пара свих грађана. Не плаћа нико из свог џепа, осим кад је у питању прекршајна казна изречена у саобраћају. Тада, ако је плаћа на лицу места или ако је плаћа у пошти или банци, плаћа је из свог џепа.

Овако ћете имати исте случајеве о каквима смо сви имали критичке опаске до сада у законима где се за одговорно лице прописује прекршајна казна. Врло често одговорна лица различитих нивоа власти имају јасан интерес да плаћају казне, 100.000, 50.000. Имамо неколико

илустрација о томе с којом лакоћом се оглушује о захтев и плаћају прекршајне казне.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 135. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић заједно су поднели амандман којим предлажу да се после члана 135. додају нови чланови 135а и 135б.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, представници Министарства, предлажемо да се иза члана 135, где говорите о прекршају одговорног лица у јединици локалне самоуправе, унесу још два члана, а то су – прекршај управника зграде и прекршај професионалног управника зграде.

Ставили смо велике обавезе и с правом се очекује од професионалног управника, који је плаћен, да своје обавезе одговорно извршава. Уколико не врши своје обавезе у складу с овим законом, мора бити прекршајно кажњен.

Ви сте нама у одговору на овај амандман, зашто га одбијате, навели да се „амандман не прихвата јер предлагач закона сматра да су предвиђеним новчаним казнама обухваћени управник и професионални управник зграде“. То просто није тачно. После овог вашег одговора анализирали смо све чланове, и 132, 133, 134. и 135 – нигде се не помиње прекршајна одговорност управника или професионалног управника, а ми сматрамо да треба. Зато предлажемо да новчаном казном од 10.000 до 500.000 динара буде кажњен за прекршај професионални управник.

Да ли ово значи да се унапред зна да ће ти професионални управници бити из појединих политичких странака и да они не морају да раде одговорно свој посао, јер нема запрећене казне уколико не раде одговорно свој посао?

Не видим ниједан разлог зашто овај амандман не би био усвојен и зашто не бисмо додали прекршајну одговорност за професионалног управника. Дајемо му паре, плаћамо га, јасно је шта треба да ради, па дајте да то ради у складу са законом. Ако не ради, мора бити кажњен.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На главу X, назив изнад члана 136. и члан 136. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Реч је о року за доношење подзаконских аката. Члан 136. у своја два става обавезује министарство, прво, да ће надлежни органи донети подзаконске акте прописане овим законом у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона, и други став: „Национална стамбена стратегија биће донета у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона“. То значи да 30. јуна 2017. године треба да имамо на увид све подзаконске акте, а 31. децембра 2017. године и националну стамбену стратегију.

Мој предлог, и пре 2013. године када смо доносили Резолуцију о законодавству Републике Србије и сваки пут када сам имала контакт са предлогом закона, био је да се сви предлози подзаконских аката доносе заједно са предлогом закона. То није каприц некога ко се чврсто држи владавине права, то није став, ни када сам била власт или опозиција, који се мењао, то је добро за извршну власт. То је добро за све нас. Да смо то сада имали, онда бисте ви, како сте с правом прихватили један број амандмана, ако се нешто од тога односи и на предложени подзаконски акт, мењали, и имали бисмо подзаконски акт даном ступања на снагу овог закона.

Зашто имамо ту склоност одлагања рокова за доношење подзаконских аката? Зато што нећемо примену закона. То је тзв. антиреформ парадигма. То је средство, механизам. Немате ви никакве кривице ту, министарка, немају кривице ни сарадници; то је просто наратив друштва које се опире променама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 137. и члан 137. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Овај члан са насловом „Прелазак стамбене зграде у стамбену заједницу“ треба да реши најмање два проблема. Први је већ помињан овде у расправи, чувени члан 4. Закона о рачуноводству, а други је да се дефинише шта је стамбена заједница пре него што се уђе у процес покушаја примене овог закона, пошто нажалост, по свим параметрима, примењен бити неће.

У првом ставу се каже: „Даном ступања на снагу овог закона стамбена зграда у којој најмање два лица имају право својине на два посебна дела у тој стамбеној згради постаје стамбена заједница и стиче својство правног лица у складу са овим законом.“ Ово би морало бити брисано. Као да пише неко ко не зна шта је породично становање у Србији. Немојте људе, два брата, оца ... немојте ... Тако ће се тумачити.

Објашњавам вам да знам ваше намере, али то овде не пише. А знам и ситуацију у локалној самоуправи, знам инспектора, знам ниво знања. Нећу ја бити крива, нити ја од своје кривице и одговорности бежим. Ви ћете бити разапети. Док се ми не будемо разумели да ја овде желим да смањим проблеме који ће настати непримењивањем закона, протећи ће и

Дрина, и Дунав, и Морава и Сава. Дакле, немојте стављати – на два посебна дела.

У другом ставу кажете: „Стамбена заједница образована у складу са ставом 1. овог члана је правни следбеник стамбене зграде у пословима насталим према прописима о одржавању стамбене зграде који су важили до дана ступања на снагу овог закона.“ То подразумева да ви подразумевате да су два посебна дела стамбена зграда. Ко ће то да вам оспори? Ко ће да вам оспори да ако два брата имају један кров, четвороводни, и два посебна улаза, да то није стамбена зграда сада?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 138. и члан 138. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: „Регистри и евиденције“. С обзиром на то да смо у претходним члановима закона установили обавезу вођења регистра, овим прелазним и завршним одредбама, наравно, установљавамо обавезу рокова, па каже у првом ставу члана 138: „Регистри и јединствена евиденција прописана овим законом успоставиће се у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона.“

У једном од обраћања покушала сам да свима нама приближим да се ствари мењају тако што их прво измерите. Ако хоћете нешто да измерите, морате да имате први ресурс за мерење, а то је време које вам је потребно да неки посао буде обављен. Ко то уме да израчуна, тај ради успешно послове.

Имате на располагању месечно радних 10.000 минута. У идеалном случају, хипотетичком (геданкен експеримент, тако се то ради када хоћете да израчунате), ако трошите 15 минута у локалној самоуправи човека који има на располагању 10.000 минута, то је одређени број решења која може да изда, то је одређени посао који се успоставља при регистрацији. Одатле проистиче питање – колико стамбених заједница очекујете? Колико? Да ли можете да кажете 12 месеци ако очекујете 1.200 или ако очекујете 120.000? Ако очекујете 120.000, колико ће вам људи, нама, не вама, времена, ресурса, требати да се успоставе регистар и евиденција?

У другом ставу се каже: „Скупштина или савет зграде формиран у складу са прописима који су важили до ступања на снагу овог закона, односно власници посебних делова зграде у којој није формирана скупштина или савет зграде, дужни су да у року од шест месеци од дана почетка рада регистра изврше регистрацију стамбене заједнице у складу са одредбама овог закона.“ Значи, имате шест месеци за подзаконске акте, годину дана за примену и још шест месеци – две године.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 139. и члан 139. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Прелазне и завршне одредбе које се тичу закупа стана у јавној својини на неодређено време. С обзиром на то да је то стечено право, онда смо у четири става овог члана казали шта ће да буде са закупом стана у јавној својини који је до доношења овог закона у закупу на неодређено време.

У последњем ставу стоји – лица која су стекла право закупа на неодређено време стана у јавној својини, на основу Закона о становању из 1992–2005. и 2011. године, настављају да плаћају закупнину под условима из закључених уговора о закупу до истека рока од две године од дана ступања на снагу овог закона.

Значи, ви овим прелазним и завршним одредбама кажете – не важи уговор на неодређено време. Без тога да је предлагач или било ко од нас био страна у закључењу уговора.

Знам да то може да се уради законом. Као што законом може да се успостави неко право, тако законом можете и да укинете право. Питање је шта радите добро када законом право успостављате или шта радите добро када неко право законом укидате, односно у овом случају временски га скраћујете од закупа на неодређено време на најдуже две године од ступања на снагу овог закона.

Додатно, ово је одредба која подразумева потпуну одвојеност од подзаконских аката, од сваког другог члана који захтева одређено време у месецима пред нама. Дакле, кад закон ступи на снагу, осмог дана (ако то не променимо гласањем) од дана објављивања у „Службеном гласнику“, онда закупци, односно људи који имају закуп стана у јавној својини на неодређено време имају две године на располагању. Важно је да о томе људе обавестимо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 139. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ђирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Након што сте у почетним и средишњим одредбама закона обавезали грађане да плаћају и професионалне управнике и принудне управнике, активисте СНС-а, након што сте смањили кворум, толико да најважније одлуке у згради могу да се донесу гласовима само два или три стана, и да само двоје или троје станара учествује у доношењу одлука које ће обавезати све људе који живе у тој згради, након што сте чак и надградњу, кредитно задуживање и друге

ствари омогућили, проналазећи разне начине да се људи који би се томе противили изузму из гласања, након што се овластили принудне управнике и професионалне управнике да сакупљају податке о станарима које ти људи не би смели имати, сада сте у прелазним и завршним одредбама покушали да урадите две, можда најкритичније ствари у овом закону.

Прво је то што сте други пут покушали да нам потурите то да омогућите функционерима, именованим, постављеним лицима итд. да купе станове које су добили на коришћење, под условима који су грађанима Србије незамисливи. Мислим и даље да је неукусно што то радите тако што покушавате то да оправдате тиме што нас убеђујете да је то за полицајце, страдале, погинуле, рањене итд., њихове породице. Друго, истовремено док покушавате да стамбено обезбедите своје функционере, у наредним члановима, о којима ћемо тек разговарати, оставићете хиљаде људи на улици, без крова над главом. Ради се о заштићеним станарима, које други пут дискриминишете у овим прелазним и завршним одредбама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Јерков.

На члан 139. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 140. и члан 140. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Овим чланом закона покушава се решити закуп на неодређено време стана у својини грађана, задужбина и фондација. И, у три, четири, пет, шест, седам, осам, девет, десет...

(Немања Шаровић: Да ли „брише се“ решава све проблеме?)

Народни посланици додају: „Да ли 'брише се' решава све проблеме“. Не све, али понеки врло успешно.

Рецимо, избрисано је тренутно у Пословнику да вам је забрањено добацавање, али ми разумемо то; бити опозиција сарадник, није то мала ствар.

(Немања Шаровић: Реплика, рекла је да сам сарадник опозиције.)

Не бих знала, господине Шаровићу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Чомић, молим вас да се вратите на амандман.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Ја да се вратим на амандман?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Ево, народни посланик Шаровић жели реплику зато што ви не обављате свој посао.

(Немања Шаровић: Рекла је да сам сарадник опозиције.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Чомић, желите да говорите о амандману?

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Желим да радим са председавајућим који третира једнако и опозицију која му се свиђа и опозицију која му се не свиђа. То би било лепо, али, ето, шта да радимо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ако желите да говорите о амандману, изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Амандман је „брише се“, и то због тога што начин на који смо овде успоставили предлог решења за људе који се зову заштићени станари није начин који ће донети добра – ни људима који без своје кривице и одговорности имају статус заштићених станара, а тешко да ће бити у догледно време доброг договора, јер да има воље за договор, већ би га било између власника станова, који, такође без директне своје кривице и уз кршење својих људских права, имају заштићене станаре у свом простору. А да не говоримо о фондацијама, легатима и задужбинама.

Да ли ће за две године од данас у овој скупштини бити расправе о томе како је примењен овај члан закона? Надам се да хоће. Надам се да ће бити фазно, јер ово је проблем о коме би требало да се разговара и мимо рокова одређених у закону.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Чомић.

Колега Шаровићу, ви сте се јавили по амандману?

(Немања Шаровић: Реплика.)

Немате основа за реплику.

(Немања Шаровић: Рекла је да сам опозициони сарадник. Али је то више пута рекла).

Нисам приметио да се негативно изразила и да је негативно говорила о вама. Нисам приметио, када је говорила о опозицији, да је говорила вама.

(Немања Шаровић: Реплика.)

Заиста немате основа за реплику.

(Немања Шаровић: Повреда Пословника.)

Изволите, по Пословнику.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Милићевићу, мислим да је потпуно очигледно да сам имао основ за реплику, да је Гордана Чомић поменула директно моје име и негативно се изразила о ономе што радим. Не знам зашто ме терате да се јављам по Пословнику.

Разлог за то је био, ваљда сто педесети, амандман који је поднела Гордана Чомић, где каже – брише се. Гордана Чомић је, поред тога што је изрекла огроман број казни, највећи у историји овог парламента, што сте ви на путу да прекорачите, позната управо по критици посланика Српске радикалне странке, који су у ери тог диктаторског режима Демократске странке подносили амандмане – брише се. Видите, сада је

дошло до тога да она каже да амандман „брише се“ решава све проблеме, али је та накнадна памет закаснила више година. Као што је накнадна памет Демократске странке да нису смели формирати Српску напредну странку закаснила ко зна колико година.

Према томе, господине Милићевићу, позивам вас да поштујете Пословник. Ви до сада нисте били међу председавајућима који су га брутално газили. Погледајте мало на све стране и упозорите, када сам се већ јавио, и министра, односно министарку, како јој је драже, Михајловић, ако већ седи у овој сали и ако већ представља Владу, да је онда њено да слуша народне посланике. Није довољно бити присутан и све време се играти на лаптопу или радити ко зна шта, водити необавезне разговоре – у праву сам – и ћаскати са сарадницима, него треба слушати народне посланике и одговарати на њихове примедбе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Шаровићу. Мислим да сте били у обавези да на почетку кажете на који члан Пословника сте се позвали.

(Немања Шаровић: На 107.)

На члан 107. Нисте рекли, али у сваком случају захваљујем. Нисте рекли ни на крају.

Постављам вам питање – да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника?

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Шаровићу. Нисам приметио, заиста, да се колегиница Чомић обраћала вама и сматрам да нисам повредио Пословник. Захваљујем.

Народна скупштина у дану за гласање изјасниће се о указаној повреди Пословника.

(Гордана Чомић: Реплика.)

Колегинице Чомић, не можете добити реплику. Колега Шаровић је указао на повреду Пословника. Знате да не можете добити реплику на повреду Пословника.

На члан 140. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Тирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

У систему су и колегиница Чомић и колегиница Јерков.

Реч има народна посланица Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Ово је велика неправда у овом закону, о којој смо доста говорили приликом расправе у начелу. Рекли сте да овим исправљате неправду од пре 60 година. У питању су људи које ви називате заштићеним станарима, мада нису баш заштићени, а тек неће бити заштићени од ступања на снагу овог закона. Ви, дакле,

неправду од пре 60 година исправљате неправдом коју ћете учинити усвајањем овог закона.

Поновићу оно што сам рекла у расправи у начелу. Ти људи живе у становима у којима живе не захваљујући томе што воле да живе у туђем стану, или у стану који припада задужбини или фондацији, него због тога што су једини људи у Југославији који 1992. године нису могли да откупе станове које су добили на коришћење. Сви други грађани Србије су 1992. године могли да откупе станове у којима су живели. Ти људи, који су станове добили као и сви други, једини су грађани у Србији који нису имали дозволу и нису смели да откупе станове у којима су живели. Е, тако они живе у туђим становима и зато они живе у туђим становима. Нису то никакви бахати богаташи који се башкаре у туђим становима у центру Београда или Новог Сада (највећим делом, Београда, али и у Новом Саду има таквих станова, а мислим и у другим градовима), него ти људи живе у туђим становима зато што нису могли да откупе станове које су добили као и сав други свет.

Ви ћете сада овим предлогом закона да им подигнете закупнине два или три пута. Сами сте говорили да ће поједини плаћати ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Јерков.

На члан 140. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 140. амандман, са исправком, поднела је народна посланица Соња Павловић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала. Овај члан 140. заиста је једна од највећих неправди овог закона и тиче се заштићених станара. Предложеним висинама закупнина, од преко 200%, које су дефинисане овим законом за закупце станова на неодређено време у становима приватних власника или задужбина доводимо те закупце у ситуацију да неће моћи да издрже тај финансијски притисак у времену када су смањене плате, смањене пензије, пре свега пензије, јер то су људи старосне структуре од преко 70 година.

Држава овде мора да буде држава мајка, а не држава маћеха. То се често спомиње, али заиста је тако у овој ситуацији. Значи, неправду која се десила пре шездесет, седамдесет година, када су људима одузети станови, додељени неким другим људима, сада ћемо исправити тако што ћемо направити нову неправду – донећемо толике висине закупнина да људи то неће моћи да плаћају и после три месеца ћемо их ставити у ситуацију да повреду уговоре о закупу, што ће довести до њиховог исељења без да дочекају пресељење у други стан у јавној својини. Једна озбиљна држава ово не би смела да дозволи. Ту не треба да трпе ни заштићени

станари, не треба да трпе ни власници станова, они заиста треба да добију адекватну закупнину. Ту заиста држава мора да интервенише.

Наш предлог како би држава, условно речено, могла да „испегла“ целу ову ситуацију, да нико не буде оштећен, ако је одговорна држава, то би заиста требало да уради, то је да се закупнина заштићеним станарима за коришћење стана обрачунава у складу са чланом 32. Закона о становању, а да разлику до висине предвиђене овим законом о коме данас расправљамо компензује држава. Сматрам да би једна озбиљна држава то заиста требало да уради и тако покаже бригу о својим грађанима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 140. амандман је поднела народна посланица Стефана Миладиновић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 140. амандман је поднео народни посланик Звонимир Стевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 140. амандман, са исправком, поднела је народна посланица Снежана Пауновић.

Да ли неко жели реч?

На назив члан 141. и члан 141. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 141. везан је за члан 140. и дефинише поступак исељења лица о којима управо разговарамо, дакле, поступак исељења и право на пресељење из стана у својини грађана, задужбина и фондација.

Када почиње поступак исељења по првом ставу члана 141? Каже – поступак исељења из стана у својини грађана, задужбина и фондација покреће се захтевом власника стана, који се подноси надлежном органу јединице локалне самоуправе на чијој територији се налази стан из ког се тражи исељење. Уз захтев из овог става 1 (дакле, захтев власника стана) подноси се: 1) доказ о власништву стана и уговор о закупу стана уколико је такав уговор закључен или 2) доказ о покренутом или правоснажно окончаном поступку реституције уколико је стан у поступку реституције.

И овај члан 141, уз члан 140, захтева детаљно образложење како ће се применити – да ли овај поступак исељења почиње две године након ступања на снагу овог закона или може да почне у било ком тренутку када је у рукама власника стана решење о окончаном поступку реституције, или у било ком тренутку када станар у закупу грађанина, фондације или задужбине склопи некакву врсту договора с власником стана. Дакле, овде

се говори само о поступку исељења и пресељења, чак и у случају смрти лица, да ли породица има право на то, да би се објаснио какав је поступак. Али, када тај поступак почиње и да ли је у вези с правом од две године из претходног члана 140. које се односи на закупце стана у власништву задужбина или фондација?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 141. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, представници Министарства, чланом 141. се, између осталог, регулише право на пресељење. Дакле, када дође до ситуације да неко буде исељен из стана, поставља се питање да ли он има право да буде пресељен у неки други стан у јавној својини.

Ви сте овде написали да уколико такво домаћинство има у приватној својини негде на територији Србије било какву непокретност... То може да буде и кућица на Златибору, може да буде и викендица, може да буде нешто што није условно за становање иако је у својини. С друге стране, може да буде нешто што је такве вредности да се не може продати па купити у стан у месту њиховог становања.

Мислим да ту правимо дискриминацију у односу на људе који живе у градовима, који немају на други начин решено стамбено питање, немају новца да реше стамбено питање, а наследили су викендицу негде, да неће имати право на пресељење. Мислим да овакву дискриминацију треба свакако исправити и да ћемо, ако овај члан остане овакав, доћи у ситуацију да људи немају ону могућност да остваре коју имају неки други, иако немају усељив стан у месту где живе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 141. амандман је поднела народна посланица Снежана Пауновић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 141. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Питај министарку проф. др Зорану Михајловић да ли прихвата предложени амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да, прихватам амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

На члан 141. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Члан 141, ради се о овом наслеђу било какве стамбене, можда и неусељиве јединице на било којој територији Републике Србије. То аутоматски искључује могућност да лице добије стан за пресељење. То је потпуно широко дато и довешће до тога да људи буду исељени и више неће боравити у месту у коме су до тада живели, него у неком другом месту, у крајње неусловним, можда неусловним, стамбеним јединицама.

У том смислу, наш амандман је био да се колико-толико ублаже ти негативни ефекти и да тај стан треба да буде на територији локалне самоуправе где се налази и стан тог лица које треба да буде пресељено, да то буде или одговарајуће породично домаћинство или усељив стан у својини. Значи, не било какав стан, не било каква кућа и не било где на територији, него у месту где лице већ има боравак. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 142. и члан 142. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 142, а у вези са малопре разматраним чл. 141. и 140. и будућим чланом 145, дефинише поступање по захтеву за исељење. У тачкама 1), 2), 3) и 4) је документација коју треба поднети, а у осталим ставовима права, да тако кажем, закупца, односно станара у стану власника, задужбине или фондације. У ставу 2. каже се да се решење о исељењу доноси у року од седам дана од дана пријема захтева и уредне документације и у року од три дана доставља лицу из члана 140. То је неко ко живи у стану који има свог власника након реституције, у стану задужбине или фондације. Онда каже да против решења о исељењу власник стана може изјавити жалбу општинском, односно градском већу, у року од осам дана од дана пријема решења. Даљи ставови разматрају само случај ако лице не изјави жалбу и каква је врста документације потребна да би се исељење обавило.

Против решења о утврђивању права на пресељење може да се изјави жалба општинском, односно градском већу у року од осам дана од дана пријема решења – то се понавља као последњи став, зато што

подразумева да је, по пријему захтева за пресељење, надлежни орган јединице локалне самоуправе дефинитивно утврдио ко је то лице које има право на пресељење и где се пресељава.

Не верујем да ће идеја која је у чл. 140, 141, 142, па до 145. заиста решити проблем заштићених станара. Због непримењивости и једног од начина на које је држава преузела одговорност како за одузимање приватне имовине тако и за давање станарског права, ово је једно од решења које, на моју жалост, неће дати добро решење.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На назив изнад члана 143. и члан 143. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Дакле, већ сам рекла да се чланови од 140. до 145. и даље односе на решавање проблема лица која живе у становима којима је познат власник, у фондацијама или задужбинама. Члан 143. дефинише одлагање извршења, извршење решења о исељењу и доношења решења о пресељењу.

Када и како може бити одложено решење? У првом ставу се каже: „Решење о исељењу неће се извршавати до правоснажног окончања поступка којим се утврђује да ли су испуњени услови за пресељење лица из члана 140. ст. 1. овог закона у стан у јавној својини из члана 145.“ То је пресељење лица које има, како се то каже, статус заштићеног станара, у неки од станова који је, по члану 145. који ће нам доћи на ред, предвиђен да буде понуђен лицу на становање.

У суштини, поред одлагања извршења у прва два става, овај члан у свом последњем ставу каже како ће се спровести решење о исељењу, у укупно пет тачака: по истеку 30 дана од дана доношења, у случају да није поднета жалба; по правоснажности решења о исељењу; по правоснажности решења о пресељењу и уколико се од дана доношења решења о утврђивању права на пресељење до доношења решења о пресељењу раскине уговор о закупу. Дакле, шта у суштини ради...

Извињавам се, два минута.

Остао је укључен микрофон на оба амандмана.

ПРЕДСЕДНИК: Хоћете и на следећи?

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Хоћу, али мислим да морате поново да ме пријавите.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 144. и члан 144. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Наставите ви, ја ћу да израчунам.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Дакле, следећи амандман односи се на сходну примену закона. У члану 144. каже се: „На питања која се односе на поступак исељења, утврђивања права на пресељење и пресељење, а која овим законом нису посебно уређена, примењује се закон којим се уређује општи управни поступак.“

Не видим која то питања нису уређена овим законом да бисте ви на неке случајеве права на пресељење и само пресељење примењивали Закон о општем управном поступку. Дакле, или је овај члан у целини вишак или постоји нешто што ми не можемо да уочимо читањем, где ће бити у питању права лица која живе у стану који има власника, који је власништво задужбине или фондације (тзв. заштићени станари); или ће се односити на права власника коме је враћен тај стан у реституцији, на задужбину, фондацију, легат.

Тај нормативни оптимизам пренео се и у овај део закона који решава једну страшно осетљиву материју. Можемо казати – то је за врло мали број људи у односу на укупно становништво или на укупан број стамбених јединица, којих је преко три милиона, од тога два и по милиона насељених, а 500.000 вероватно празних, али је важно јер су појединачна људска права у питању.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На назив изнад члана 145. и члан 145. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли желите реч? (Да.) Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Хвала. Дакле: „Стан за пресељење“, то је члан 145. који сам помињала до сада. Шта су обавезе које се у појединим ставовима овог члана стављају пред локалну самоуправу, односно пред предлагача закона који овим хоће да реши проблем станара који су добили право на стан у јавној својини, односно сада на стан који је својина у реституцији, или је задужбина, или личног власника, или фондације?

Члан 145. каже у свом другом ставу: „Највећа површина стана за пресељење из става 1. овог члана износи 30 м², односно једноособан стан за једночлано домаћинство, која се увећава за још 15 м² за сваког додатног члана породичног домаћинства, а највише до 86 м², односно четворособан стан, без обзира на број чланова породичног домаћинства.“

Каже се и да лице коме се нуди овакав стан може да прихвати и мањи стан од стана који одговара њему и његовом породичном домаћинству, а може се понудити пресељење и већи стан за пресељење од стана који одговара њему и његовом домаћинству. У случају пресељења у већи стан, то лице плаћа купопродајну цену по тржишним условима за разлику у површини између одговарајућег стана у смислу овог закона и стана површине веће од прописане.

Дакле, неко ко је већ једанпут био у дискриминисаном положају у односу на друге који су откупљивали тзв. друштвене станове сада је у својеврсном дискриминисаном положају и у односу на то какав приступ има тржишту станова.

Нема ту кривице ни одговорности ове владе, нити сматрам одговорном министарку за овакво решење. Ово је једно од могућих решења. Нема владе која би се борила и захтевала да баш она буде та која

ће ово решити до краја. Оно што је моја примедба јесте да је начин како је поступак изведен непримењив.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 145. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Александра Јерков има реч.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Ви кажете, госпођо министарка – па што ви ово нисте решили када вам је толико стало до заштићених станара. Зато што нисмо хтели овако да решавамо. Не решавате ни ви. Ако мислите да било шта решавате, не решавате, само правите већу неправду.

Питам вас – да ли сте могли то да решите на мало поштенији начин? Да ли су ти власници станова могли да добију неку другу компензацију, а не станове у којима неко живи? Неко ће сад остати на улици због тога, јер они неће моћи да плаћају те закупнине које ће морати да плаћају. Да ли су заштићени станари могли да добију као компензацију неки стан макар приближно једнаке вредности, а не стан од 30 квадрата у Крњачи, што ће бити случај са свима њима? Да ли сте могли да нађете некакав компромис између те две групе људи који неће бити овако на штету и једних и других? Овако, нити ће једни бити компензовани за то што су 70 година били без стана, нити ће ови други моћи да плаћају кирије које ћете им наметнути. По свему судећи, већина неће моћи да плаћа и заиста ћете хиљаде људи оставити на улици. Ви мени реците како ће, рецимо, пензионерско домаћинство моћи да плаћа 25.000–30.000 динара месечно закуп стана, са својом смањеном пензијом.

Ако ви не видите да то није могуће и да ти људи неће моћи да плаћају ту закупнину све док за десет година не добију стан од 30 квадрата у Крњачи, онда ја не знам где ви живите. Ви очигледно не живите у нашој земљи и не знате у каквој су ситуацији људи који живе у тим становима, који, понављам, у њима живе не зато што воле, него само зато што нису могли да откупе станове када су сви други могли да откупе станове. Овако не компензујете ни власнике станова, ни заштићене станаре, а ни једни ни други нису заштићени јер и једнима и другима наносите штету. И Закон о реституцији каже да се не мора по сваку цену вратити имовина, него нешто једнаке вредности.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 145. амандман је поднео народни посланик Марко Ђуришић. Није ту.

На члан 145. амандман су заједно поднели Горан Богдановић и Ненад Константиновић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице парламента, поштовани народни посланици, тачно је ово што каже моја колегиница – да говоримо о категорији људи која је већ дискриминисана. Она је дискриминисана тиме што су то људи који нису могли да откупе

станове, једини у овој земљи који нису могли да откупе станове. Сви други су станове откупили и, у зависности од тога колико је закон прописивао у то време, откупили су углавном врло јефтино. Дакле, ови људи, иако су издвајали од своје плате у стамбени фонд, нису добили станове и нису добили могућност да откупе станове. То морамо имати у виду када доносимо закон.

Ми смо у члану 45. направили једну интервенцију. Мислимо да је, прво, језички лоше да стоји – највећа површина стана за пресељење је 30 квадрата, а онда кажете – али она се увећава за 15, за оволико или онолико... Дакле, није највећа, то је површина стана која се може увећавати. Ми смо дали амандман да она буде 45 квадрата и да се увећава у односу на број чланова породичног домаћинства за 15 квадрата.

Свакако, могуће је да локална самоуправа неће моћи да понуди, по овим критеријумима, одговарајући стан, али ће моћи да понуди већи стан. Ако неко прихвати да узме тај већи стан, наравно да му треба омогућити да откупи, наравно да то треба да буде по тржишној цени, али ми предлажемо овим амандманом да се омогући откуп те разлике у квадратима на рате, дакле, да то буде једна врста кредитирања, где ће им се омогућити да то откупе, јер иначе они неће имати ту могућност. Људи немају пара да откупе ту разлику, а нема других станова који би им били понуђени. На овај начин, како ми предлажемо амандманом, ситуација би била решена. Дајте им могућност, десет или двадесет година, да врше отплату те разлике у квадратури.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 145. амандман су заједно поднели Мирослав Алексић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 145. амандман је поднела Соња Павловић.

Реч има народни посланик Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Са овим чланом 145. је, у ствари, предлагач закона потпуно недоследан. Значи, прво имамо смањење броја признатих чланова породичног домаћинства у члану 3. овог закона, где се смањује површина и структура станова који треба да се добију за пресељење. Затим имамо противречне чл. 145. и 90. којима се дефинишу структуре и површине тих станова. Они се разликују: по члану 145. трочлано домаћинство треба да добије стан од 60 квадратних метара, по члану 90. стан од 56 квадратних метара. По члану 145. четворчано домаћинство треба да добије стан од 75 квадратних метара, а по члану 90. добија стан од 64 квадратна метра.

Све то заједно ем није усаглашено, ем није усаглашено ни са нормативима и подзаконским актима Закона о планирању и изградњи. Значи, ти заштићени станари, када добију станове за пресељење, ем је смањен број признатих чланова домаћинства, ем заиста из овога не можемо

да схватимо коју ће површину добити, ем није по нормативима који су дефинисани у Закону о планирању и изградњи. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На назив изнад члана 146. и члан 146. амандман је поднела Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 146. у оба става прати логику за коју се предлагач нада да ће решити проблем станара који се називају заштићеним, и то тако што у два става говори о томе шта је обавеза јединице локалне самоуправе на чијој територији се налази стан из кога се пресељење врши.

Дакле, та јединца локалне самоуправе је дужна да одмах по правоснажности решења о утврђивању права на пресељење, а најкасније до 31. децембра 2026. године, обезбеди стан за пресељење закупаца на неодређено време стана у својини грађана. То је први став.

Други став каже да се право првенства за обезбеђење стана врши рангирањем закупаца по годинама старости, од најстаријег до најмлађег, тако старији купац остварује право првенства у односу на млађег приликом обезбеђивања стана за пресељење.

Дакле, како иде исправљање неправди према власницима станова којима се они у реституцији сада враћају и према закупцима који, без своје кривице, тај стан нису могли да откупе? Неко можда добије стан одговарајуће квадратуре и на одговарајућој локацији за годину дана, а неко 2026. године. Махом се ово односи на градове, највише на град Београд, и махом ће производити нове неправде.

Да ли има идеалног решења? Не. Да ли ја видим овде непримењивост? Да, и зато тражим брисање чланова, јер горе од тога да не можете да исправите неправду, јер је велика, јесте да је исправљате тако да се прави нова неправда. Од тога нема горе, осим да јавно искажемо подршку неправдама које правимо у друштву.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 146. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић.

Реч има Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Чланом 146. предвиђено је да је јединица локалне самоуправе на чијој се територији налази стан из кога се пресељење врши дужна да одмах по правоснажности решења о утврђивању права на пресељење, а најкасније до 31. децембра 2026. године, обезбеди стан за пресељење закупаца на неодређено време стана у својини грађана.

Дакле, 2026. године, за десет година. Нажалост, било је и у претходном Закону о становању неких рокова у којима је локална самоуправа требало то да обезбеди, па није обезбедила. Мислим да овако постављен рок већ најављује да се ово неће ни десити. Ко жив, ко мртав за десет година. Да ли ће ти људи који станују у тим становима то дочекати,

то не знамо, али ја мислим да неће. Зато смо предложили да овај рок буде краћи, да буде до краја 2021. године и да се у наредних пет година ово што се планира и деси. Ако се озбиљно приступи решавању овог проблема, мислим да је то могуће.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 146. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Чињеница јесте да ће многи од тих људи бити исељени врло брзо због тога што неће моћи да плаћају закупнине, које ће им сада порасти два или три пута. Чињеница јесте да ће многи од њих због тога остати без стана у ком живе, без крова над главом, а да ће нови стан у Крњачи, стан од 30 квадрата, добити до 2026. године, јер толико је времена Република себи дала да реши њихово стамбено питање, на начин који је већ градски менаџер на радној групи наговестио, да ће бити апсолутно за њих незадовољавајући.

Ми предлажемо, прво, да ти станове које ће они добити у замену за станове у којима тренутно живе буду обезбеђени до 2021. године, имајући у виду да су многи од њих у таквим годинама да неће ни дочекати да добију нове станове, а многим од њих су таква примања да ће врло брзо дочекати да остану без станова у којима живе; а, друго, да станове за пресељење буду веће квадратуре. Идеално би било да то буду станове који су по вредности једнаки оним становима из којих ће бити истерани, с обзиром на то да су једини који нису могли да откупе станове у којима су живели, али ви се очигледно нисте определили за то да овај проблем решите праведно.

Питају ме сада неки грађани због чега смо занемарили интересе власника станова. Нисмо. Само говоримо да њих држава треба на други начин да обештети, а не по цену тога да неко остане без крова над главом. Цео систем, овако како сте га поставили, толико је неправедан да се амандманима уопште не може утицати на њега.

Жао ми је што куцате поруке, што не разговарате са посланицима, јер ово је питање због ког ће неки људи остати без крова над главом.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала

На назив изнад члана 147. и члан 147. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 147. неминовно насловом „План и програм обезбеђења станова у јавној својини за пресељење“ дефинише шта су обавезе локалне самоуправе у годинама када овај закон ступи на снагу. Тако је јединица локалне самоуправе на чијој се територији налазе станове

које користе заштићени станари дужна да пре усвајања буџета за наредну календарску годину достави министарству надлежном за послове становања предлог плана и програм којим ће се обезбедити станови у јавној својини за пресељење лица из члана 140. која су остварила то право донетим решењима о утврђивању права на пресељење.

Разумем да овај став прође Републички секретаријат за законодавство, али генерално ћете имати проблем са применом овог члана, пошто за усвајање буџета локалне самоуправе важе некакви закони који су независни од Закона о становању. Не видим закон где има места да се локална самоуправа договара са Министарством финансија о томе шта ће да ради са својим буџетом, а гледе станова које је дужна да обезбеди станарима.

То је тај нормативни оптимизам о којем говорим. Свако ко зна колико има закона који су у правном систему Републике Србије знаће и са којим законом је у вези став или члан и, по природи ствари (ако не и Марфијев закон), то ће ићи и на штету корисника, односно заштићених станара и власника станова у којима они живе и на штету њихових права.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 147. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић, Мирослав Алексић и Горан Богдановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 148. и члан 148. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 148. говори о средствима за прибављање стана за пресељење. Дакле, имамо заштићеног станара на територији своје општине, имамо поступак реституције где власник с правом тражи своју некретнину натраг, имамо, у некој фази, решење и покренуто пресељење и треба нам стан. Како ће се прибављати новац за стан за пресељење? Каже да се обезбеђује у буџету Републике Србије и буџету јединице локалне самоуправе на чијој се територији налази стан из кога се пресељење врши.

Један од великих проблема при доношењу Закона о реституцији био је, генерално, како избећи да једну очиту неправду увећате тиме што ћете направити нову неправду. Неко средње решење које је нађено у Закону о реституцији, које је на снази у Србији, јесте да је новац увек вредност. Ако не можете у натури да вратите земљиште, локал, непокретност било које врсте, онда можете да видите да ли имате новца и рачун да се новцем надокнади бившем власнику њему отета имовина из било ког разлога. Вероватно би могло праведније да се реши и ово питање да има довољно новца.

Ја имам пуно разумевање и не мислим да постоји иједна влада која би се грабила да ово реши. Волела бих да читам ставове закона који ван сваке сумње остављају да ће сви ови ставови и чланови који се односе на власнике станова у реституцији у којима живе заштићени станари бити примењиви, али не верујем, због тога што се већ у другом ставу каже да Република Србија обезбеђује и преноси јединици локалне самоуправе 50% средстава, а јединица локалне самоуправе обезбеђује осталих 50% потребних средстава за нови стан. То не може.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 149. и члан 149. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Ради се о правима и обавезама при коришћењу стана у јавној својини. За стан у јавној својини каже се да лица која су дефинисана као лица које су пресељена по праву закупа стана у јавној својини, о чему се закључује уговор, имају право да куповином стекну право својине над тим станом у складу са одредбама претходно важећих закона. О њима се каже следеће: имају обавезу да учествују у трошковима управљања и редовног одржавања и хитних интервенција у згради, у складу с овим законом, итд. И, каже: „... за коришћење стана плаћају закупнину која се обрачунава множењем вредности стана за коју се плаћа порез на имовину (пореска основица) за текућу годину са коефицијентом 0,00242, коју обрачунава надлежни орган јединице локалне самоуправе“.

Претпостављам да би се овај члан морао односити на заштићеног станара који је ушао у стан у јавној својини, али с обзиром на то да се цитирају сви закони који су претходили, овај члан би онда могао да се односи и на било које друго лице које користи стан у јавној својини. Претпостављам поново да је намера да износ те закупнине плаћа само лице које је добило други стан на основу средстава из буџета Републике и локалне самоуправе, а не и друга лица која су по другом основу у становима у јавној својини који нису предмет реституције. Остаје нејасна норма и због тога треба брисати.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На назив изнад члан 150. и члан 150. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Посебно се разрађује право над станом у задужбини која није обновила рад. Таквих има и у Београду, и у Новом Саду и у градовима у централној Србији. У свом једином ставу члан 150. каже: „Закупац стана на неодређено време који је припадао задужбини којој је у поступку пред Агенцијом за реституцију правоснажно одбијен захтев за

враћање имовине тј. власништва над тим станом има право да куповином стекне право својине над тим станом у складу са чланом 149.“

Колико је оваквих станова? Покушала сам да видим, пошто тврдим да без мерења нема ни промена ни управљања; дакле, покушала сам да дођем до решења Агенције за реституцију издатих да су задужбинама одбијени захтеви за имовину. Вероватно због свог недовољно детаљног рада, нисам успела да видим иједан стан. Могуће је да има један.

Да ли вам је потребан члан у закону који ће дефинисати шта се дешава са станом који је припадао задужбини којој је Агенција одбила право на имовину, или је ово једна врста намере да свака следећа задужбина која подноси захтев над својим бившим власништвом, ако од Агенције за реституцију добије одбијен захтев, да онда станар у том стану има право откупа стана?

Нисам сигурна да нећемо добити, нећу је ја поднети, да нећемо добити жалбу Уставном суду због овог члана. То је тај нормативни оптимизам о којем говорим, који може врло лако да направи веће проблеме у укупној намери примене закона, него што има намере да заиста реши проблеме.

ПРЕДСЕДНИК: На наслов изнад члана 150. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Питам министра да ли прихвата амандман на члан 150.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да, прихватам.

ПРЕДСЕДНИК: Прихвата амандман.

На члан 150. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС.

Реч има народни посланик Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, уз молбу, госпођо Гојковић, да питате министарку да ли и наше амандмане прихвата, пошто је то једини начин да се укључи у расправу. Иначе је расправа, видимо, не интересује већ претходних пет сати.

Овим амандманом предлажемо да они заштићени станари (које ви из непознатог разлога и даље називате заштићенима, мада нису заштићени) који живе у становима који су припадали задужбинама, односно фондацијама које нису обновили свој рад, сада добију право које су имали сви грађани у овој земљи – да откупе станове у којима су до сада живели. Њима је то право 1992. године ускраћено на основу захтева задужбина, односно фондација да се тај стан врати у њихово власништво. Уколико та фондација или задужбина није обновила свој рад, не постоји, сматрамо да је сада та препрека да они откупе те станове отклоњена.

Ви бисте овим, уколико вам је толико велика намера да исправљате неправде, могли да исправите једну неправду према делу заштићених станара који нису становали у становима у приватном власништву него у становима у власништву задужбина или фондација, и то оних задужбина или фондација које нису обновили свој рад, више не постоје, и ти становни остају становни у јавној својини.

Нејасно је због чега нећете да прихватите то и да им омогућите да буду равноправни са свим другим грађанима ове земље. Не треба никакве уступке да им чините. Они не живе у туђим становима сада; пошто та задужбина није обновила свој рад, они живе у становима који су у јавном власништву, државном, односно друштвеном. Нејасно је због чега чак ни то нећете да учините.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На назив изнад члана 151. и члан 151. амандман је поднела Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: У свом првом ставу члан 151. дефинише шта је новчана накнада за одговарајући стан, па каже да уколико јединица локалне самоуправе не обезбеди стан за пресељење лицу... То је лице које је заштићени станар и има право да до 2026. године буде у стану чији је власник неко други (физичко лице, задужбина, фондација), а 2026. године да се, по правилима о квадратури, пресели у други. Дакле, ако таквог стана нема, јер га није обезбедила јединица локалне самоуправе, онда је у обавези да закупцу на неодређено време исплати новчану накнаду у вредности одговарајућег стана.

Значи, надамо се да ће 2026. године приходи локалних самоуправа бити такви да ћемо моћи свим заштићеним станарима да исплатимо новчане накнаде у вредности одговарајућег стана. Или ћемо те новчане накнаде исплаћивати власницима станова. Овако како читам, став 1. односи се на закупце којима није обезбеђен стан за пресељење у року који је овим законом предвиђен.

Детаљисање о томе колики је тачно износ новчане накнаде... Ја сам покушала да израчунам. Како год да се уради рачун, где се стављају (наравно у цифрама, односно бројкама) параметри из НБС и утврђивање основице пореза на пренос итд., тешко да може да се дође до исплате новчане накнаде која би била већа од минималне за стан који није у првој категорији, а има мање од 50 метара квадратних.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 151. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Пита министра да ли прихвата овај амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК: Прихвата амандман.

На назив изнад члана 152. и члан 152. амандмане, у истоветном тексту, поднели су Гордана Чомић и заједно посланици Посланичке групе ЛСВ.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Коришћење стана у јавној својини на основу права стеченог по претходним прописима. Каже се да лице које користи стан у јавној својини на основу правоснажне одлуке о давању стана у закуп на одређено време, која је донета у складу са Уредбом о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица, и тако даље... И у овом члану и у чл. 153. и 154. говори се о томе да они имају право да тај стан откупе. Сва три члана су амандманима брисана из закона. Добро је што је министарка тако одлучила, мада нам је овде предочено да су ови чланови имали у позадини часне намере.

Свашта могу да разумем, али да нешто што има часну намеру не наиђе на добар одзив, него на амандман владајуће коалиције да се брише из закона, то већ теже разумем. Али разумем намеру. И добро је, понављам, министарки ово није први пут да показује релативно ретку особину у односу на своје колеге и колегинице из Владе да је суочена са реалношћу и да прави добар потез када је у питању предлог закона који она уноси у Скупштину или о којем расправља као о нацрту и предлогу. Тако да се ја нећу јављати на члан 153, јер ови чланови у ствари не постоје више у закону.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 152. амандман је поднела Катарина Ракић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч?

На назив изнад члана 153. и члан 153. амандмане, у истоветном тексту, поднели су Гордана Чомић и заједно посланици Посланичке групе ЛСВ.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Нећу образлагати, само морам да изразим задовољство што је прихваћен амандман „брише се“ члана владајуће коалиције. Не могу да одолим.

ПРЕДСЕДНИК: На назив члана 153. и члан 153. амандман је поднела Катарина Ракић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

На члан 153. амандмане, у истоветном тексту, поднели су посланици Душан Павловић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

Реч има народни посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Хтео бих да кажем шта је била садржина овог амандмана. Интересује ме, такође, због чега је прихваћено да се овај члан повуче. Дакле, ради се о становима у јавној својини и њиховој продаји тренутним закупцима.

Прво што ме интересује јесте како су се уопште ови чланови нашли у овом закону, тј. шта је разлог да се они ставе у закон који се зове закон о становању и управљању зградама, с обзиром на то да оно што ови чланови уређују нема никакве везе са становањем и управљањем зградама, већ са становима који су у јавној својини и који треба да се продају. То је прво.

Друго, овде се утврђује да се станови продају искључиво тренутним закупцима. Можда се сећају грађани и неки посланици који су били у прошлом сазиву овде да су сличне одредбе које су у ова три члана већ биле на дневном реду Скупштине пре једно годину и по дана, да је Скупштина изгласала овакав закон, дакле продају станова у јавној својини, а да је онда председник Николић вратио тај закон, односно није хтео да га потпише, са једним доста утемељеним образложењем да он крши Устав Републике Србије због тога што не третира све грађане једнако.

Наиме, понавља се иста ствар, приоритет у куповини ових станова имају закупци, а не сви грађани Србије. Дакле, рецимо, пошто нисам купац, не могу ни да конкуришем да га купим. Онај ко тренутно у њему живи, може. Поновила се иста грешка. Да ли је то био разлог што сте повукли ове чланове?

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Треба рећи шта је писало у члану који је обрисан амандманом народне посланице Ракић, али не и амандманима које смо ми уложили, прилично сам сигурна, пре ње, али није битно зато што је добро да је обрисано. Добро је да је обрисано зато што је то био изузетно штетан члан. То је био члан којим сте ви, сада већ други пут за годину дана, покушали да омогућите својим функционерима, именованим и постављеним лицима да будзашто откупе станове које су добили на коришћење, овога пута убеђујући нас да је то тобож због рањених и погинулих полицајаца и њихових породица, мада се они нигде у овом члану који је сада обрисан нису помињали. Напротив, помињала су се именована и постављена лица, никакви полицајци.

Зна се да и помоћници министара и државни секретари који нису из Београда, који раде у Београду у Влади Републике Србије, имају право да добију стан ако не живе у Београду. Управо они потпадају под ову

категорију лица која су могла да откупе ове станове на период од двадесет година без камате, под условима који су грађанима Републике Србије, како би наша председница рекла, обичним грађанима Републике Србије, апсолутно незамисливи.

Исто тако је истина да ви нисте овај члан обрисали зато што се народна посланица Ракић досетила да га треба обрисати па уложила амандман; ви сте овај члан обрисали тек када је у новинама изашло шта намерава да урадите. То сте урадили под притиском јавности. Јер, да је истина то што кажете, да сте заиста имали намеру да решите стамбене проблеме породица погинулих полицајаца, онда нисте смели да га обришете.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, наставићете други пут.

На члан 153. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 153. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Јасно је шта је била намера законодавца са овим чланом закона. На сву срећу, то није прошло.

Ми бисмо хтели да укажемо да поред лица која су именована, постављена и који са функционери, јавни функционери, владини функционери или пак директори у неким јавним предузећима, постоји један круг људи који се заиста налази у проблему. Наиме, имате разна предузећа или неке јавне установе које су својим радницима, и то најчешће нискоквалификованим радницима који раде за најмање личне дохотке, најмање зараде, давали одређене шупе, складишта, гараже, које су ова лица претварала у стамбене јединице и ту живе са својим породицама. Значи, они потпадају под један овакав члан и њима се не дозвољава да откупе те своје стамбене јединице. Зато смо ми предложили да се уведу одређени услови који би прецизирали која лица би могла да стекну ово право које сте ви предвидели овим чланом 153, а то свакако не би били политичари, не би били добро плаћени директори, већ би управо била та сиромашна лица.

Рецимо, из искуства знам да тамо где ради моја супруга постоји велики број лица, радника, неки су избегли деведесетих, неки су најниже плаћени, без квалификација, који обављају своје послове, којима је то предузеће (конкретно, научноистраживачка установа) доделило шупе, гараже. Људи ту живе са породицама; улагали су у те објекте, претворили их у свој стамбени простор, али не могу да их откупе. Тај проблем постоји. Конкретно, Институт за кукуруз Земун Поље на пример. Тај проблем постоји. Хајде да направимо неки модалитет да се тој сиротињи омогући да дође до непокретности. Овим предлогом, како сте ви формулисали, нажалост, то није било због тих људи, већ је управо отварало могућност

злоупотреба. Хајде да направимо нешто што би дало прецизне критеријуме да сиротиња дође до свог права.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 154. и члан 154. амандмане, у истоветном тексту, поднели су Гордана Чомић и заједно народни посланици Посланичке групе ЛСВ.

На назив изнад члана 154. и члан 154. амандман је поднела народни посланик Катарина Ракић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч?

На члан 154. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Реч има народни посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Као и за претходни амандман и за овај амандман сам предложио да се брише. Хоћу још да образложим због чега сам то урадио. Дакле, ради се, још једанпут, о становима у јавној својини који се нуде искључиво тренутним закупцима на куповину, под доста повољним условима. Погледајте шта овде пише, каже се да ће се њихова цена утврђивати по тржишној вредности, али да ће то утврђивати...

ПРЕДСЕДНИК: Извињавам се, да ли говоримо о истом амандману?

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Да, да. Члан 154.

ПРЕДСЕДНИК: Члан 154? Уговор о купопродаји стана садржи податке о адреси, месту са поштанским бројем... Зато интервенишем.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Добро. Зашто интервенишете?

ПРЕДСЕДНИК: Не, не, говорите о цени, па немам тај текст. Извињавам се.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Говорим о цени по којој се ти станови продају. Да ли могу да наставим?

Утврђује га општински орган. Дакле, јесте као тржишна цена, али ће га утврдити општински орган. Па, онда да се запитамо – ко су заправо људи који највероватније станују у тим становима, који ће добити то право? То су људи који су блиски режиму, тренутно блиски режиму. То је начин на који режим купује подршку појединаца, утицајних, мање утицајних, неких политичких функционера који подржавају режим, рецимо председника или чланова мањих странака, који заузврат дају подршку. Они имају приступ овим становима, овим ресурсима...

ПРЕДСЕДНИК: Извињавам се, али ви причате о члану 153, а не о 154, дефинитивно. Врло сам упорна, али 154. нема ништа о томе о чему говорите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Мислите да се не односи на станове у јавном власништву?

ПРЕДСЕДНИК: „Уговор о купопродаји стана садржи нарочито: податке о уговорним странама, податке о стану који је предмет куповине...“. Значи, не разумем. „Уговор из става 1. са купцем стана закључује власник стана у складу са законом којим се уређује јавна својина. Продавац ће једнострано раскинути уговор о купопродаји...“

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Поднео сам амандман „брише се“ и образлажем због чега не желим да се реализује уговор о купопродаји оваквих станова. Да ли је то океј?

Пошто сте ми одузели пола мог времена...

ПРЕДСЕДНИК: Пошто три дана расправљамо, нећемо умрети за десет-двадесет секунди, па ћу вам дати, али не причате о том амандману.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Ако ви кажете да не причам, онда је у реду, важи.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 155. и члан 155. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

(Маријан Ристичевић: Јавио сам се по амандману.)

Извињавам се Гордани Чомић. Изволите, посланиче.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господа народни посланици – на време сам се пријавио, госпођо председавајућа – ево разлога због чега не треба прихватити амандман који гласи: „Брише се“.

Бојим се да је мој уважени колега професор мало погрешно, да није прочитао ни свој амандман, а ни закон, члан 154. који говори о уговорима.

Кад већ говоримо о уговорима, могао је прочитати из праксе свог шефа како су они несретни купци у „Делта легалу“, чији је стечајни управник био већ знамо ко, остали без станова захваљујући томе што је стечајни управник био неко, иако су имали валидне уговоре. О томе је могао говорити мој уважени колега, професор.

И, да кажем на крају, као пољопривредник, коме је професор окренуо леђа – не само мени већ грбу, застави, председнику итд. – да није битно колико си књига прочитао, већ шта си из њих научио, а професор је најбољи пример за то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: О овом следећем, овом истом.

На назив изнад члана 155. и члан 155. амандман је поднела Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Амандман је – брише се.

Изражавам још једном своје задовољство и своје жаљење што народни посланици не слушају ток расправе па доводе себе у ситуацију да испадају необавештени. Исти је, истоветан амандман народне посланице Катарине Ракић – брише се, који је прихваћен, на чл. 154, 153, 152. као и народног посланика Душана Павловића – брише се. Изразила сам своје

задовољство. Много бисмо времена уштедели кад бисмо, пре него што желимо да кршимо Пословник, слушали расправу која се води о амандманима.

Зашто да бришемо члан 155? Непрофитне стамбене организације које су основане у складу са Законом о социјалном становању, који се овим ставља ван снаге, дужне су да ускладе свој рад са одредбама овог закона у року од девет месеци од ступања на снагу овог закона. Поново је то нормативни оптимизам. Значи, оне се спомињу само утолико да то раде локалне самоуправе. Нигде више немате шта се догађа са непрофитним стамбеним организацијама. Ово што се односи на њих подразумева вероватно оснивачка акта и рок, који је три месеца дужи него што је дато локалним самоуправама да успоставе. Ту логику разумем, али без обзира на то што сматрам да треба да се брише и што су прихваћена три амандмана „брише се“ представника владајуће коалиције, због чега изражавам задовољство, мислим да би Министарство, пошто ће остати овај члан, морало да има неко посебно упутство за локалне самоуправе. Они који раде, непрофитни, знају шта треба да раде, али локалне самоуправе не знају, тако да то није подзаконски акт. Ово је моја жеља, кад видим нешто што би могло да буде примењено, што није део закона, да то поделим са вама.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Посланик Ристичевић, изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја се разумем мало у Вукову ћирилицу, овде пише, Катарина Ракић је предложила да се члан 154. мења, а не брише. Пише – мења. „Поступци за решавање стамбених потреба по одлукама донетим на основу претходних прописа“, то је амандман који је предложила госпођа Ракић. Према томе, није предложила – брише се, тако да моја уважена колегиница није била у праву. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 156. и члан 156. амандман је поднела посланица Гордана Чомић.

Да ли желите реч?

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Још једном захваљујем што је чланица владајуће коалиције предложила амандмане „брише се“ за друге чланове овог закона, као и народни посланик Душан Павловић.

Дакле, предлажем да се члан 156. брише због тога што нећу да било који члан овог закона ступи на снагу, зато што подразумевам да ће бити неприменљив због нормативног оптимизма, због нејасноћа и због којегчега до чега смо током ове расправе дошли у дебати и разговору као спорног.

Пошто је расправа при крају, ја ћу уз члан 156, за који је логично да се брише зато што подразумева како ће да престане да ради Републичка агенција за становање, јер се укида и све њене надлежности се преносе на Министарство... Чак и да нисам имала став да је овај закон

неприменљив, није добро имати став да Министарство може да ради све могуће врсте послова. Није добро. Није добро ни преносити агенцију за хемикалије на Министарство, није добро укидати независна тела као што су управе и преносити на Министарство. Ми ћемо, изгледа, морати да прођемо једну фазу, да сви уочимо да то није добро, па ћемо се онда вратити. Мало ћемо ту губити време, али вероватно је неминовно. Зато ваља мерити оно што желимо да мењамо.

Престанак рада Републичке агенције за становање је, рецимо, један од чланова овог закона који ће бити примењени и не узимам га као илустрацију да неће, али желим да при крају ове расправе (још једном ћу се јавити) поновим да је добро, без обзира на то што министарка не учествује у расправи стално, што ипак имамо дијалог у којем су одређени амандмани, важни амандмани прихваћени.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 156. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

На члан 157. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

На назив изнад члана 157. и члан 157. амандман је поднела Гордана Чомић.

На члан 157. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић и Ненад Константиновић.

На члан 157. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Ово је последњи амандман који смо поднели на овај лош и штетан предлог закона. Њиме предвиђамо да касније престану да важе одредбе закона којима смо предвидели да се регулише питање права заштићених станара, одређених права која сте им ускратили. Али, очигледно је, пошто нисте прихватили друге наше амандмане који се односе на ову тему, да сте решени да баш на овај, најнеправеднији начин решите ово питање, на начин који не задовољава ни власнике станова ни заштићене станаре. Понављам, такозване заштићене станаре, зато што нису заштићени ни по чему.

Али, неће они бити једини који ће испаштати због овог закона, сви људи који живе у зградама врло брзо ће видети шта им овај закон доноси. Доноси им нове трошкове; доноси им управнике зграда из Српске напредне странке; доноси им прикупљање података о њима, које ти људи не би смели да прикупљају; доноси им одлуке које ће се доносити у њиховим зградама, које ће их обавезивати, а у чијем доношењу они неће учествовати због разних начина које сте нашли да се заобиђу они станари који би се евентуално противили ономе што управници зграда желе да донесу као

одлуку у свакој згради. Доноси им обавезу коју и даље нисте демантовали – да реновирају фасаду зграде у моменту када се Горану Весићу учини да је једноставно ружна. Или реците да је Горан Весић лагао када је то рекао и није рекао истиниту информацију, или реците да ће тако бити. Јер, или ви нисте у праву или он није у праву.

Све у свему, један лош предлог закона, који ће грађане искључиво коштати, а од њега неће имати апсолутно ништа добро.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 157. амандман је поднела Катарина Ракић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

На назив изнад члана 158. и члан 158. амандман је поднела Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Последњи члан у Предлогу закона говори о дану ступања на снагу. Ступиће на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, тако да ће 2017. година почети са овим законом на снази.

Пошто мој амандман да овај закон не ступи на снагу неће бити прихваћен и закон ће, са неким амандманима, ступити на снагу, имам молбу за министарку, Министарство и јавне сервисе да договоре посебан протокол о информисању јавности о одредбама закона о становању. Не сумњам да Министарство то можда има у плану, али је необично важно да људи буду ваљано и благовремено информисани о роковима, обавезама (и новчаним и правним) које из примене овог закона, ја бих рекла покушаја примене овог закона, проистичу за све грађане који живе у Србији.

Између овог закона и Породичног закона у Србији, који је мали устав, и Устава, који је највиши акт, разлика је само у томе што кад су породице у питању, онда је то закон који се односи на све нас, живе припаднике који чинимо државу Србију, а овај закон који се односи на становање чини да ће утицати на животе свих нас који у нечему живимо у Србији.

Не сумњам да ће Министарство имати у виду колико је важна правремена, јасна и благовремена информисаност о роковима, о обавезама правним које проистичу за све нас који живимо у Србији. Можда ће вам бити досадно на почетку, али је важно да то људи знају.

ПРЕДСЕДНИК: Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Пре него што пређемо на следећу тачку дневног реда, пет минута паузе.

(После паузе – 17.05)

ПРЕДСЕДНИК: Можемо да наставимо. Неко ме је питао колико још има амандмана. У преосталом времену остало је још 27, па можете да изаберете шта вам је најважније.

Прелазимо на 17. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ТРАНСПОРТУ ОПАСНЕ РОБЕ (појединости).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици, као и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Примили сте извештаје надлежних одбора и мишљење Владе.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3. амандман је поднела посланица Јасмина Николић.

На члан 3. амандман, са исправком, поднела је посланица Стефана Миладиновић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

На члан 4. амандман је поднела посланица Јасмина Николић.

На члан 5. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 6. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 6. амандман, са исправком, поднела је посланица Јасмина Николић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за

уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли желите реч? (Не.)

На члан 6. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Лига социјалдемократа Војводине.

На члан 10. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Лига социјалдемократа Војводине.

На члан 10. амандман су заједно поднели посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Реч има Горица Гајић.

ГОРИЦА ГАЈИЋ: Хвала, госпођо председнице. Демократска странка Србије је по овом Предлогу закона о транспорту опасне робе поднела десетак амандмана, а ја ћу се осврнути само на пар.

Чланови 9. и 10. Предлога закона предвиђају три категорије опасности које могу да настану приликом транспорта опасне робе, као и основне услове и мере које би требало да испуне и предузму учесници у транспорту опасне робе како до ванредних ситуација не би дошло и како се не би причинила штета.

У старом, сада важећем закону чланом 8. предвиђено је да учесници у транспорту опасне робе буду осигурани у случају да начине штету животној средини или неком другом лицу, а у овом предлогу закона нема те одредбе. Шта ако се деси тај ванредни случај? Шта ако се деси да се начини штета некоме? Предвиђено је само како ће учесник у транспорту да покупи евентуално расуту опасну робу, али није предвиђено како ће се надокнадити штета која је учињена у тој ванредној ситуацији.

Ми смо предложили амандман да се дода члан 10а, који би гласио: „Учесник у транспорту опасне робе дужан је да се осигура за случај да у транспорту опасне робе причини штету лицима, имовини и животној средини, у складу са законом.“ Просто, примедба за нови предлог закона. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има министар. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само да појасним. Да, ми смо укинули то обавезно осигурање из неколико разлога. Прво, наше осигуравајуће куће су то прихватиле, али уз једну невероватну ствар, а то је да 85% осигураник мора да надокнади. Самим тим, обесмислиле су осигурање. С друге стране, питање осигурања не постоји ни у једној земљи ЕУ осим у Хрватској и Словенији. Али, суштина је ово што сам рекла под један. Дакле, то није начин да се решава, јер су, иначе, штете о којима говоримо у овој делатности, у предмету овог закона, толико велике вредности; замислите сад то осигурање где 85% осигураник треба да

надокнади. То је био разлог зашто смо склонили обавезно осигурање – да не бисмо на тај начин оптеретили.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Можете користити пет минута плус. Изволите.

ГОРИЦА ГАЈИЋ: Госпођо министар, тачно је да су то јако велике штете, али вас још једном питам – како ће се та штета надокнадити ономе ко ју је претрпео? Ко ће платити то?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 16. амандман је поднела народна посланица Стефана Миладиновић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 17. амандман, са исправком, поднела је народна посланица Стефана Миладиновић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 20. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Министре, изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Сагласни, прихватамо амандман.

ПРЕДСЕДНИК: Амандман се прихвата.

На члан 34. амандман је поднела народна посланица Стефана Миладиновић.

На члан 36. амандман је поднела народна посланица Катарина Ракић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

На члан 36. амандман су заједно поднели народни посланици Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

На члан 36. амандман је поднела народна посланица Горица Гајић.

На члан 39. амандман су заједно поднели народни посланици Горица Гајић и Милан Лапчевић.

На члан 41. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Лига социјалдемократа Војводине.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 44. амандман, са исправком, поднела је народна посланица Стефана Миладиновић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

На члан 46. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Наш амандман мења став 1. члана 46, који у оригиналном тексту закона гласи: „Транспорт опасног терета на путу контролише полицијски службеник у редовној контроли учесника у друмском саобраћају у складу са ADR.“

Ми смо тражили да тај став 1. гласи: „Транспорт опасног терета на путу контролишу инспектори са положеним испитом за саветника у безбедности транспорта опасног терета у складу са ADR.“

Образложење зашто не прихватате амандман је да се не прихвата јер је садржина нашег амандмана прописана у члану 62. став 6. Али, члан 62. став 6. каже: „Инспектор мора да има сертификат за саветника за безбедност који се издаје у складу са овим законом, као и да испуњава услове за инспектора прописане законом којим се уређује инспекцијски надзор.“ Ви овде описујете шта мора да има инспектор, а ја кажем да мора да буде са теретом. То су две различите ствари.

Било би добро да сте овај амандман прихватили. Само је питање времена када ћемо мењати овај закон, јер полицијски службеник не би требало да по Предлогу закона буде тај који ће то да ради у редовној контроли учесника у саобраћају, него то треба да буде инспектор са положеним испитом за саветника за безбедност транспорта. Може и овако. Ми сматрамо да је боље да решење које је неминовно буде примењено одмах, него касније.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Нисам сигурна да ли сам прочитала амандман на члан 27. Одбора за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације. Да ли сам вас питала да ли прихватате амандман?

У реду, амандман је прихваћен.

Боље да два пута буде прихваћен него да изостане.

На члан 46. амандман је поднела народна посланица Стефана Миладиновић.

На члан 46. амандман, са исправком, заједно су поднели народни посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 47. амандман, са исправком, заједно су поднели народни посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Реч има Горица Гајић.

ГОРИЦА ГАЈИЋ: Хвала, госпођо председнице. Демократска странка Србије поднела је само кратко – у члану 47. став 2. тачка 2) после речи „ADR“ додају се речи „када је предвиђено ADR споразумом“. Наиме, овде се ради о поступању царинских органа и контроли сертификата које транспортери имају уз себе када превозе опасну робу.

Када смо разговарали са стручњацима који се разумеју у ову област, скренули су нам пажњу да је овај нови предлог закона сада дупло дужи и углавном се темељи на свим овим споразумима који су наведени у члану 4. Предлога закона. То су томови, хиљаде страница. Да ли су те хиљаде страница преведене? Замислите једног транспортера, возача цистерне или возача било ког возила с опасном робом да у моменту када се нешто деси може да покрене и окрене, јер је цео закон крцат предлозима, техничким предлозима, позивамо се на ставове, одељке свих ових споразума, да их сада не набрајам.

Питамо се да ли је морао да се донесе потпуно нови предлог закона, зашто није више подзаконским актима технички уређен досадашњи закон. Просто, лакше је подзаконским актима технички га дотерати и увести све ове одељке из потписаних међународних споразума, који нас свакако обавезују на који начин морамо да третирамо транспорт опасне робе.

Више смо скренули пажњу на ту пренормираност и преобимност новог предлога закона, мислимо беспотребну. Ето, то је био наш предлог и разлог зашто смо поднели амандман на овај члан.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само кратко, због транспортера, како кажете, све је преведено и у „Службеном гласнику“, такође је објављено на сајту. Дакле, имамо превод.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 52. амандман су поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Реч има Драган Весовић.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, госпођо председавајућа. Иначе, по мишљењу Српског покрета Двери, један коректан закон који ћемо ми на гласању вероватно подржати. Овде смо имали идеју да после члана 52. додамо члан 52а: „Министарство надлежно за послове саобраћаја дужно је да пре издавања дозволе за транспорт опасних материјала изврши контролу трасе кретања ради провере исправности железничке саобраћајнице.“ Мислили смо првенствено на опасне материје које могу да се транспортују железничким саобраћајем и пошто у осталим члановима закона нисмо видели то додатно обезбеђење, жеља нам је била да овим амандманом и то предвидимо. Толико.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 52. амандман је поднела народна посланица Стефана Миладиновић.

На члан 61. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

На члан 66. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 68. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 68. амандман су поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч?

Реч има Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Овим амандманом предвидели смо веће казне. Значи, да уместо 150.000–2.000.000 динара казне буду 300.000–3.000.000 динара. Такође, да се у ставу 2. казна за одговорно лице у правном лицу од 5.000 до 150.000 замени казном од 50.000 до 200.000.

Сматрамо да је реч о транспорту најопаснијих могућих материјала (ви сте то навели: експлозивни, радиоактивни материјал), тако да је у овом случају због безбедности грађана потребно можда још строже

прописати санкције за правна лица и за одговорна лица у правним лицима која се баве транспортом ових материјала како бисмо их натерали да максимално савесно спроводе тај свој посао, у складу са интересима и безбедношћу грађана.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам. Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само да кажем да сам сагласна са вашим коментаром. Прихватићемо ваш амандман и биће саставни део закона.

ПРЕДСЕДНИК: Прихвата се овај амандман.

На члан 69. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 69. амандман су поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Реч има Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Идентично образложење као за претходни амандман – повећавање казни да би се привредници, односно лица која се баве транспортом ових опасних материја натерали да се понашају савесније и одговорније.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Као и претходно, прихватам амандман.

ПРЕДСЕДНИК: Амандман се прихвата.

На члан 70. амандман је поднео Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 71. амандман је поднео Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 72. амандман је поднео Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 74. амандман су поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 76. амандман је поднео Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 78. амандман су поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Реч има Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Хвала. Циљ је да се рок од две године из става 2. који прописује да министар надлежан за ову област мора донети подзаконске акте скрати на годину дана.

Сами знате да без подзаконских аката није могуће до краја уредити целокупну ову материју, а с обзиром на значај једног оваквог закона, сматрамо да је неопходно што пре донети подзаконске акте. На тај начин бисмо ускладили овај став 2. са ставом 3, пошто министар надлежан за унутрашње послове има рок од годину дана да донесе благовремено подзаконске акте. Сматрамо да је идентична надлежност министра за унутрашње послове и министра надлежног за овај закон да у истом року донесу предвиђене подзаконске акте.

Мислимо да бисте могли да прихватите овај амандман као и два претходна која смо усмено образлагали, јер сматрамо да је рок од две године ипак непримерено дуг за подзаконске акте.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 80. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Министре, да ли прихватате овај амандман?

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да, прихватам.

ПРЕДСЕДНИК: Прихвата се амандман.

На члан 80. амандман су заједно поднели народни посланици Предраг Јеленковић, Мехо Омеровић и Иван Бауер.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 81. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Питам министра да ли прихвата амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прихватам.

ПРЕДСЕДНИК: Амандман се прихвата.

Пошто смо завршили претрес о амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Одређујем паузу од двадесет минута.

(После паузе – 18.10)

ПРЕДСЕДНИК: Даме и господо, настављамо са радом.

Прелазимо на 18. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О КОМУНАЛНИМ ДЕЛАТНОСТИМА (појединости).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици, као и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Примили сте мишљење Владе о поднетим амандманима и извештаје надлежних одбора.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника отвара претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно Вјерица Радета и Марина Ристић и заједно посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Горан Ћирић. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Предлог закона о комуналним делатностима. Поднели смо амандман на члан 1 – брише се, јер сматрамо да су решења у важећем закону много јасније прецизирана од предложених.

Мислим да је суштина у следећем: ево, усвајамо сет закона, и у образложењу самог закона се каже да је потребно усвојити закон о јавној својини, имплементирати га, закон о концесијама, закон о приватно-јавном партнерству, о комуналним делатностима и многе друге законе који утичу на ова решења.

Ми знамо у каквом су стању јавни комунални системи, посебно на локалном нивоу; и ви сами, министарка, знате у каквом су финансијском стању. Најчешће се разлог за доношење овог закона налази у неефикасном функционисању јавних комуналних система и потреби да се они приватизују или дају концесије на неке од делатности.

Ми смо реаговали на овај начин зато што мислимо да је важно одвојити комуналне делатности које су, пре свега, од јавног интереса и усмерене на здравље становништва и најнеопходније потребе грађана Србије. Ту подразумевамо водовод, третман чврстог отпада, који утиче на здравље; ту подразумевамо и многе друге ствари, али ово су свакако најважније.

Дакле, ми смо става, и то ћу поновити, да не треба приватизовати нити давати под концесију водоводе, пре свега инфраструктуру, јер суштина водовода је у цевоводу који долази до сваке куће у градовима, општинама и селима. Мислимо да је неопходно задржати већинско власништво пре свега над инфраструктуром и на такав начин заштитити и здравље, а и само становништво.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Хвала. Ми смо предвидели да се у члану 1. став 1. тачка 1) брише реч „снабдевање“, да остане само дистрибуција, зато што сматрамо да се нормирањем посебно снабдевања, независно од дистрибуције, ствара једна сувишна комунална делатност, јер је снабдевање у до сада важећем закону обухваћено дистрибуцијом топлотне енергије, док

с друге стране предлагач у делу образложења где наводи објашњење основних правних института и појединачних решења ниједном речју не дефинише делатност снабдевања топлотном енергијом. Сматрамо да би увођењем снабдевања топлотном енергијом као посебне комуналне делатности били повећани трошкови које би грађани требало да носе.

Видите, у образложењу зашто не прихватате амандман ви нас упућујете на Закон о енергетици, где говорите да је снабдевање топлотном енергијом проглашено делатношћу од општег интереса. Али, питам вас, за разлику од снабдевања и дистрибуције, зашто би било потребно ново увођење посебног нормирања, зашто све морамо организовати нпр. као Електродистрибуција? Електродистрибуција је некада била јединствена дистрибуција, па сте измислили да буде посебно дистрибуција, посебно снабдевање, па хајмо сада свугде да организујемо те нове делатности. Зашто, рецимо, код вас не постоје три министарства него је све обједињено у једном министарству? Не морамо целу Србију да уредимо на тај начин.

Или се овде крије једна зачкољица, да уведете јавно-приватно партнерство у снабдевање топлотном енергијом, па се ту накачи неко предузеће које би вам било снабдевач топлотном енергијом, за разлику од дистрибутера топлотне енергије, па ту да убацимо још један трошак за грађане, односно да убацимо још мало новца у приватне џепове.

Сматрам да треба брисати реч „снабдевање“, јер је то у интересу грађана. Свакако, ако ово остане, бојим се да у себи садржи једну зачкољицу која ће омогућити додатне трошкове, односно додатно богаћење неких појединаца.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 1. амандман је поднела посланица Јасмина Обрадовић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланице Посланичке групе Демократска странка и народни посланици Милорад Мирчић и Александра Белачић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: У најкраћем, образложење за овај амандман, али и за сам закон јесте да усвајањем овог закона и његовом реализацијом... А знамо да до његове реализације неће бити лако доћи због тога што већ сутра имамо усвајање Предлога закона о изменама Закона о јавној својини да бисмо одложили његову примену за следећих годину дана, што значи да ми у овом тренутку немамо прецизан попис имовине јавних комуналних система, нити локалних самоуправа, нити аутономне покрајине. Због тога доносимо тај закон о одлагању рока примене, јер се није успело, а на то смо упозоравали и пре три године када се продужавао тај рок, а то је први предуслов – прецизно дефинисана имовина је први предуслов да би се знало шта је предмет концесије и шта је предмет приватно-јавног партнерства.

Шта ћемо добити овим законом? Добићемо неквалитетнију услугу, али сигурно ће бити скупља. То су искуства из других земаља, ви то добро знате. Увођење концесионих уговора или приватно-јавног партнерства у област третмана чврстог отпада или водоснабдевања довело је многе градове до великих проблема. Знате за пример Напуља: штрајк приватизованог градског система за одвоз чврстог отпада и начин на који је тај град касније функционисао. То су неки услови који могу да се десе и нама.

Друга ствар, желим да поновим да смо одговорни да задржимо оно што је од јавног интереса за грађане Србије. То је пре свега инфраструктура. У овом случају, код ових јавних комуналних система и онога што третира овај закон важно је задржавање власништва државе над водоводом, цевоводом и начин на који ће се заштитити снабдевање грађана Србије здравом пијаћом водом.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 2. амандмане, са исправком, заједно су поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2. амандман је поднела посланица Јасмина Обрадовић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

На члан 2. амандман је поднео народни посланик мр Горан Чабради.

На члан 3. амандмане, у истоветном тексту, поднели су посланици Посланичке групе Двери, заједно Зоран Красић и Весна Николић Вукајловић и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: На почетку морам да кажем, и ако се усвоји и ако се не усвоји овај амандман, неће да се деси ништа страшно за вршење комуналних делатности, јер ово је члан који има наслов „Родна неутралност израза“.

Када погледате разлог зашто је убачен овај члан 3а, онда ће вам бити јасно да ће сваки следећи закон који будемо добили морати да има овакав члан. Не видим разлог зашто би само у овом закону био овакав члан, а да га нема у другим законима, па у Закону о акцизама, па у Закону о порезима итд.

Међутим, погрешно сте формулисали овај текст. Једини пропис који постоји код нас који има неку сличну одредбу је Закон о забрани дискриминације и тамо то гласи: „Сви појмови који се користе у овом закону у мушком роду обухватају исте појмове у женском роду.“ У овим нашим упутствима како треба да се пишу прописи такође имамо сличну одредбу, то је члан 43, каже: „Изрази се у пропису употребљавају у мушком роду, осим ако природа ствари не захтева другачије.“

Овде је практично главни разлог то што постоји писмо Повереника за равноправност. И ништа друго. Зато сам вам и рекао, усвајањем, неусвајањем овог амандмана, ништа неће да се деси у погледу чишћења, грејања, водовода, канализације, али, молим вас, у сваком закону који дође овде да се убаци члан 3а. Да се убаци члан 3а, јер то је равноправност израза.

Замолио бих вас да направите још једну иновацију, јер сада имамо и оне који не знају да ли су мушко, да ли су женско, морате да нађете формулацију за тај трећи, непостојећи род. Мислим да имате неколико људи у Влади који стварно могу да дају допринос у том формулисању, да то буде јасно. Ја сам против тога да се вређа жена, да се вређа мушкарац, али сам против тога да се вређа и оно треће. Могуће је да се они пре подне осећају као мушко, после подне као женско, предвече не знају шта су. Молим вас да следећи пут и њих обухватите, да не буде дискриминације, јер на сваком кораку морамо да се боримо против дискриминације.

ПРЕДСЕДНИК: Министар има реч.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Нисте ви рекли ништа лоше. Мени је само жао што ви не подржавате да у овом закону буде родно равноправни језик, као што је закону о становању, као што је у закону о ком смо претходно расправљали, а то је о превозу опасне робе. Изражавам само своје жаљење, али можда, надам се, у неком периоду испред нас, можда

прихватите тако нешто. Бићу ту да објасним шта год је потребно око тога. Хвала.

(Зоран Красић: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Рекла је министарка да немате ништа против, ништа лоше. Могу да вам дам да наставите о амандману. Реплика, каже, ако је нешто у пејоративном смислу. Не бих да се нагађам, сматрам да не.

Марија Јањушевић је предлагач.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем. Министарка је у ствари потврдила тврдње претходног излагача да ће ово бити „упумпавано“ насилно у сваки од следећих закона.

Као жена, ја се противим и тражили смо да се обрише овај члан чији назив гласи „Родна неутралност израза“. Сматрамо да је овај члан у потпуности сувишан, с обзиром на то да ниједним прописом није утврђена обавеза дефинисања родне неутралности израза који се употребљавају у прописима. Ово тим пре што је одредбом члана 43. Јединствених методолошких правила за израду прописа прописана употреба рода, па се, сходно садржини истог, изрази у пропису употребљавају у мушком роду, осим ако природа ствари не захтева другачије.

Ово заправо представља продор радикалног феминистичког приступа номотехници, без икаквог стварног домаћаја на поље родне равноправности. Просто, неће женама ништа боље бити, штавише, овде долазимо у опасност, ако оне буду имале жалбе на квалитет комуналних услуга, да се све то одлаже док се не уважи и та родна равноправност.

Знате како, мислим да је све то скретање са суштинских питања. Женама је битно да ли су добиле стипендију, матерински додатак, пензију ако су у пољопривреди, да ли им је обезбеђен систематски преглед. Нико овде не спори да положај жена треба да се унапређује и побољшава, али не тако да се она отуђује од мушког дела друштва. Ништа на силу. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Зорана Михајловић има реч.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Све вас разумем, све је у реду, само да кажем, пошто сам то посебно пратила и записала – када смо учествовали у расправи о Нацрту закона о становању и одржавању зграда, управо сте ви, као особа која сада тако говори, рекли „посланице и посланици“. Мислили смо да је можда нека грешка, али сте то поновили још једном. Просто да знате, вероватно нисте ни приметили, али, ето, тако сте рекли.

Што се тиче побољшања положаја жена, да, тај закон о становању управо побољшава и бави се, рецимо, женама жртвама породичног и партнерског насиља.

ПРЕДСЕДНИК: Желите ли ви по амандману?

ЗОРАН КРАСИЋ: Само да објасним да ја ништа не жалим, нема никаквог жаљења. Постоје речи у мушком и у женском роду. Мој пријатељ Милија мене најбоље схвата. Милија и ја тугујемо што Вук Карацић није из Ниша; онда би све било много јасније у Србији. Наравно.

Значи, једна је ствар – изрази, појмови итд; лингвисти су рекли своје. Овде то не дохвата то, овде се ради о нечему сасвим трећем. Знате, ми смо имали раније „председник“, па смо имали „вршалицу дужности председника Републике“ 2003. године. Лингвисти су решили те ствари. Наше методолошко упутство говори о савременом српском језику. И, да не би било забуне, ја сам прочитао члан 43. нашег упутства који све ово прописује. Нема потребе да се то посебно потенцира, јер можете да створите забуну: лежећа полицајка, војникуша итд. То је увредљиво за жене, верујте ми, увредљиво је за занимања. Како ће да буде – столарка? Немојте, молим вас. У знак поштовања према свим половима, кажем – пишите и говорите како нас је учио Вук Карацић, шта пише у нашем правопису.

Ово око родова итд., око изрази, то постоји у међународним уговорима и ретким међународним конвенцијама. Не знам ваше министарство колико је закона овде донело, је л' у сваком закону постоји ова одредба? Свака вам част! Ја сам онда апсолутно необавештен; чак могу да будем као и ови што их нема овде. Па ви сте онда направили револуцију. Ја вас молим да утичете на Владу да сви масовно то употребљавају.

Значи, члан 2, сви изрази су у истом статусу. Извињавам се, нисам вас схватио, али и даље не жалим.

ПРЕДСЕДНИК: Колегинице Јањушевић, можете по амандману. Имате два и двадесет.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Само ћу кратко. Мени је јако драго што сте ви приметили да ми немамо ништа против, али не треба дирати номотехнику, не треба наметати. Као члан Одбора за људска права имала сам прилике да се састајем са комисијама из ЕУ. Нажалост, потпис ме обавезује да о томе не говорим, али сам видела шта је њима најважније.

Колико знам, гувернер је жена; она инсистира да се зове гувернер.

Дајте да оставимо, немојте да пуштамо идеологију радикалног феминизма да нам квари друштво. Знамо, још у прошлом веку, између два рата је измишљено да се људска права користе за притисак великих држава на мале, да би они своје националне интересе спровели. Само хоћу да то избегнемо. Нека свако изговара род онако како жели, наша номотехника нека ради како је и до сада, а наши закони нека се примењују, без обзира на то да ли ћемо ми рећи „посланица“ или „посланик“. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 4. амандмане, у истоветном тексту, поднели су Наташа Јовановић и Јово Остојић и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: У члану 4, поред осталог, пошто је доста обиман да бих га у комплету читао, у последњем ставу каже се: „После става 6. додаје се став 7, који гласи: 'Обезбеђивање услова за обављање комуналних делатности обухвата активности на јачању капацитета и функционалности комуналне инфраструктуре, обезбеђење средстава за финансирање изградње комуналне инфраструктуре, активности на праћењу квалитета комуналних услуга, као и предузимање мера за континуирано вршење комуналних делатности у циљу обезбеђења животних потреба физичких и правних лица'.“

Дакле, то је план и то је жеља законодавца да привучемо што више инвестиција, приватног капитала, концесионара и оних који желе да уђу у приватно-јавно партнерство у овој области.

Још једном желим да заједно размислимо о томе, узимајући у обзир и искуства земаља у нашем окружењу које су примениле оваква решења, да ли ми очекујемо да ће неко ко би евентуално ушао у концесиони уговор око дистрибуције пијаће воде... Вероватно је да ће највеће интересовање, управо због најефикасније наплате и могућности искључења, бити за београдски водовод и водоводе у Новом Саду, Нишу, Вршцу и неким другим градовима. Да ли мислите да ће неко сада, на основу овог става, прво доћи и инвестирати у ту инфраструктуру? Огромне су то инвестиције, ту се инвестирало последњих педесетак, седамдесет или можда више година. Углавном ће доћи неко ко ће, захваљујући тим уговорима, пре свега подићи цене, вероватно ићи са рационализацијом у тим системима, јавним комуналним предузећима, смањењем броја радника, смањењем трошкова и тиме остваривати профит, а то је једини циљ оних који улазе у концесионе уговоре са државом.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 4. амандмане су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

На члан 4. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Народни посланици Милетић Михајловић и Стефана Миладиновић заједно су поднели амандман којим предлажу да се после члана 4. додају наднаслов и нови члан 4а.

Одбор за уставна питања и законодавство, на основу члана 163. став 2. Пословника, одбацио је овај амандман.

На члан 5. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Никола Савић и Зоран Красић и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Због овог ограниченог времена, претпостављам да сте сви читали о чему се ради... За нас је неприхватљив овај став из одговора да ви нешто сужавате овде када је у питању члан 5. Морам да вам скренем пажњу да је та врста, како ви кажете – сужавања, забрањена. Сви облици својине, по Уставу Републике Србије, равноправни су. То морате да знате. Само изузетно, у појединим областима организациони облик привредног друштва које се бави одређеном делатношћу може бити изричито законом прописан, па, рецимо, банке морају да буду акционарска друштва итд. Код свих оних који врше комуналну делатност организациони облик, да ли је то јавно предузеће, друштво капитала итд., има своју ширину и потребно је да има ту своју ширину. На овај начин, овом изменом ограничили сте делатности у којима могу да буду само јавна предузећа. Мислим да сте направили грешку. Сада ћу то да вам покажем на једном примеру.

На двадесет километара од Београда налази се Ритопек. Он је поред Дунава. Они немају воду за пиће. Никога не кривим, да ме не разумете погрешно. Овде је било приче – осамдесет километара Велика Плана, три инвестиције, деле пиво, нема воде, пукле цеви итд., али ови уопште немају воду за пиће, не постоји градски водовод! Зашто? Зар рачунају Дунав је близу, па могу на Дунав да пију воду или шта је? Они ће да се потрују тамо са септичким јамама и неким својим бунарима итд. Јавно предузеће је ипак нешто на шта локална самоуправа мора да утиче да решава те ствари. Ако идете у јавно-приватно партнерство, ако идете у концесију итд., питање је да ли ће приватник имати интереса, јер тамо има само 1.300 кућа.

Зато није требало да сужавате организационе облике оних који пружају комуналне услуге, већ је баш ту требало да оставите ову ширину, а та ширина је први пут уграђена још 2000. године када је дограђиван Закон о јавним предузећима и делатностима од општег интереса. Тада је први пут направљен вентил да може доћи до конкуренције различитих својина у вршењу комуналних делатности, уз уступање вршења тих послова. Мислим да нисте смели да направите ову измену у члану 5.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

(Срђан Ного: Нисам вас био чуо по прошлом амандману.)

Не, амандман је Демократске странке.

На члан 5. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Нашим амандманом желели смо да сачувамо управљање гробљима и сахрањивање као комуналну делатност искључиво у јавном сектору, без увођења могућности да се приватна предузећа укључе у тај посао. Сахрањивање и управљање гробљима је једна ствар сакралног карактера и мислим да није у интересу грађана Србије да се комерцијализује таква делатност. Замислите ситуацију да неко нема средстава да сахрани неког свог ближњег; до сада је то увек ишло на терет локалне самоуправе, а сада је питање, ако неки приватник управља гробљем и има могућност да организује сахрањивање као једини и искључиви на датој територији, како ће се то решити у корист грађана.

Генерално, када уводимо јавно-приватно партнерство и када уводимо приватне субјекте у комуналне делатности, морамо схватити да ће ићи тамо где је профит загарантован. То су по принципу монополи и, као што је претходни говорник говорио, они ће ићи тамо где имају интерес. Тамо где немају интерес, то ће остављати држави. Значи, тамо је неки трошак и ту држава треба да субвенционише, да инвестира. То се не исплати, али тамо где је могућност за остваривање прихода највећа, они ће свакако хрлити да заузму обављање те делатности.

Примери из праксе у државама попут наше нису нешто што може да нас охрабри. Видели смо то са неким неуспелим покушајем у општини Гроцка, везано за одношење смећа, да је одмах настао проблем када су ушли неки приватници. Такође, можемо се сетити искуства Краљевине Југославије, када је дистрибуција воде и дистрибуција струје у многим локалним срединама била у рукама странаца, колико је то проблема изазвало грађанима.

Молим вас да добро поразмислите, конкретно, када се односи само на гробља, јер сматрамо да би та делатност требало да буде изузета, али и генерално приликом јавно-приватног партнерства и њиховог увођења у комуналну делатност треба бити крајње обазрив због интереса грађана.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 6. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Божидар Делић и Марко Миленковић и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: У члану 6. у ставу 1. каже: „У члану 8. ст. 1. и 2. мењају се и гласе: 'Јединица локалне самоуправе дужна је да до краја фебруара текуће године достави Министарству извештај, на прописаном обрасцу, у вези са обављањем комуналних делатности у претходној години'.“

Надам се, госпођо министарка, да ви имате ове извештаје локалних јавних комуналних система, а волели бисмо, ја као посланик, а надам се и све остале колегинице и колеге, да тај извештај имамо и стекнемо прво утисак и информацију о томе са каквим успехом раде јавни

комунални системи у овом тренутку на локалном нивоу. Ми имамо више информација о јавним предузећима на централном нивоу, али је на локалном нивоу то само индивидуално информисање из градова и општина из којих долазимо, углавном. Мислим да би било важно да бисмо сада на прави начин одлучивали о овом закону, да бисмо знали у ком су стању наши јавни комунални системи.

Када се ради о њиховој одговорности, заиста треба ставити грађане у центар сваког закона, па тако и овог. Шта треба да одлучује? Треба обезбедити безбедну и што јефтинију јавну услугу јавних потреба свих грађана. Ево, када говоримо о инфраструктури, говоримо о водоводној инфраструктури, топловодној инфраструктури; то су примери у којима је потребно задржати то власништво и због безбедности и због одговорности, јавне одговорности. С друге стране, кључно је питање – овде је циљ, је ли тако, развити конкуренцију и увести приватни капитал да би се развила конкуренција и добила што квалитетнија и јефтинија услуга – да ли је могуће развити конкуренцију на једној таквој инфраструктури када се ради о водоводу? Уколико неко жели да гради свој посебан водовод и дође до сваке куће, могуће је да ће то бити добар избор за грађане и да ће то бити конкуренција, али мислим да таквих примера није било.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 6. амандман, са исправком, поднео је Мехо Омеровић.

На члан 7. амандмане, у истоветном тексту, поднели су посланици Посланичке групе Двери, заједно Вјерица Радета и Александра Белачић и заједно посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Предлажемо да се члан 7. брише зато што се врши непотребна централизација одлучивања о испуњености услова за обављање комуналне делатности, при чему сами услови за обављање комуналних делатности ни у овом члану нити у претходним члановима нису дефинисани. Доводимо у стање да постоји једна непотпуна норма, што би у пракси могло да изазове озбиљне проблеме, арбитрарност и злоупотребу. Наноси се штета грађанима, јер они очекују да се комуналне делатности обављају на брз, ефикасан, благовремен и квалитетан начин, а не у складу са арбитрарном вољом надлежног министра, који може да доноси одређене политичке одлуке. Тако да један овакав члан може да уведе на мала врата и намештање послова из оквира комуналних делатности лојалним предузећима, односно по унапред постигнутим партијским договорима.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 8. амандмане, у истоветном тексту...

Извињавам се. Да ли сте се јавили?

ГОРАН ЋИРИЋ: Хтео сам одговор министарке, мислио сам да ће одговорити на ову тему. Ово јесте важно питање. Ми последњих година усвајамо сет закона који системски уводе централизацију јер се смањују

приходи локалних самоуправа, повећавају њихове надлежности и одговорности, а, с друге стране, све је мање могућности да утичу на кључне проблеме баш тамо где се одвија реални живот. Реални живот је снабдети људе у градовима, општинама пијаћом водом, здравом пијаћом водом, снабдети их топлотном енергијом на квалитетан и јефтин начин, обезбедити одвоз чврстог отпада, смећа и третман на комуналним депонијама и још много тога. Нема пуно времена за набрајање.

Али, ми заиста идемо у обрнут процес. Мислим да смо кренули једним озбиљним процесом указивања све веће одговорности и све већег поверења у људе на локалном нивоу, наравно, уз чињеницу да они најбоље знају шта им је потребно на локалном нивоу. Са ове стране се доносе решења која кажу – ви не разумете довољно добро шта су ваше потребе, него ћемо ми из министарства доносити ту врсту одлука. Због тога је важно одлучивати на такав начин и усвојити овај амандман. Мислим да је сувишан.

(Срђан Ного: По амандману.)

ПРЕДСЕДНИК: Шта кажете? Има још нешто времена? Само да видим. Има минут.

СРЂАН НОГО: Генерално, кад већ дуже посвећујемо пажњу овом амандману, имамо занимљиву ситуацију да надлежно министарство прописује, у неким претходним законима, и висину текућег и инвестиционог одржавања зграда. Такође, овде прописује одређене услове за комуналне делатности. Видимо намеру да надлежни министар уређује целокупне сфере јавног живота, односно контакта који грађани имају са државом и државним органима. Аутоматски се ствара могућност за поприличну арбитрарност и поприличан уплив у цепове тих истих грађана.

Сматрамо да су сви ови закони о којима смо данас расправљали на штету интереса грађана Србије и да ће представљати додатан намет и додатно избијање новца из већ осиромашеног цепа нашег становништва. Не знам, заиста, до које границе мислите да узимате новац од људи и да га гурате у цепове својих пријатеља, сарадника, домаћих или страних.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 8. амандмане, у истоветном тексту, поднели су посланици Срето Перић и Дубравко Бојић и заједно посланици Александра Јерков, Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има Дубравко Бојић. Изволите.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Хвала. Испред Српске радикалне странке колега Срето Перић и ја поднели смо амандман на члан 8. овог Предлога закона о изменама и допунама Закона о комуналним делатностима. Захтевамо брисање новог члана 8а који говори о испуњености услова за отпочињање обављања комуналних делатности.

Наиме, министар надлежан за послове комуналних делатности образује комисију која има да оцени испуњеност услова за бављење овим послом. Комисију чине: по један представник министарства надлежног за послове привреде, енергетике, заштите животне средине, водопривреде, саобраћаја, инфраструктуре, финансија, државне управе, локалне самоуправе, ветерине, заштите од пожара и Министарства. Фали само представник ловачког друштва и удружења пензионера.

Ми сматрамо да је ова комисија непотребна, да је прегломазна, зато што у њен састав улази једна трећина предложених представника ресорног министарства. Такође сматрамо, господо из Владе, предлагачи овог закона, да је било једноставније решење да надлежно министарство прикупи мишљења од осталих ресора, чиме би се појачала одговорност и ресорног и осталих министарстава у заједничкој одлуци. Можда је то због брзине доношења овог закона.

У пакету законског предлога запакована је хитност доношења овог закона по кратком поступку, хитном поступку, која не трпи навод, слушајте сада, молим вас – да би недоношење овог закона по хитном поступку изазвало штетне последице по живот и здравље људи, рад органа и организација. Молим вас, ми деценијама живимо у оваквом стању; да је све ово тачно, када би све ово било истина, ми бисмо се већ одавно нашли под ударом члана 2. Закона и његове шесте комуналне делатности. Да подсетим све вас који нисте у овој теми, шеста комунална делатност је управљање гробљима и сахрањивање, раније је било управљање гробљима и погребне услуге. Не знам чему ова измена.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Потрошили сте време групе.

Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: И у овом члану видимо, наравно, недовољно учешће људи са локалног нивоа. Мислим да сам на почетку рекао да је разлог за оваква решења наведен, а то је недовољно ефикасно управљање јавним комуналним системима, посебно на локалном нивоу.

Мислим да је кључно решење управо у успостављању ефикасног менаџмента у тим јавним комуналним системима. Било је пет година, уподобљене су локалне самоуправе, градови са централном влашћу, није било препрека у односима централних и локалних власти и мислим да је довољно година одговорности да се учини ефикасним сваки јавни комунални систем на локалном нивоу.

То значи, без обзира на то што је више од 95% локалних самоуправа у Србији управо са владајућом коалицијом која има већину у републичкој скупштини, да је важно тим људима указати поверење и поштовање, јер они најбоље знају шта су њихове потребе. Они морају да буду укључени у сваку врсту решења, на више начина, не само тако што ће размишљати само о сопственим градовима. Велики број комуналних изазова решава се не само у једном граду или општини, него ће се

ефикасније решити уколико се више градова укључи око заједничког циља. Рецимо, третман чврстог отпада, заједничке комуналне депоније важне су за више градова у околини. Када причамо о Нишу, за Ниш је важније да третман отпадних вода уради Пирот да би Нишава дошла чиста до Ниша, али Ниш, наравно, има своју одговорност да би се чиста Нишава улила у Јужну Мораву.

Потребно је инвестирати и у ту сарадњу на начин који ће бити будући увод у један природни ток регионализације, а посебно природне регионализације око тих кључних тема.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 8. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Предлажемо брисање у члану 8. става 1. где предвиђате изузетак од правила које је установљено Законом о комуналним делатностима. То брисање тражимо зато што нисте навели који су то услови које треба да испуне привредни субјекти да би могли да се баве комуналном делатношћу. Мислимо да је због тога непрецизан.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 8. амандман, са исправком, поднела је народна посланица Јасмина Обрадовић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 8. амандман је поднела народна посланица Катарина Ракић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Катарина Ракић.

КАТАРИНА РАКИЋ: Захваљујем. Овим путем желим да се захвалим Министарству што је прихватило овај амандман поднет управо из разлога о којем сам говорила у начелној расправи, а то је да се у нашој земљи не ствара монопол, да само јавна предузећа могу да обављају једну врсту послова, него да се тако нешто може проширити и даље. Свакако, желим да се захвалим на прихватању оваквог једног амандмана.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 9. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Петар Јојић и Немања Шаровић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 9. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Питам министра да ли прихвата овај амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прихвата се амандман.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 10. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Момчило Мандић и Мирослава Станковић Ђуричић, заједно посланици Посланичке групе ДС, као и Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 10. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Наш амандман има циљ да се изађе грађанима у сусрет и да грађани могу два пута годишње да указују, односно изнесу мишљење, став о квалитету пружања комуналних услуга, као и да евентуално укажу на неке недостатке у пружању истих. Према вашем решењу је то једанпут годишње, тако да мислим да ту радимо у корист грађана и не видим разлог зашто се то не би омогућило и чешће. Такође, друга ствар јесте да се у краћем року учини отклањање неправилности на које су грађани указали. Ви сте предложили да то буде у року од 90 дана. Ми смо тај рок скратили за једну трећину, односно ставили смо – 60 дана.

Значи, да појасним, дајемо могућност грађанима да континуирано буду у сарадњи са локалном самоуправом, да буду у већој интеракцији и да чешће могу да указују на неке проблеме које им чине испоручиоци одређених комуналних услуга. Тако да два пута годишње то може да уђе у анализу и обраду и по добијеном налогу да се исправе ти недостаци који су прихваћени, а грађани су указали на њих, и да тај рок за исправљање не буде 90 дана, него 60 дана. Сматрамо да ако неко већ обавља комуналну делатност, мора да буде у стању да се брже прилагођава потребама грађана. Непримерено је дугачак рок да ви три месеца не можете да исправите нешто што смета грађанима, а битна је услуга, јер, да се не лажемо, комуналне делатности су монопол. Ми не можемо да набављамо ту услугу коју нам пружају предузећа која врше комуналну делатност на неки други начин, тако да смо принуђени... Не можемо да је не користимо, не можемо да је користимо од неког другог, па смо принуђени да је користимо од тог субјекта, а он за три месеца треба да учини неку поправку да би та услуга била квалитетнија. Сматрамо да то није у реду.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 11. амандмане, у истоветном тексту, поднели су Миљан Дамјановић и Љиљана Михајловић, заједно Марко Ђуришић,

Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и заједно Посланичка група ДС.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 12. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно Вјерица Радета и Љиљана Михајловић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 13. амандмане, у истоветном тексту, поднели су Марија Јањушевић, заједно посланици Милорад Мирчић и Томислав Љубеновић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

Реч има Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем. Овим чланом предвиђа се да локална самоуправа може подизвођачу, који ће, претпостављам, у више од 90% случајева бити приватно лице или приватна фирма, све податке о корисницима да пренесе, укључујући лични матични број грађана, чиме се директно крши Устав, члан 42. о заштити података о личности. Дакле, грађани опет на својим леђима, поред свих оних намета, добијају још и приватника који ће да их гања, да не кажем да утерује дугове. Много је, верујте.

Друга ствар, ако су субвенционисане услуге, локална самоуправа на себе узима обавезу да у року од 30 дана то исплаћује приватном лицу. Молим вас, једна „Идеа“ има валуту 60 дана, а да не причамо да је реално негде и 100 дана. Дакле, овде се интереси локалне самоуправе подређују интересима подизвођача. Шта сада, локална самоуправа, ако дође тај рок од 30 дана, мора да плати пре то, него за топли оброк у вртићу, субвенционисани превоз или нешто слично? Стварно није у реду.

Друго, дозволите, овде пише: народни посланик Марија Јањушевић, па пише: народни посланици Зоран и Весна... Дакле, није родно сензитивно. Ја то, признајем, нисам ни примећивала до сада. Зашто? Зато што није важно. Зато што је важна суштина, зато што је важан садржај и оно што желимо да постигнемо. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 14. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Зоран Красић и Весна Вукајловић Николић и заједно посланици Посланичке групе Демократска странка.

Реч има Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Оно што смо рекли у овом амандману, то је да не треба да се мења тај члан. Ради се о овлашћењима комуналних инспектора, да знате о чему се ради.

Комуналне делатности и надзор у вршењу тих комуналних делатности крећу се у делу јавних овлашћења и поверених послова државне управе. Није добро када ви једним чланом прописујете нешто и имате у виду само Београд, тим пре што су ове ствари мало и подељене, па постоји

нешто на републичком нивоу и постоји нешто на локалном нивоу. Шта вреди што пишемо овде нешто, прође комунални инспектор, види рупу на путу, наложи да се то отклони, а општина Бојник у блокади? Многе ствари из области комуналних делатности, па и надзора у вршењу комуналних делатности, налазе се код локалне самоуправе. Свака локална самоуправа је на неки начин специфична.

Ово што сте написали овде стварно треба да важи за Београд, али већ на сто километара од Београда немогуће је да се то примени. Верујте да је немогуће да се примени. Не треба пропис оптерећивати нечим за шта знамо да у добром делу Србије неће да се примени.

Кажем вам, овде имамо и подељену надлежност, Република прописује те оквире у којима локална самоуправа има неку своју слободу, али водите рачуна, када прописујете те оквире, да не наметнете неку много већу обавезу коју локална самоуправа не може да испуни. Узмите пример Румуније, која тек сада, после седам година, излази из једне катастрофе која се десила са јавно-приватним партнерством и концесијама у читавом спектру комуналних делатности у локалним самоуправама.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Пошто смо информисани да је ово последњи амандман који може да се образлаже... Мислим да је и у овом члану – и мој претходник је поменуо управо то – закон на неки начин пут ка даљем централизовању Србије, даљем исказивању неповерења према људима на локалном нивоу. А суштина комуналних делатности је, у ствари, брига о сваком грађанину. То јесте суштина, ставити у центар сваког грађанина Србије, људе који живе у својим кућама, својим општинама, селима, градовима и начин да им се пружи прилика да уреде своје животе и учине их што квалитетнијим. Мислим да је тај подстицај битнији од ове врсте централизације контроле и наметања неких решења.

Идеја је прихватљива у оном делу у коме има жеље да се развије конкуренција, повећа квалитет услуга и да се, самим тим, било би очекивано, смање цене комуналних услуга. Нажалост, искуства показују да цене расту. Показао сам примере у неким областима, и због тога и даље инсистирам на неким важним сегментима комуналног уређења градова и општина; то су водоводи, за које ће, сигуран сам, бити највише заинтересованих, јер је ту најлакше зарадити, ту је припремљена инфраструктура и ту се дистрибуира природно богатство кроз постојеће цевоводе у које се улагало педесет, седамдесет, осамдесет година или више.

Мислим да је један од кључних аспеката питање безбедности. Ми смо о томе пуно говорили. Ако кроз те цевоводе четрдесет-педесет километара водите са изворишта пијаћу воду у град од 300.000, два милиона или колико год становника, морамо да водимо рачуна о безбедности. И то је један од аспеката о којима треба говорити када размишљамо о овоме. Кажем, тешко је, посебно у овим деловима и

сегментима, развити конкуренцију због тога што је инфраструктура та која ограничава. Због тога сам инсистирао на томе да држава мора да остане са златном акцијом, посебно када се ради о стратешкој инфраструктури.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Поштовани посланици, време предвиђено чланом 158. став 4. Пословника Народне скупштине Републике Србије за образлагање амандмана од стране подносилаца, у трајању од десет часова, овим амандманом је потрошено.

То значи да даље само читам амандмане, без расправе.

На члан 14. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Зоран Красић и Весна Вукајловић Николић и заједно Посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 14. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Питао министра да ли прихвата овај амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прихватам.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 15. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Наташа Јовановић и Јово Остојић и заједно посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 16. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Никола Савић и Зоран Красић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 16. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Министре, да ли прихватате овај амандман?

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да, прихвата се амандман.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 17. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Милорад Мирчић и Марко Миленковић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 18. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Немања Шаровић и Александра Белачић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 19. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Срето Перић и Дубравко Бојић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 20. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Томислав Љубеновић и Немања Шаровић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 21. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Зоран Красић и Мирослава Станковић Ђуричић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 22. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Миљан Дамјановић и Срето Перић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 23. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Мирослава Станковић Ђуричић и Милорад Мирчић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 24. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Миљан Дамјановић и Вјерица Радета и заједно посланици Посланичке групе ДС.

Амандман на члан 66. заједно су поднели посланици Наташа Јовановић и Марина Ристић.

Одбор за уставна питања и законодавство одбацио је овај амандман.

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на 19. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЈАВНО-ПРИВАТНОМ ПАРТНЕРСТВУ И КОНЦЕСИЈАМА (појединости).

Примили сте амандмане посланика, примили сте извештаје надлежних одбора и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Зоран Красић и Немања Шаровић и заједно посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС.

На члан 2. амандман су заједно поднели посланици Вјерица Радета и Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Зоран Красић и Немања Шаровић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 3. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

На члан 4. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС.

На члан 5. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС.

На члан 5. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 6. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 7. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС.

На члан 7. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

На члан 7. амандман су заједно поднели посланици Зоран Красић и Вјерица Радета.

На члан 8. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Зоран Красић и Наташа Јовановић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 9. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Милорад Мирчић и Вјерица Радета, заједно посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 10. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 11. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Здравко Станковић и заједно посланици Посланичке групе ДС.

На члан 12. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС.

На члан 12. амандман су заједно поднели народни посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 13. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 14. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 15. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 16. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 17. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 17. амандман су заједно поднели посланици Зоран Красић и Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 18. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 19. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 19. амандман су заједно поднели посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

На члан 20. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 21. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић, заједно Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић и заједно народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 22. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 23. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић и заједно народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 24. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 24. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

На члан 25. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић и, са исправком, заједно посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 26. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 26. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

На члан 27. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно посланици Посланичке групе Демократска странка и заједно Марко

Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

На члан 28. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 29. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 29. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

На члан 30. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 31. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 32. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 33. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 34. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 35. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 36. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Поштовани народни посланици, пошто је Народна скупштина завршила расправу о свим тачкама дневног реда ове седнице, имајући у виду да је већ претходно гласала о тачкама 1–14. и 20–22. дневног реда, сагласно члану 87. став 5. Пословника Народне скупштине одређујем четвртак, 22. децембар 2016. године, са почетком у 10.00 часова, као дан за гласање о преосталим тачкама дневног реда Шесте седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2016. години. Хвала вам.

(Седница је прекинута у 19.15 часова.)